

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

udvalgte og lempede efter vor Tids Tarv til
Brug saavel ved Underviisning som ved huslig
Andagt af Peder Hjort.

Titel | Title:

Gamle og nye Psalmer

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. meget forøgede Udgave.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Gyldendal, 1840

Fysiske størrelse | Physical extent:

XIX, 543, [1] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

4-213.

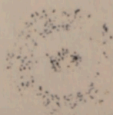
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 48°

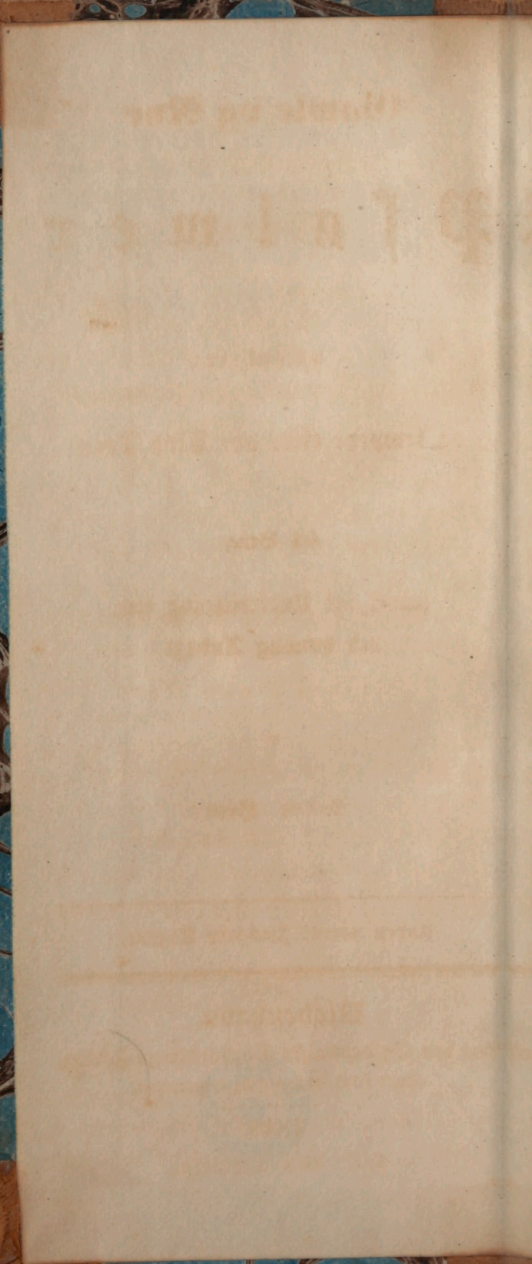

1 1 04 0 8 03311 5

+ REX

Gamle og Nye

P s a l m e r

udvalgte

og lempede efter vor Tids Tarv

til Brug

saavel ved Underviisning som
ved huuslig Andagt

af

Peder Hjort.

Anden meget forøgede Udgave.

Kjøbenhavn.

Paa den Gyldendalske Boghandlings Forlag.

Trykt i det Brünnische Bogtrykkeri.

1840.

Priis: 48 s. uindbunden.

Stunde der Zeit

1811

Ersten und Zweiten Theil

von dem Verfasser

Alten und Jungen

Erstausgabe

Erstausgabe

Erstausgabe

Erstausgabe

Erstausgabe

Erstausgabe

Herren udi Stormands Dragt,

Enken i sin sorte Dragt,

Oldingen vendt bort fra Jord,

Ynglingen med stolte Ord,

Tiggeren i usle Kaar,

Moen i sin Skjonheds Vaar

Helliges i Kjærlighed

Hvad jeg samled her til Hjertets

Fred.

Fortale.

Da jeg i Begyndelsen af Maret 1838 udgav en Prøve af disse Psalmer, var det min Agt noget efter at udgive en Afhandling, hvori jeg forklarede de Grundsætninger, som jeg havde fulgt under Samlingen og Bearbejdelsen, og tillige meddeelte Efterretninger om ældre Psalmebøger, ældre Smag i Psalmedigtningen, o. a. lign. Men der mødte mig uheldigviis snart efter det gjentagne Held, at tre af mine Skrifter maatte oplægges paa ny; og da det var Skole skrifter, burde ingen Udsættelse finde Sted. Af disse tre staaer endnu Udgivelsen af den tydske Læsebogs poetiske Afdeling tilbage, og jeg maa derfor fremdeles opsætte hiin Afhandlings fuldstændige Udarbejdelse i nogen Tid. Jeg indskrænker mig saaledes til offentlig at gjentage min Taksigelse til min ærede Collega Hr. Adjunkt Hagen, hvis Smag og Kundskaber i dette Fag min Samling skylder baade Forstjønnelse og Berigelse, og til min Ven Biskop Fogtmann i Aalborg, som med Raad og Daad har

staaet mig bi. Paa min Opfordring har Digteren Hauch, min mangeaarige Medbroder i danske Sager, oversat Nr. 42, 89, 90, 152 og 276 til en Prydelse for denne Samling; ligeledes har Hr. Cand. Theol. Bondesen oversat Nr. 77, 87, 125, 127, 138 og 144, foruden at de begge have skjenket mig originale Bidrag. Jeg har modtaget en velvillig Tilladelse fra Digterne Grundtvig, Boye, Ingemann og Timm til frit at afbenytte deres trykte Samlinger.

Ganske tilfældigviis er Samlingen netop bleven trehundrede Stykker. Jeg har allerede liggende flere Oversættelser af udmærkede tydske Sange, ligesom flere saadanne ere i Bærk. Ligeledes ere der ikke ganske faa danske Originaler, som jeg har bearbejdet til en mulig tredie forøget Samling.

Jeg har simpelthen aftrykt Grundtvigs Bearbejdelse af Ledeum, da jeg endnu ikke er enig med mig selv om den gamles Behandling.

Soro den 4de Oktober 1840.

Indholdsliste.

I. Gud.

Side

1. Lovsange 3—21.

1. Pastor N. F. S. Grundtvig, efter Biskop Ambrosius: te deum laudamus 3.
2. Biskop H. A. Brorson, † 1764 6.
3. Professor B. S. Ingemann 8.
4. Prof. Ingemann 8.
5. Efter det Svenske 9.
6. Biskop B. Gh. Hjort, † 1818 10.
7. Biskop Hjort 12.
8. Pastor St. St. Blicher 15.
9. Biskop Hjort 16.
10. Biskop Hjort 17.
11. Pastor Grundtvig, ef. Davids 92de Ps. 20.

2. Guds Bæsen 21—26.

12. Pastor G. J. Boye 21.
13. Pastor Grundtvig, ef. Dav. 84de Ps. 23.
14. Pastor H. A. Timm 25.

II. Jesus Christus.

1. Lovsange 29—34.

15. Pastor Grundtvig, efter Biskop Ambrosius 29.
16. Pastor Grundtvig, efter det Græske 30.
17. Pastor H. Kampmann, † 1828 31.
18. Madam B. G. Boye, † 1824 32.
19. Pastor Grundtvig, efter det Latiniske 33.

2. Jesus i sin Fornedrings-

stand 35—70.

20. (Jesus Fødsel.) Pastor Grundtvig, efter det Latinske 35.
21. (Jesus Krybbe.) Biskop Brorson . . . 36.
22. (Gang til Krybben, I.) Biskop Brorson 39.
23. (II.) Cf. en gammel Psalme 42.
24. (Jesus Daab.) Pastor Bøye 43.
25. (Jesus Indtog.) Pastor Bøye 45.
26. (II.) Biskop J. N. Brun, † 1816 . . . 46.
27. (Jesus ved Nadveren.) Pastor Timm 48.
28. (Jesus for Ypperstepræsten.) Pastor Bøye 52.
29. (II.) Pastor Bøye 55.
30. (Peders Fornægtelse.) Madam Bøye 58.
31. (Pilatus fører Jesus frem). Pastor Bøye 60.
32. (Gangen til Golgatha.) Pastor Timm 62.
33. (Jesus paa Korset.) Amtmand B. G. Sporon, † 1796 65.
34. (Jesus Død, I.) Biskop F. Plum, † 1834 66.
35. (II.) Provst S. Jonæson, † 1717 . . . 67.
36. (III.) Biskop Brun 68.
37. (Jesus Opstandelse.) Efter Juristen G. Chr. Homburg, † 1681 69.

3. Jesus Christus den Op-

højede 70—79.

38. (Jesus kom som en Mægler.) Madam Bøye (Luc. 9, 18:22) 70.
39. (Jesus Embeder.) Biskop Brorson, efter det Tydske 72.

40. (Jesus, Sjælens Brudgom.) Biskop
Brorson, es. det Tydske 73.
41. (Jesus hersker.) — 75.
42. (Jesu Navn vort Løsen.) Prof. J.
G. Hauch, es. det Tydske 76.
43. (Jesus vor Dommer.) Biskop Hjort 77.

III. Den Hellig Mand.

1. Mandens Paakaldelse . 83—87.

- 44. Pastor Grundtvig 83.
45. — 84.
46. Prof. Ingemann 85.
47. Biskop Brorson, es. det Tydske . . . 86.

2. Mandens Bæsen 88—92.

- 48. (Mandens Meddelelse.) Pastor Grundtvig 88.
- 49. Pastor Grundtvig, es. det Latinske
(veni sancte spiritus) 91.
- 50. (Kun Manden gjør skriftklog.) Pastor Grundtvig 92.

IV. Troen.

1. Omvendelse fra Verden. 95—152.

51. Biskop Th. Kingo, † 1723 95.
52. Biskop Brorson, efter Joh. Scheffler
(Angelus Silesius) 97.
53. — 98.
54. Prof. Ingemann 100.
55. — 102.
56. Pastor Boye 105.
57. Pastor Boye 106.
58. Biskop Brorson 108.
59. Biskop Brorson, es. d. Tydske . . . 110.
60. Biskop Brun 111.

61.	—	113.
62.	—	113.
63.	Biskop Hjort	115.
64.	Biskop Hjort	116.
65.	Biskop Hjort	118.
66.	Biskop Brun	120.
67.	Pastor Timm	121.
68.	Pastor Timm	123.
69.	Biskop Brorson	125.
70.	Biskop Brorson	128.
71.	Efter det Tydske	129.
72.	—	132.
73.	Of. Præsten J. G. Albinus, † 1679.	134.
74.	—	136.
75.	Efter det Tydske	139.
76.	Biskop Brun	142.
77.	Cand. Theol. J. Bondesen, of. Can- tor Laurentius Laurentii fra Hu- sum, † 1722	143.
78.	Provst Jonæsen	145.
79.	Efter Hr. Mikkel, Præst i Odense mod Enden af 15de Aarb.	147.
80.	Biskop Brorson	149.
81.	Prof. Ingemann	151.
23	Ny Tydighed	153—210.
82.	Conferentsraad Fr. Rossgaard, † 1745, of. Bibliothekar Neumark, † 1681.	153.
83.	—	154.
84.	Biskop Brorson	156.
85.	Pastor Timm	159.
86.	Efter Kredshauptmann Fr. v. Harden- berg, † 1801 (kaldet Novalis).	160.
87.	Candidat Bondesen, of. Novalis	162.
88.	Prof. Hauch, of. Novalis	163.

89. Prof. Hauch, ef. Novalis 165.
90. Prof. Hauch, ef. Regjeringsraad
 Max v. Schenkendorf, † 1819 167.
91. — 168.
92. Ef. Præsten G. U. Bernstein, † 1699. 169.
93. Biskop Brorson, ef. Skolelærer M.
 Frank, † 1667 174.
94. Pastor Boye 176.
95. Pastor Boye 177.
96. Pastor Boye 179.
97. Pastor Timm 181.
98. Confessionarius Liebenberg, † 1828. 182.
99. — 183.
100. Pastor Kampmann 184.
101. Biskop Ringo 186.
102. Biskop Brorson, ef. Consistorialraad
 D. Denicke, † 1680 188.
103. Biskop Brorson, ef. det Tydske 190.
104. Biskop Brorson 191.
105. Biskop Brorson 193.
106. — 195.
107. Biskop Brorson, ef. det Tydske 196.
108. Pastor Timm 199.
109. Pastor Boye 200.
110. Biskop Brun 202.
111. Biskop Ringo 204.
112. Prof. Ingemann 206.
113. Biskop Brorson 206.
114. Biskop Brorson, ef. Præsten B.
 Prætorius, † ca. 1700 208.
- 3. Haab og Trost 211—268.**
115. Efter Professor og Pastor Dr.
 Morten Luther, † 1546. 211.
116. Biskop Ringo 212.

117. Prof. Pauch 214.
118. — 215.
119. Biskop Ringo 217.
120. — 218.
121. Pastor Boye 220.
122. Pastor Boye 221.
123. Biskop Brorson, ef. Præsten B.
Schmolke, † 1737 223.
124. Biskop Brorson 224.
125. Cand. Bondesen, ef. Præsten Ph. F.
Hiller, † 1769 226.
126. Pastor Timm 227.
127. Cand. Bondesen, ef. Kammerdirector
S. G. Bürde 229.
128. Pastor Timm 230.
129. Pastor Grundtvig 231.
130. Biskop Brorson, ef. Generalsuperin=
tendent J. Dlearius, † 1684 233.
131. Pastor Timm 234.
132. Biskop Brorson, ef. Pastor Gh.
Tiege, † 1703 237.
133. — 238.
134. Biskop Brorson, ef. Baron C. G.
v. Breitenau, † 1732 240.
135. Biskop Brun 242.
136. Biskop Brorson 244.
137. Pastor Grundtvig, ef. Dverhofpræst
J. G. Herrmann, † 1791 245.
138. Cand. Bondesen, ef. Schmolke 247.
139. Efter Consistorialraad C. Stod=
mann, † 1712 249.
140. — 252.
141. Pastor Boye 254.
142. Efter en gammel tydsk Psalme 255.
143. Pastor Timm 257.

144. Cand. Bondesen, ef. Præsten J. G.
Lavater, † 1801 250.
145. — 261.
146. Pastor Boye 262.
147. Biskop Brorson, ef. Kantsler N.
Fritsch, † 1701 263.
148. — 264.
149. Biskop Brorson 266.
- 4. Død og Evighed . . . 269—314.**
150. Ef. Grevinde Ludæmia Elisabeth
til Schwarzburg-Rudolstadt, † 1672. 269.
151. Cand. Welhaven, efter den ældre
(Pest-) Psalme (oprindelig af Præ-
sten Christoph Knoll, † 1621) . . . 271.
152. Prof. Hauch, ef. Prof. G. M. Arndt 274.
153. Pastor Grundtvig 276.
154. Pastor Claus Frimann, † 1829 . . . 278.
155. Pastor Grundtvig 279.
156. Pastor Boye 282.
157. Biskop Hjort 284.
158. Skoleinspecteur Edv. Storm, † 1794 285.
159. Statsraad Christen Pram, † 1821 286.
160. Statsraad, Prof. A. G. Dehlen-
schläger 287.
161. — 288.
162. — 289.
163. — 290.
164. Cand. Bondesen 292.
165. — 294.
166. Pastor Boye 296.
167. Pastor Timm 298.
168. Theaterdirecteur Thomas Thaarup,
† 1821. 300.

169. Prof. Niels Pedersen (Petræus),
† 1634. 300.
170. Prof. Hauch 302.
171. Biskop Brorson, es. Præsten Joh.
Heermann, † 1647 303.
172. Biskop Brorson 305.
173. Adj. L. E. Hagen, es. Wallins svens-
ke Psalmebog; (opr. af Nur. Clem.
Prudentius, † 405: jam moesta
quiesce querela). 307.
174. Præsten Hans Thomæsen, † 1573 308.
175. Cand. Welhaven, es. den ældre
Bearbejdelse af Prudentius 310.
176. Prof. Pedersen 312.

V. Kirken.

I. Ordets Forkyndelse . . . 317—407.

177. (Guds Kirke.) Biskop Ringo 317.
178. (Christi Frihedsaaend.) Biskop Bror-
son, es. Præsten Joh. Anast. Frey-
linghausen, † 1739 319.
- 179. (Ordets Kraft.) Pastor Grundtvig 320.
- 180. (Ordets Frihed.) Pastor Grundtvig 323.
- 181. (Ordet i en Hovedsum.) — 327.
- 182. (Gudstjenesten.) Pastor Limm 329.
- 183. (Søndagen.) Pastor Grundtvig 331.
- 184. (Indgangspsalmer, I.) es. Præsten
Joh. Clausniger, † 1684 332.
- 185. (II.) Biskop Hjort 333.
- 186. (III.) Biskop Jak. Ramus, † 1785 334.
- 187. (Advent, I.) — 334.
- 188. (II.) Prof. Ingemann 336.
- 189. (III.) Pastor Boye 337.
- 190. (IV.) — 339.
- 191. (Jουλ, I.) Biskop Brorson 340.

192. (II.) Biskop Brorson 343.
193. (III.) Pastor Grundtvig 345.
194. (IV.) Pastor Grundtvig 348.
195. (V.) Pastor Blicher 349.
196. (VI.) Biskop Brorson 354.
197. (Nyaar, I.) — 355.
198. (II.) Biskop Brorson 358.
199. (III.) — 361.
200. (IV.) — 364.
201. (V.) Pastor Timm 366.
202. (Palmesøndag.) Biskop Ringo 368.
203. (Skærtorsdag, I.) Pastor Boye 369.
204. (II.) Biskop Brun 371.
205. (III.) — 373.
206. (Langfredag.) Biskop Ringo 376.
207. (Paaske, I.) Biskop Ringo 379.
208. (II.) Prof. Ingemann 381.
209. (III.) Pastor Timm 382.
210. (IV.) Pastor Grundtvig, ef. Ringo 385.
211. (Christi Himmelfartsdag I.) Prof.
Ingemann 386.
212. (II.) Pastor Boye 387.
213. (Pindse, I.) Biskop Ringo 389.
214. (II.) — 391.
215. (III.) Pastor Grundtvig 392.
216. (Store Bededag, I.) Pastor Timm 394.
217. (II.) Prof. Ingemann 396.
218. (Poenitentse-Psalme under Commu-
nionen.) Cand. Bondesen 397.
219. (Baar-Psalme.) Pastor Boye 401.
220. (Høst-Psalme.) Adj. Hagen, ef. Wal-
lins svenske Psmb. 402.
221. (Efter en Præsts Indsættelse i hans
Kirke.) Cand. Bondesen 405.

2. De Helliges Samfund 407—4460M

222. (Christus Menighedens Beskytter.)
 Cf. Statsraad Matth. Apelles v.
 Lewenstern, †1648 40770
- 223. (Kirken vor Moder.) Pastor Grundt-
 vig 40880
- 224. (Kirken vor Tilflugt.) Pastor Grundt-
 vig 40900
- 225. (Daab og Tro oplade Kirken.) Pa-
 stor Grundtvig 21221
- 226. (Barnets Daab.) Pastor Grundtvig 41351
- 227. (Kirkers Byggelse.) Pastor Grundt-
 vig 41441
- 228. (Kirkens Klokker.) Pastor Grundtvig 41601
- 229. (Kirken er bygt af levende Stene.)
 Pastor Grundtvig 41711
- 230. (Jerusalem er Kirkens Forbillede.)
 Pastor Grundtvig 42001
- 231. (Israel i Udlændished.) Pastor
 Grundtvig 42221
- 232. (Kirkens omstiftende Skjæbner, I.)
 Pastor Grundtvig 42421
233. (II.) Biskop Brun 42821
- 234. (III.) Pastor Grundtvig 42921
- 235. (IV.) Pastor Grundtvig 43221
- 236. (V.) Pastor Grundtvig 43421
- 237. (VI.) Pastor Grundtvig 43621
- 238. (VII.) Pastor Grundtvig 43721
- 239. (VIII.) Pastor Grundtvig 43921
- 240. (IX.) Pastor Grundtvig 44121
- 241. (X.) Pastor Grundtvig 44221

VI. B o n n e n .

Hjertesuf 449—4600M

242. (I.) Præsten S. Thomæsen 44921

243. (II.) Præsten G. Frimann . . . 449.
244. (III.) Prof. Dehlenschläger . . . 450.
245. (IV.) Prof. Ingemann . . . 451.
246. (V.) — 452.
247. (VI.) Biskop Brorson 453.
248. (VII.) Biskop Brorson 454.
249. (VIII.) Biskop Ringo 454.
250. (IX.) Cf. Biskop Brorson . . . 455.
251. (X.) Prof. Dehlenschläger . . . 456.
252. (XI.) Biskop Ringo 457.
253. (XII.) Præsten P. Thomæsen . . 457.
254. (XIII.) Biskop Hjort 458.
255. (XIV.) Pastor Bone 459.
256. (Ben til Gud, I.) Pastor Grundtvig, efter Ringo 461.
257. (II.) Inspecteur Storm 462.
258. (III.) — 463.
259. (IV.) Biskop Fogtmann 463.
260. (V.) Adj. Hagen, cf. Wallins se. Psalmebog 464.
261. (VI.) Cf. Ringos Psalmeb., (1705) . . . 465.
262. (Ben til Jesus Christus, I.) Biskop Ringo 465.
263. (II.) Biskop Ringo 465.
264. (Ben til den yellige Mand.) Provst Jonæsen 466.
265. (Ben om Andagts Fryghed.) Insp. Storm 467.
266. (Ben for Kirken.) Pastor Grundtvig, cf. Superintendent Nic. Selnecker, † 1592 469.
267. (Ben for Kongen.) — 471.
268. (Ben for Landet i Fare.) Præsten P. Thomæsen 472.

XVIII

269.	(Den Engstedes Bøn.) Es. Præsten	473.
	Poul. Gerhard, † 1676	
270.	(Det syge Barns Bøn, I.) Pa-	474.
	stor Boye	
271.	(II.) Pastor Boye	475.
272.	(Morgenbønner, I.) Pastor	
	Grundtvig, es. Ringo	476.
273.	(II.) Pastor Boye	478.
274.	(III.) Biskop Ringo	479.
275.	(IV.) Biskop Ramus	480.
276.	(Aftenfange, I.) Prof. Hauch, es.	
	Revisor Matth. Claudius, † 1815	481.
277.	(II.) Pastor Boye	483.
278.	(III.) Pastor Boye, es. Paul Gerhard	484.
279.	(Aftenbønner, I.) Biskop Ringo	487.
280.	(II.) Prof. Dehlenschläger	488.
281.	(III.) —	481.
282.	(IV.) Pastor D. D. Lütken	489.
283.	(V.) Biskop Hjort	490.
284.	(VI.) —	491.
285.	(VII.) Biskop Hjort	491.
286.	(VIII.) Biskop Hjort	492.
287.	(Aftenfugl.) Biskop Ringo	492.
288.	(Bordbønner, I.) Biskop Ringo	495.
289.	(II.) —	496.
290.	(III.)	498.

VII. Tillæg.

291.	Sang ved Dødens Komme, af Dig-	
	teren Joh. Ewald, † 1781	501.
292.	Narby Kirkegaard, af Prof. Inge-	
	mann	502.
293.	Bed Pastor E. D. Bruuns Em-	
	bedsjubilæum, af Pastor Boye	505.
294.	Lærebogen, af Prof. Chr. Wilster	507.

295.	Kong Svend (og Biskop Wilhelm)	508
296.	af Pastor Grundtvig (I)	509
296.	Den bodfærdige Fange, af Kong	510
	Eric XIV i Sverrig, † 1560	517
297.	Psalme af Kong Gustav Adolph i	518
	Sverrig, † 1632	519
298.	Det sidste Stykke, af Pastor Blicher	520
299.	Til Sjælen, af Ewald (II)	521
300.	Det Sundne og det Bundne, af	522
	Pastor Grundtvig (VI)	525
	Begyndelses-Register	537-43
	Trykfejl	544
	(II) Pastor Blicher	545
	(III) Pastor Blicher	548
	(I) Pastor Blicher	549
	(II) Pastor Blicher	550
	(III) —	551
	(IV) Pastor Blicher	552
	(V) Pastor Blicher	553
	(VI) —	554
	(VII) Pastor Blicher	555
	(VIII) Pastor Blicher	556
	(IX) Pastor Blicher	557
	(I) Pastor Blicher	558
	(II) —	559
	(III) —	560

VII. Tillæg

101	Om den danske Kirke	101
102	Om den danske Kirke	102
103	Om den danske Kirke	103
104	Om den danske Kirke	104
105	Om den danske Kirke	105
106	Om den danske Kirke	106

... d'auant de se lever
... d'auant de se lever
... d'auant de se lever

... d'auant de se lever
... d'auant de se lever
... d'auant de se lever

... d'auant de se lever
... d'auant de se lever
... d'auant de se lever

... d'auant de se lever
... d'auant de se lever
... d'auant de se lever

... d'auant de se lever
... d'auant de se lever
... d'auant de se lever

Faint, illegible text at the top of the page.

L.

G u d.

J.

1811

1. Lovsange.

I.

Egen Melodi.

[1] O, store Gud! vi love Dig
På Hjertens Grund evindelig!

O Naade seer Du til os ned,
Og evig er Din Misfandhed.

O Lovsangen fra den frelste Jord
Og sig blande med Dit Englechor!

O Ja, Adams Æt istemmer glad
O Cherubers og Seraphers Kvad:
O Hellig, Kjærlig, Stærk og Viis!

O Evig Ære, Lov og Priis

O Alle vide Begne fra

O Bære Dig! Halleluja!

O Du skabte Himlen understjøn,
Og i Dit Billed Støvet's Søn!

O Du styrted Nanden, stolt i Hu,
O Det faldne Støv oprejste Du!

O Propheters og Apostlers Chor
O Lovsynger højt Dit Naades-Ord,

(1*)

Martyrer vidne uden Svig,
 Det saligt er at døe for Dig.

Dg al den ganske Christenhed
 Belsigner Dig for Liv og Fred!

Saa, evig Tak, Gud Fader from!
 Med Fred Din Søn til Verden kom!

Din Hellig-Nand med Guddomsrøst
 I Kirken skaber Liv og Trøst!

Du Verdens Drot! vor Frelser kjær!
 Velkommen og velsignet vær!

Du lagde ned Dit Herredom
 I Kvindeskjød og Krybberum!

Du vied ind vor Tjenerdragt
 Til Straaleglands og Himmelpragt!
 Vor Synd Du bar, vort Nag Du
 Vor Straf Du led i Korsets Død!

Du sejerrig af Grav opstod
 Dg dæmped Dødens Overmod!

Til Himmels aabenlyst Du for
 Dg tronet højt i Englechor!

Du sidder ved Guds højre Haand,
 Men i Din Kirke boer Din Nand!

O Hellig=Land, vort Hjerte kjær,
Velkommen og velsignet vær!

Du vækker op til Liv og Lyst
Alt Sandt og Godt i Christnes Bryst;
Du samler Folket i Din Favn,
Og skaber Fred i Jesu Navn!

O Dig vi har Guds Seigl og Pant
Paa Naadens Ord, at det er sandt!
Du er det store Guddoms=Bliv,
Som skaber evigt Lys og Liv!

Halleluja! vor Sorg er slukt,
Og Eden er igjen oplukt!

Halleluja! vor Fryd er stor,
Guds Land i Støvets Hytte boer.

Halleluja! evindelig
Gud glæder os i Himmerig!
O, store Gud! vi love Dig
Af Hjertens Grund evindelig!

Na, Adams Et istemmer glad
Cherubers og Seraphers Kvad:
Hellig, Kjærlig, Stærk og Viis!
Ewig Ære, Lov og Priis
Alle vide Begne fra
Bære Dig! Halleluja!

II.

Met. Fader vor udi Himmerig.

[2] Op, al den Ting, som Gud har gjort,
 Hans Herlighed at prise!
 Det Mindste, Han har skabt, er stort,
 Og kan hans Magt bevise.

Gik alle Konger frem paa Rad
 I deres Magt og Vælde,
 De mægted ej det mindste Blad
 At sætte paa en Nelde.

Ta, alle Engles store Pragt,
 Som Himmel-Scepter føre,
 Har ingen Tid den Cyne havt
 Det mindste Støv at gjøre.

Det mindste Græs jeg undrer paa
 I Skove og i Dale;
 Hvor skulde jeg den Viisdom faae
 Om al Ting ret at tale.

Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 At alle Skove vrimle,
 De mange Fuglesving, der skeer
 Op under Herrens Himle?

Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
 Blandt Blomsterne i Enge,
 Naar Fuglesangen sammenslaaer
 Som tusind Harpestrænge?

Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
 I Havets dybe Grunde
 Kun dog saa lidt kan sige ind,
 Og seer saa mange Munde?

Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 Hvor Stjerneslokker blinker,
 Hvor mildt enhver imod mig leer
 Og op til Himlen vinker?

Hvad skal jeg sige, naar jeg op
 Til Gud i Landen farer,
 Og seer den store Kæmpetropp
 Af blide Engleskarer?

Hvad skal jeg sige? — mine Ord
 Vil ikke meget sige;
 O, Gud! hvad er din Wiisdom stor,
 Din Godhed, Kraft, dit Rige.

O, priser Gud paa denne Jord
 Hver, som har Sandt og Tunge,
 Og al den Deel, i Himlen boer,
 For Skabers Lov skal sjunge!

Op! stemmer alle Folk paa Jord
 Med Jubeltoner sammen:
 Halleluja, vor Gud er stor!
 Og Himlen svare: Amen!

III.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

[3] Vær lovet Du, som evig vaager,
 Mens Verdner slumre under Dig!
 Dit Vink bortvifter Jordens Taager,
 Og Nat til Dag forvandler sig.
 Du kom dit mindste Barn ihu,
 Vor Gud, højlovet være Du!

Du aabned vore Djenlaage,
 De lukkes evigt, naar Du vil!
 O, lær os bede, lær os vaage
 Og prise Dig, mens vi er til!
 Lad ogsaa Sjælens Dje see!
 Vor Gjerning i dit Navn lad skee!

Og hvad vi see og hvad vi høre,
 Hvad Sjælen fatter af din Mand,
 Lad det til Dig, vor Gud, os føre;
 Vor Salighed er i din Haand.
 Indslut al Verden i din Favn,
 Bønhør os, Gud, i Jesu Navn!

IV.

Mel. Søde Jesu vi er her.

[4] Løver Herren! han er nær,
 Naar vi sjunge, naar vi bede;
 Samles i hans Navn vi her,
 Er han midt blandt os tilstede.

Priis ham, Gamle! priis ham, Unge!
 Priis hans Navn, hver Barnetunge!

Herre, vær os evig nær!
 Vær os nær, naar Sol oprinder,
 Og naar Sol og Stjernesfær
 I den dybe Nat forsvinder!
 Lad din Aand ej fra os vige,
 Til vi see Dig i dit Rige.

V.

Met.

[5] Herre, evig stor i Ver,
 Højhed, Wiisdom, Naade, Magt,
 Mild og sand i Himlens Lære,
 Rig og god i Jordens Pragt,
 Dydens Værn og Nødens Trost!
 Dig indvier jeg min Kæst!

Skjønt det Blik, jeg til Dig hæver,
 I sin Svaghed ej Dig naaer,
 Dog Du for mit Dje svæver
 Overalt, ihvor jeg gaaer!
 At Du er en Herre stor,
 Vidner alt paa denne Jord!

Ingen Wiisdom kan udgrunde
 Dig i din Fuldkommenhed;
 Vil dig Verden intet unde,
 Dog af intet Savn Du ved!

Men i Kjærligheden stor
Du i dette Hjerte boer!

Herlighed din Trone dækker,
Klarhed rundt omstraalet den,
Du dit Almagtscepter strækker
Over hele Skabningen;
Men din milde Hyrderøst
Gyder Ro i dette Bryst!

Gud! fra Hjertedybet bæver
Denne Røst saa lav og svag,
Mens fra Lysets Kander svæver
Lov og Tak i evig Dag!
Du, som mild og retviis er,
Af et Støv ej meer begjer!

VI.

Met. Vil Gud vor Herre ej med os staae.

[6] Vor Gud er evig, viis og stor
Dg mægtig uden Lige!
Saa raaber Himmel, Hav og Jord
Dg hvert Naturens Rige,
Dg alle Dyr i Mark og Skov,
I Hav og Luft, hans Storheds Lov
Højtidelig forkynde.

Hist Dagens Konge skjøn og mild
Fra Ost til Vest fremiler,

Dg i sin blide Straales Ild
 Til mindste Plante smiler.
 Den varmer vinterfrosne Jord,
 Dg glæder hver, som paa den boer:
 O, stor er Solens Skaber!

Den stille tavse Nat enhver
 Om Herrens Almagt minder;
 Da tindrer tusind Stjerner's Hær
 Dg Maanen yndig skinner.
 O, Gud! enhver, som engang saae
 Det stjernefulde Himmelblaa,
 Din Storhed maa beundre.

O, hvilket majestætisk Syn,
 Naar mørke Skyers Torden,
 Dg rædsomskjonne Lyn paa Lyn
 Forfærder hele Torden.
 Da tænker Støvet's ædle Sen:
 Din Røst, o store Gud, er skjon,
 Selv naar den Skræk udbreder!

Dig, Gud, forkynder Haglens Magt
 Dg Stormens høje Susen,
 Dg Havets rædselfulde Pragt
 Ved Bølgens stærke Brusen,
 Ja hele Verden stemmer i
 Den samme Højtidsang som vi:
 Stor er Naturens Herre!

O, store Gud! for dig enhver
 Maa ned i Støvet falde,

Beundre Dine Gjerninger
 Og ydmyg Dig paakalde:
 Gud! Herre! Du er ene stor!
 Du bærer Jorden ved dit Ord
 Og styrer Himlens Hære!

Dig prise dine Mennesker:
 Du, Verdens store Herre,
 Vor mægtige Beskytter er
 Og vil bestandig være!
 Hvad skulde vi vel frygte nu?
 Vor Hjælp, vor Trøst, vort Alt er Du,
 O, store Gud, vor Fader!

VII.

Met. Af Højheden oprunden er.

[7] O, store Gud! om jeg endog
 Forstod de mange Verdnere's Sprog,
 Hvis Tal jeg ikke kjender;
 Om Englelov fra Læben flød
 Og højt og jublende gjenlød
 Til alle Jordens Ender;

O, jeg
 Dog ej,
 Herre, kunde
 Dig udgrunde,
 Eller sige,
 Hvad Du er, Uendelige!

De blanke Stjerner's høje Glans,
 Som mildt fortryller Sind og Sans,

Mod Dig er natlig Skygge.
 Af din den store Guddomsmagt
 De modtog deres hele Pragt;
 Kun Du kan den betrygge.

Himlen,
 Jorden
 Og dens Ynde
 Højt forkynde
 Almagts Under,
 Hvilke Støvet ej udgrunder.

Du har den hele Verden bygt,
 Og i hver Deel med Vrefrygt
 Jeg kan din Wiisdom skue.
 Dig synger Luftens Fuglehær,
 Dig nynner Dalens Lilieskær,
 Dig priser Himlens Bue.

Din Haand
 Bor Mand
 Skjenket haver
 Edle Gaver
 Til at lære
 Hvad den skylder Dig, o Herre!

Og hvor jeg seer, og hvor jeg gaaer,
 Jeg ny og glade Prøver faaer,
 At Du er alles Fader.
 Du kjender alles sande Vel,
 Og mildt nedstrømme Fryd og Held,
 Naar Du din Haand oplader.

Du her
 Enhver
 Styrker, leder,
 Trøster, glæder
 Og opliver;
 Og din Godhed evig bliver.

Sa, Du er evig Kjærlighed,
 Din egen Søn Du sendte ned,
 Han blev for os hengivet.
 Det er vor Glæde, Fred og Trøst,
 At Jesus haver os forløst,
 Og aabnet Vej til Livet.

Vor Ven
 Gik hen
 At berede
 Himmelsk Glæde
 For os alle,
 Naar vi ej fra Naaden falde.

Vi knæle da med Ydmyghed
 For Dig, Allverdens Herre, ned,
 Og glæde Dig tilbede:
 Du, Gud! er mægtig, stor og huld
 Og evig god og viisdomsfuld,
 Du fremmer alles Glæde!

Hellig
 Festlig
 Lov og Ære
 Evig være
 Dig, vor Fader,
 Alles vise gode Fader!

VIII.

M e l.

1] [8] Hvi skjælver du, naar sig Orkanen
hæver,

2] Naar Jordnen buldrer, og naar Jorden
bæver,

3] Naar Løgn og Last og Tvedragt Kloden
hærger,

4] Og sig mod Dyd og Sandhed sammen-
sværger?

5] Forgjebes vorder Lysets Gud bekriget:

Thi hans er Riget.

6] Hvi svigter du, naar Livets Bane byder
Dig Torne kun? Naar Provens Time
lyder?

7] Naar ingen Ven i Kampen hos dig strider,
8] Og Haabets Stjerne selv bag Skyen glider?

9] Glem ej, med hvem som Barn du sluttet
Pagten!

Thi hans er Magten.

10] Hvi jubler du, naar dine Planer lykkes?

11] Naar Vreskrandsen paa din Tøse trykkes?

12] Hvad er dog al din Storhed, al din Styrke?

13] Et Bærk af Ham, som Jord og Himmel
dyrke.

14] Ydmyg dig, Støv! kun Kongers Konge
være

Alene Være!

Halleluja! Hans er Alverdens Riger.
 Hans Magt højt over Tankens Grændse
 stiger.

Halleluja! Vor Gud allene være
 I Himlen og paa Jorden Priis og Ære,
 Saavidt hans Almagts Skabning sig
 udbreder
 I Evigheder!

IX.

Met. Jesu din søde Forening at smage.

[9] Evige Fader! som kjærlig regjerer
 Himmel og Jord ved dit vældige Bud!
 Alt, hvad Du skabte, ophøjer og ærer,
 Lovet og priser dit Forsyn, o Gud!
 Skulde jeg ene uskjønsom forglemme,
 Hvad Du saa faderlig gjorde for mig?
 Nej! jeg vil hæve min takkende Stemme,
 Hæve min Mand og mit Hjerte til dig.

Du har bevist mig din Godhed og Naade,
 Selv før jeg lærte at stamme dit Navn!
 Tidt har Du frelst mig af Fare og Vaade,
 Trofast Du stedse har fremmet mit Gavn.
 Kjendte jeg Svage end ikke saa nøje,
 Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjæl,
 Stedse mig fulgte dit vaagende Dje,
 Stedse din Haand mig vejledte saa vel.

Ej er det Brede, om end Du tillader
 Vanheld og Trængsel at friste vort Mod;

Thi Du er stedse den kjærlige Fader,
 Som ved din Biiidsdom gjør Udgangen god.
 Ofte naar Kummer laae tungt paa mit Hjerte,
 Da mig husvalte din trøstende Haand;
 Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte,
 Styrkede Haabet om Hjælp fra din Haand.

Ja, naar paa Livets den slibrige Bane
 Verdens Forsførelse lokkede mig,
 Naar jeg, henrevet af Syndernes Bane,
 Glemte mig selv og din Himmel og Dig;
 Gud! Du dog ikke mig vilde forglemme,
 Dyrebart var Dig mit evige Bel!
 I min Samvittighed talte Din Stemme,
 Rørte, oplyste og frelste min Sjæl.

Derfor jeg hæver min takkende Stemme,
 Hæver min Haand og mit Hjerte til Dig.
 Aldrig, af aldrig, uskjonsom jeg glemme,
 Hvad Du saa faderlig gjorde for mig!
 Dig jeg ophøjer, Dig ydmyg jeg ærer,
 Lover og priser dit Forsyn, o Gud!
 Himmel og Jord, som Du herlig regjerer,
 Synge Dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

X.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

[10] Vor Gud er i det Høje
 Og i det Dybe er vor Gud;
 Hvad skjules for hans Dje?
 Hvad styrer Han ej ved sit Bud?

Gud, overalt tilstede,
 Du virker kraftelig,
 Hvor Engle Dig tilbede,
 Hvor Støvet priser Dig!
 Du Mennesket regjerer,
 Du kvæger Markens Straa,
 Du Jord og Himmel bærer,
 Du vinker: de forgaae!

Ved Solen Du udbreder
 Det skjønne Lys paa Hav og Land;
 Dens milde Straale glæder
 Og kvæger alt, som føle kan.
 Den hele vide Himmel,
 Og Jordens Skabnings-Hær,
 Og Havets rige Brimmel,
 Det alt din Gjerning er.
 Og naadig Du tillige
 Opholder alt, o Gud!
 Alt i dit store Rige,
 Kun ved din Almagts Bud.

Den skjønne Morgens Ynde
 Om din Algodhed Bidne bær,
 Og Bjerg og Dal forkynde,
 At Du er allevegne nær.
 Hver Blomst din Godhed maler
 Med blide Træk for mig,
 Og Markens Rigdom taler,
 Og Skovens Pragt, om Dig.

Af tusind glade Stemmer
 Trindt om jeg lære kan,
 At Du, vor Gud! ej glemmer
 End ej det mindste Gran.

Men og dit Dje følger
 Dg nøje gjennemskuer mig.
 Selv Nattens Mulm ej dølger
 Min Tanke og min Daad for Dig.
 Lad det fra Synd mig skrække
 Dg redde mig fra Fald!
 Lad det til Dyd mig vække,
 Til Trost i mit Kald!
 Du vil min Fader blive,
 Mig vogte Nat og Dag;
 Det skal min Byst oplive,
 At naae dit Velbehag.

O! det er Trost og Glæde
 Dg tryk og himmelsk Sjaelefred,
 At Du er og tilstede,
 Naar Modgang er for mig bered.
 Mit stille Suk Du hører,
 Din Bistand svigter ej;
 Din Faderhaand mig fører
 Saa trygt paa Livets Vej.
 I Banheld, Nød og Kummer
 Jeg seer din Viisdoms Bud;
 I Dødens sidste Slummer
 Er Du min Kraft, o Gud!

XI.

M e l.

[11] Giv mig, Gud, en Psalme-Tunge,
Saa jeg ret for Dig kan sjunge,
Højt og lydelig!

Saa jeg føle kan med Glæde,
Sødt det er om Dig at kvæde
Uden Skrømt og Svig.

Himlene din Glands forkynde,
Lad hver Morgen mig begynde
Dagen med din Priis;
Og naar Aftenklokken ringer,
Lad min Sang med Lærkevinger
Stige ligerviis!

Aldrig noksom Dig kan love
Mand paa Mark og Fugl i Skove
For din Miskundhed,
Lige god i Ny og Næde,
Gjør Du, os til Gavn til Glæde,
Meer end Engle ved.

Hvert dit Bærk er stort Vidunder,
I din Viisdom ingen bunder,
Som af den har øst;
Kun en Daare tør det nægte,
At for Dig er alting ægte,
Alting mageløst!

Græsset lig er hver en Synder,
Ender, før han ret begynder,

Visner i sin Vaar;
 Himle selv forgaae af Velde,
 Men i grundfast Guddomsvælde
 Ewig Du bestaaer!

Dine Fjender gaae tilgrunde,
 Ja, som Lynet skal de Dnde
 Hvirvles, vejres hen;
 Mens i Alderdommens Dage
 Herlig Kræfterne tiltage
 Hos din gode Ven.

Fjender styrte, før de rave!
 Glade over deres Grave
 Høre vi dit Ord;
 Som en Palme, som en Ceder,
 Rank opgroer og sig udbreder
 Retviished paa Jord.

Om end gjennem Dage haarde,
 Blomstre skal i dine Gaarde
 Hvert et Hjertesud,
 Bære Frugt paa gamle Dage,
 Medens Bjerg og Skov gjentage:
 Ejegod er Gud!

2. Guds Væsen.

I.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

[12] Vor Gud er trofast! Han er Gud!
 Hans Ord kan ej bedrage!

Fra Evigheden gif det ud
 Og vender ej tilbage.
 Hans Løfter er et sanddru Sa,
 Som aldrig Magten viger fra,
 Til alle Jordens Slægter;
 Hos ham vil Naaden altid boe,
 Om vi er utro, han er tro,
 Han ej sig selv fornægter!

Vor Gud er trofast! Skjælv dog ej
 For Verdens gamle Slange!
 Har han udsendt den paa din Vej,
 At du skal vorde bange?
 Gaa frem til Striden uforsagt!
 Han frister dig ved Syndens Magt
 Ej over din Formue,
 Han vil det just, du skal bestaae;
 Tag Herrens fulde Røstning paa,
 Og lad saa Verden true!

Vor Gud er trofast! Lid paa ham,
 Du sønderknuiste Hjerte!
 Er ej hans Søn det fromme Lam,
 Som bærer Syndens Smerte?
 Lad skjælv Himmelen, Hav og Land!
 Om Golgatha blev tændt i Brand
 Og sank i Dybets Flamme,
 Det Naadens Ord, som der blev sagt,
 "At Kristus haver alt fuldbragt,"
 Dog evigt bli'er det samme!

II.

Mel.

[13] Hyggelig, rolig,

Gud! er din Bolig,

Inderlig Kjon!

O, hvor mit Hjerte

Længes med Smerte,

Sukker i Løn,

Efter at gjæste din Helligdom prud,

Efter at boe hos den levende Gud!

Godhedens Kilde!

Karle og silde

Gjæstmild er Du!

Bed dine Sæle

Spurv møder Svale,

Kom det ihu!

Som ved dit Alter den kviddrende Fugl,

Und dog i Templet din Tjener et Skjul!

Hos Dig at bygge,

Højeste Lykke

Kaldes med Ret.

Der lyster Tunge

Altid at sjunge,

Bor der ej træet,

Til ikke lægger og tager ej fra

Glædens det evige Halleluja!

Alt dog hernede

Lykkelig hede

Skal hvo Dig troer;
 I Himmerige
 Løse han indfuge
 Frit paa dit Ord,
 Ja, i hans Hjerte, fra Taarernes Dal
 Trappe Du bygger til Himmerigs Sal! !

Bykkes og trives,
 Styrkes, oplives,
 Skal dine Smaa;
 Vore i Kræfter,
 Stige derefter,
 Højeloft naae,
 Himle, hvor Djet, som græder ej meer,
 Gudernes Gud i sin Herlighed seer!

Tusinde Døgne
 Verdslige, søgne,
 Gyldne for Kjød,
 Kan de vel ligne
 En Dag af dine,
 Som vi dem nød,
 Naar under Sang, med dit vingede Ord,
 Sjæle afby over Stjernerne for?

Ej vil jeg bytte,
 Gud! i din Hytte,
 Betlerens Plads
 Bort for det Sæde,
 Stolte beklæde
 Højt i Palads

Godt ikke fattes hvem Gud haver kjær!
 og lavt er ej bænket, hvem Du sidder nær!

Sandhed og Naade,

Det er din Gaade,

Stor=Herre bold!

Salig at prise

Er den Retvise,

Du er hans Skjold;

Oj Du holder med salvede Smaa,

til for dit Ansigt de kronede staae!

III.

Mat. (Matth. 13, 24—30.)

114] Stor er Du Gud, hvordan jeg end
 Dig skuer,

og Markens Blomster eller Lynets Luer,

Din Magt sig aabenbarer overalt;

Men størst Du er mig, det jeg ikke dølger,

Maar Tanken Dig paa Straffens Beje
 følger,

hvor Naadens Binger vifte mildt og svalt.

Seg seer din Magt, naar Du paa Ret=
 færds Skaaler

til Verdens Synder Himlens Straf af=
 maaler,

Og angst jeg sukker: Stort er Herrens
 Bud!

Men naar jeg seer, Du kjærlig ej forla- =nd
der

Forlorne Søn, men tilgi'er som en Fader, 3
Da jubler Mand og Hjerte: God er Gud!! d

Ehi vil Du ej oprykke Klint med Hvede, 3
Tilsammen lader Du dem groe herne- 3
Dg Dnd og God tilsmiler Herrens Sol; ; 3
Hvorlænge? Derfor, Hjerte, Gud maa na
raade!

Men vid, din Synd kan trætte Herrens Sm
Raade,

Ehi flygt itide til hans Naadestol!

Naar da Gud vil hiin Time aabenbare, 3
Naar ud han sender sine Engles Skare, 3
Dg klart det øjnes, nær er Herrens Stund; ; 3
Da skal dit Hjerte ej fortvivlet bæve,
Din frelste Mand i Frelsens Favn skal leve 3
Dg Engles Priis skal tone fra din Mund.. 3

II.

Jesus Christus.

Scientific Principles

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

1. Lovfange.

I.

Met. (Ambrosii conditor alme &.)

[1] [15] Stjernerne's Skaber og Himmelens
Drot!

O Evige Lyshav trods Bantroens Spot!

O Christus! som haver os alle gjenløst,

O Hør dine Troendes bønlig Røst!

O Inderlig rørtes af Medynk Du ved

O Mennekelivets Forkrænkelighed;

O Spilled os Døden paa Læberne end,

O Levendegjorde din Kunst os igjen!

O Verden var gammel og raved i Dvæld,

O Du kom med Lyset, med Kraft og med

Held,

O Kom som en Brudgom, saa hvid og saa rød,

O Herlig udsprungen af Jomfruens Skjød!

O Være dig times, som vel Du er værd,

O Bøje sig maa i dit Navn alle Knæer;

O Himmel og Jord har nu selvsamme Skik,

O Bogte med Flid paa dit Bink og dit Nik!

Bleg vorder Maane og rød vorder Sol,
 Naar de Dig skue paa Herligheds Stol,
 Aldrig Planeter omvanke saa vidt,
 At med din Vilje de holde jo Skridt!

Hellige Konge og Herre saa from, .
 Du, som af Faderen haver al Dom,
 Glæd Du vor Sjæl med dit salige Smil,
 Bogt os for Djævelens gloende Piil!

Hæder og Ære og Lovsang med Fryd
 Bære, vor Herre! dit Navn og din Dyd,
 For med Gud=Faders og din Hellig=Aand
 Os saliggjør din almægtige Haand!

II.

Mel.

[16] Trods den beseglede Steen,
 Trods alle Spyde og Skjolde,
 Hvormed de Kæmper saa bolde
 Bogted den Helliges Been,
 Christus opstod af sin Grav,
 Dødninger Livet han gav;
 Derfor de Himmelske alle
 Ham den Livsalige kalde,
 Saa gjør hver Menneske=Tunge,
 Alle med Glæden vi sjunge:
 Jesus! mod Døden vort Skjold!

Være fra Old og til Old
 Med din Opstandelse bold!
 Være, vi sjunge tillige,
 Menneſteven, med dit Rige!

III.

Me l. Lovet den Herre den mægtige Konge.

[17] Gud har fra Evighed givet ſin Søn
 os til Herre,
 Stort er hans Navn og højlovet det evig
 ſkal være!

Himmel og Jord
 Hylde ham, lyde hans Ord;
 Herren er han til Guds Være.

Hvo vil da frygte? Med Kraft han beſkyt-
 ter ſit Rige!

Lad end al Verden med Bold og med List
 det bekrige,

Hvad han har bygt,
 Staaer paa en Klippe, ſtaaer trygt;
 Fjenden med Skam maa bortvige.

Ud over Jorden og indtil dens yderſte
 Ende

Vil han ſit Budſkab om Fred og om
 Raade udsende.

Føle ſkal hver,
 Jesus en Frelser os er;
 Ham ſkal al Jorden bekynde.

Højt over Himlens Himle han troner,
den Herre!

Alt, hvad har Lande, udbrede med Lovsang
hans Ære!

Ta, han er stor!

Bad os i Tanke, i Ord,

Bad os i Gjerning ham ære!

IV.

Met. Et lidet Barn saa lysteligt.

[18] Han gjennem skabte Himle brød,
Dg mod Naturens Orden
Sig lagde i et Jomfru-Skjød
For at velsigne Jorden!
Den Søn af Evigheden fød
Gik frem i vor Natur og bød
Den faldne Slægt at leve;
Han bød det glade Himmelchor
At synge højt om Fred paa Jord,
Men Helvede at bæve.

O! evig Ære være Gud,
Som hersker i det Høje!
Mæt, Zions Datter, Jesu Brud,
Dit længselsfulde Dje!
Din salved Konge kommer her!
Han kommer! Denne Dagen er,
Som Kjærligheden gjorde,
Den er, hvad Tanken ej kan naae,

Q Det største Under, Engle saae

Q Og knap beskue turde.

Q Han, kronet med den Majestæt,

Q Hvormed han Verden skabte,

Q Kom ned med Himmel-Børneret

Q For alle de Fortabte,

Q Han kom med al den Kjærlighed,

Q Som Englene opholdes ved.

Q O, salig Engle-Orden!

Q Gjør med vor svage Aand et Chor,

Q Saa synger Himlen og vor Jord:

Q Nu er der Fred paa Jorden!

V.

Mel.

[19] Sønnen af Guds Faderhjerter,

Q Født før Tid og Verden blev,

Q Han den Første som den Sidste,

Q Hjulet, som Stovværket drev;

Q For det Gamle, for det Ny

Q Han er Dvæld og Morgengry,

Q Ophav, Maal og Ende.

Q Hil dig, fromme Barselqvinde,

Q Frugtbar af den Helligaand,

Q Som har Verdens Frelser baaret!

Q Hil dig, favre Liljevaand,

Som i en lykkelig Stund
 Har til Verden født Guds Mund,
 Fuld af Naadestømme!

Syng med Fryd, du Himmelhvælving!
 Synger, alle Englechor!
 Syng alt, hvad synges mægter,
 For Gud-Fader og hans Ord!
 Alle Munde her som en
 Sjunge Priis med Stemme reen,
 Som naar Hjerter sjunge!

Han, om Hvem for gamle Slægter
 Spaamænd sang fra Arildstid,
 Han, paa Hvem i Hellig-Skriften
 Manden peged med stor Flid,
 Længe ventet, kom nu brat,
 Dvindefødt i Tulemat,
 Jubler ham imøde!

Ja, de Unge med de Gamle,
 Kollinger, som knap kan gaae,
 Enken med de ømme Mødre,
 Tomfruer og Piger smaa,
 Stemme op samdrægtelig,
 Syng, Jesus Christus, Dig
 Lov og Tak og Ære!

2. Jesus i sin Børne- dringsstand.

1. Jesu Fødsel.

Egen Melodi.

[20] Et Barn er fød i Bethlehem,
Bethlehem;
Thi glæder sig Jerusalem.
Halleluja, Halleluja!

En fattig Jomfru sad i Løn,
Sad i Løn,
Dg fødte Himlens Kongesøn.
Halleluja, Halleluja!

Han lagdes i et Krybberum,
Krybberum,
Guds Engle sang med Fryd derom.
Halleluja, Halleluja!

Dg Ostens Bise offred der,
Offred der,
Guld, Røgelse og Myrrha stær.
Halleluja, Halleluja!

Forvunden er nu al vor Nød,
Al vor Nød,
Dø er idag en Frelser fød.
Halleluja, Halleluja!

Guds kjære Børn vi blev paa Ny,
 Blev paa Ny,
 Skal holde Juul i Himmelby.
 Halleluja, Halleluja!

Paa Stjernetæpper lyseblaa,
 Lyseblaa,
 Skal glade vi til Kirke gaae.
 Halleluja, Halleluja!

Guds Engle der os lære brat,
 Lære brat,
 At synge, som de sang i Nat.
 Halleluja, Halleluja!

Da vorde Engle vi som de,
 Vi som de,
 Gud Faders Ansigt skal vi see.
 Halleluja, Halleluja!

Lovsynge Ham til evig Tid,
 Evig Tid,
 For Frelser bold og Broder blid.
 Halleluja, Halleluja!

2. Jesu Knybbe.

Mel. Jeg raaber fast o Herre,

[21] Mit Hjerte altid vanter
 I Jesu Føderum,

Did samles mine Tanker
 I deres Hovedsum.
 Der er min Bængsel hjemme,
 Der har min Tro sin Skat:
 Jeg kan Dig aldrig glemme,
 Du søde Zulenat.

Du mørke Stald skal være
 Mit Hjertes Frydeslot,
 Der kan jeg daglig lære
 At glemme Verdens Spot,
 Der kan jeg bedst befinde,
 Hvor min Ros bestaaer,
 Naar Jesu Krybbes Minde
 Mig ret til Hjerte gaaer.

Men, af! hvad skal jeg sige,
 Naar jeg vil tænke paa,
 At Herren til Guds Rige
 I Stalden ligge maa,
 At Himlens Fryd og Ære,
 Det levende Guds Ord,
 Skal saa foragtet være
 Paa denne flemme Jord.

En Perle, der forgjættes,
 Saa nøje ledes op,
 En liden Demant sættes
 I gylden Kronens Top,

Man kaster ej en Drue
 Blandt tørre Grene ned:
 Skal jeg min Gud da skue
 I saadan Usselhed?

Hvi skulde Herresale
 Ej for Dig pyntet staae?
 Du havde at befale,
 I hvor Du peged paa!
 Hvi lod Du Dig ej svøbe
 I Lyset, som dit Baand,
 Og Jordens Konger løbe
 At kysse paa din Haand?

Hvi lod Du ej udspænde
 En Himmel til din Telt
 Og Stjernefakler brænde,
 O store Himmelhelt?
 Hvi lod sig ej tilsyne
 En mægtig Englevagt,
 Som Dig i Silkedyne
 Saa prægtig kunde lagt?

Den Sag kan ej begribes,
 At Jesus, Gud og Mand,
 Saa meget hart indknibes
 I Verdens Jammerstand;
 Han, som med Guddoms Bælde
 Al Verden domme vil,

Ej har det, han kan helde
 Sit arme Hoved til.

En Spurve har sin Rede
 Og sikke Hvilebo,
 En Svale ej maa lede
 Om Mattely og Ro,
 En Løve ved sin Hule,
 Hvor han kan Hvile faae:
 Skal da min Gud sig skjule
 I andres Stald og Straa?

Nej! kom, jeg vil oplukke
 Mit Hjerte, Sjæl og Sind
 Med tusind Længselsfulke,
 Kom, Jesu, kom herind!
 Det er ej fremmed Bolig,
 Du har det selv jo kjøbt,
 Saa skal Du blive trolig
 Iudi mit Hjerte svøbt!

3. G a n g t i l K r y b b e n .

I.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

[22] Frisf op! Endnu engang
 Vi vil med Bøn og Sang
 I Anden os forene,
 At synge, hvad vi mene:

Vor Rigdom, Lyst og Ære
Skal Jesus ene være.

Gak forrigfulde Sind,
Gak med i Stalden ind,
Gud vil sin Søn dig skjenke
Og bryde Syndens Lænke!
Vor Rigdom, Lyst og Ære
Skal Jesus ene være.

Du Stolte! Bøj dig ned
I Hjertens Ydmyghed,
See, med hvor ringe Sager
Din Gud til Takke tager!
Vor Rigdom, Lyst og Ære,
Skal Jesus ene være.

Du Gjerrige, din Skat
Blev født paa Tulenat;
Lad Rigdom dig ej blinde
Men see, du ham kan finde!
Vor Rigdom, Lyst og Ære,
Skal Jesus ene være.

Bellystige! Du maa
I Stalden ogsaa gaae;
Dvæl onde Lysters Brynde,
Besee din Jesu Ynde!
Vor Rigdom, Lyst og Ære
Skal Jesus ene være.

Du Arme! Syng og sig:
 Nu er jeg meer end rig,
 Jeg har i Krybben fundet
 Min Skat i Pjalter bundet!
 Vor Rigdom, Lyst og Være
 Skal Jesus ene være.

I Gamle lister hen
 Til eders Sjæleven!
 Baaer ogsaa med I Unge,
 Af Hjertens Grund at sjunge:
 Vor Rigdom, Lyst og Være
 Skal Jesus ene være.

Hvert Tegtepar især
 Ved denne Højtidsfærd
 De Unge Vej skal vise,
 Guds Kjærlighed at prise.
 Vor Rigdom, Lyst og Være
 Skal Jesus ene være.

Og I velsigned' Smaa
 Skal ej tilbage staae,
 I Herrens Huus og hjemme
 Opløfter eders Stemme:
 Vor Rigdom, Lyst og Være
 Skal Jesus ene være.

Saa skal ej Korsets Tyng,
 Ej Døden selv engang,

Dø fra vor Jesum rive,
 Men det skal derved blive:
 Vor Righed, Lyst og Være
 Skal Jesus ene være.

II.

Mel. Fra Himmelen højt 2c.

[23] De hellig tre Konger saa lystig og
 glad
 Fra Hjemmet de droge til Bethlehems
 Stad;

De toge sig for den Rejse saa lang,
 At finde Jesum i Krybben trang.

En Stjerne dem viste til Jødeland
 Og til al Verdens Frelsermand;
 Der funde de Herren saa dejlig og bold
 Hos Dre og Usen udi en Stold.

Og ned de fulde paa deres Knæ,
 Da de fik der det Barn at see.
 Røgelse, Myrrha og røden Guld
 De offred den Herre saa frydefuld.

Saa droge de hjem til deres Land,
 Og prisede Gud, deres Skabermænd.
 Fader os og falde vor Gud til Fod,
 Sam prise af ganske Hjerter og Mod,

Alt for den Jakobs Stjerne klar,
 For Dvisten af Israel aabenbar,
 For Kilden, som springer af Naade stor,
 For Herren over alle Englechor,

Og synge som Kongerne lystig og glad
 En Frydesang i allen Stad,
 Indtil vi engang for Herren blid
 Kunne synge vor Sang til evig Tid.

4. Jesu Daab.

Met. Jeg beder dig min Herre Gud.

[24] Hvor smukt gjør Jesu Ydmyghed
 Det stolte Sind tilskamme!
 Han kommer selv til Jordans Bred,
 Vil Daabens Bad annamme,
 Hans fromme Sjæl er himmelreen
 Som nys udsprungne Vilje,
 Hans Hjertekraft foruden Meen;
 Men det er Herrens Vilje.

Han byder venligt: "Døb mig nu!"
 Johannes vil det hindre,
 Han følte med beskeden Hu,
 At selv han er den Mindre;
 Men Jesus gaaer sin Herres Gang,
 Han vil i Badet træde,
 Rundt om ham alle Bølger sang
 Og sprunget højt af Glæde.

Han stiger op paa Jordans Bred,
O, Frydesyn at skue!

Fra Himlen daler Manden ned,
Dg flaggrer som en Due.

O, Fryderøst, som lyder her,
Mens Himlen sig oplader:

"Min elskelige Søn han er!"

Saa vidner Gud, hans Fader.

Det høres end det Glædesord,

Det drager mig til Minde:

"At hvo, som bliver døbt og troer,
Skal Saligheden finde!"

Fornyer Hjertet Dag for Dag

Sin Pagt med Gud i Daaben,

Da faaer jeg Herrens Velbehag

Dg finder Himlen aaben.

Det Frydesyn ved Jordans Bred

Ket aldrig er forsvundet,

Til Verden kommer Manden ned,

Nu har den Bejen fundet;

Vil Hjertet svigte Daabens Pagt,

Naar bittre Sorger true,

Du gi'er Saalmodigheden Magt,

Du fromme Himmeldue!

Priis være dig, Du Støvet's Ben!

At selv du ydmygt vilde

Til Jordans Vandbad træde hen,
 O Skjont Du var Livets Kilde!
 Vi høre Vandens Bingeslag,
 Vi Børnenavnet have!
 Tak, Jesus! Tak for Daabens Dag,
 Med al dens Naadegave!

5. Jesu Indtog.

I.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

[25] Til Zion drager Christus frem,
 O Det Palmen for ham bryder,
 Nu glæder sig Jerusalem,
 O Og Hosianna lyder;
 O Det klinger end det Jubelord,
 O Ket aldrig over viden Jord
 O Forstummer Grens Psalmer!
 O Hver Dag er Jesu Adventsdag,
 O Han kommer efter vunden Sag,
 O Op, møder ham med Palmer!

O Sin Sag han vandt, hans Strid er stridt,
 O For ham skal alt sig bøje!
 O Splader Verdens Porte vidt,
 O Gjør alle Døre høje!
 O Lad Grens Fyrste drage ind,
 O Hver Hedningstad han kalder sin,

troet var en Aften, blandt sine Udvalgte
 Hørelseren sad i den festlige Sal;

Lovsalmen var sjungen; men hvad han da
 talte,

hijerte! nej aldrig forglemmes det skal.

Forødet han tager, det bryder og beder,

og giver det hen med hiint hellige Ord:

Det er mit Legem, som gives for Eder,
 og lilil min Sukommelse gaacer til mit Bord!"

og igesaa tog han og Kalken ihænde,

og saae til sin Fader og takked og bad,

og just som Maaltidet var gaaet tilende,

og takte han Kalken og hjertelig qvad:

Denne er Pagtens den nye, som bydes
 for eder, nu drikker og alle deraf;

Det er mit Blod, som for Eder udgydes,
 og drikker og mindes den Naade, jeg gav!"

og lørende Festdag! Saa rolig jeg skuer

for errens Apostle ved Nadverens Bord,

og sningen det aner, hvad Farer der truer

for am, som nys talte de salige Ord.

og sjerterne syde med jordiske Drømme,

og onske sig Verens det høieste Trin,

og Men, at i Nat deres Mester skal tømme

og Kalken den bittere, er sjernt fra hvert
 Sind.

Han kun, hvem Faderen har givet Dom- = m
men

Dg for hvis Nafyn hist alle skal staae,
Frelseren ved, at den Time er kommen,
Da han i Døden for Verden skal gaae;
Men, som han elsked fra tidligste Dage
Dem, han udkaared med kjærlike Mund,
O, skjønt han kjender de Modløse, Svage,
End han dem elsker i Afskedens Stund.

Dg medens lønlig Disciplen sig glæder,
Blusser af Selvtillid, Vre og Mod,
Herren sig rejser og ydmyg fremtræder,
Bøjer sig ned, for at toe deres Fod;
Undres du, Peder? Ja undres kun alle,
Stor er hans Gjerning og stort hvert
hans Ord,

Han, som I Herre og Mester maa kalde,
Bandrer hos eder som Tjener paa Jord.

Biger I stolte hovmodige Drømme!
Ydmygt mit Hjerte til Frelseren seer,
Nu har jeg lært, hvad for mig sig kan næst
sømme,

Større end Herren ej Tjeneren er;
Ja, jeg vil tjene min Broder med Glæde,
Kjærlig af Hjerte og ydmyg af Aand,
Paa det jeg hisset kan salig fremtræde
Dg vinde Kronen af Mesterens Haand.

ra Rørende Festdag! Du har vederqvæget,
 ,Ik, men du bringer og Smerte i Sind;
 Høftig jeg skuer min Frelser bevæget,
 u Kummer staaer malet i Blik og paa Kind,
 Mellem Apostlenes Skare han beder,
 r Derpaa han taler med inderlig Dval:
 S' Sandelig, sandelig siger jeg eder,
 n En iblandt eder forraade mig skal!"

,D, er det muligt? Ik, kan den En-
 baarne,
 do Faderens Billed, hans Herligheds Glands,
 n Kan han forraades af sine Udkaarne?
 H Selv han dem valgte, er de da ej hans?
 H Nej, ikke alle, just det er hans Smerte,
 g Hyrden forraades og vorder forladt,
 n En af de Tolv giver Satan sit Hjerte,
 u Judas forraader sin Frelser i Nat.

u Nu er han borte. Min Frelser, jeg hører
 H Udmyg bevæget din Kjærligheds Røst,
 n Underlig Hjertet i Barmen sig rører,
 lo Halvt har det Kummer og halvt har det
 Trost;
 u Mester, saa saligt var aldrig dit Dje,
 n Himmelen's Herlighed smiler deri,
 g Og dog, naar ret jeg betragter det nøje,
 H Skuer jeg, Du er for Kummer ej fri.

Ak! Nu jeg ved, hvad Disciplen ej vidste,
 Derfor jeg spørger ej: hvor gaaer Du hen?
 Sorgen jeg ved, som dit Hjerte skal friste,
 Peder, jeg ved, vil fornægte sin Ben!
 Alle skal flygte trods Løfter og Eder,
 Ensom staaer Hyrden af Hjorden forladt,
 To Gange Hanen skal gale, mens Peder
 Trende fornægter sin Herre i Nat.

Rørende Festdag! Til Midlerens Fodder
 Drage du alle med vemodsfuld Aand!
 Troende Hjerter han ikke bortstøder,
 Bordet er dækket, did vinker hans Haand,
 Kjærlighed kalder, han hører din Klage,
 Ordet han taler, det gjælder og dig:
 "Hjertet skal angre, men ikke forsage;
 Tro paa min Fader og tro kun paa
 mig!"

7. Jesús for Upperste- præsten.

1.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

[28] Jesús gaaer i Nød og Trængsel,
 Fjenders Flok omringer ham,
 Foders Raad med synlig Bængsel
 Benter ham hos Caipham;

Dem har ingen Medynk rørt,
 Han er dømt, før han er hørt,
 Korsets Bjælker alt er rede,
 Han skal døe, før Sol er nede.

Pogn og List er deres Kræfter,
 Dermed kan de slaae ham trygt,
 Loven, han skal dømmes efter,
 Er hans Fjenders Had og Frygt;
 Er end Klagen falsk og tom,
 Skal dog Bredden fælde Dom.
 Tør da ingen nu frembære
 Bidnesbyrd til Jesu Ære?

Er da alle Hjerter falske,
 Bundet alles Tungebaand?
 Kom, I Blinde, I Spedalske,
 I, som frelstes ved hans Haand!
 Kensed han for Syndens Meen,
 Er han selv vel ogsaa reen;
 Bød han Djets Nat at vige,
 Kom han vel fra Lysets Rige.

Skal ej Raadet høre eder,
 I, hvem Jesus Livet gav?
 Kommer frem i Dødningklæder,
 Som I steg af eders Grav!
 Slaaer det hadske Sind med Gru,
 Taler dog for Jesus nu:
 Ham, der gav de Døde Livet,
 Ham er Himmelmagten givet!

Lov og Tak af Frygt forstummer,
 Sandhed har sin Tunge gjemt,
 Troskab ligger dybt i Slummer,
 Al hans Kjærlighed er glemt.
 Falske Verden, hør og skjælv!
 Uden Frygt han vidner selv.
 Caiphas, som den Fromme hader,
 Spørger listig om hans Fader.

Oj fra Sandhed Jesus viger,
 Seer han end dens bittre Løn:
 "Jeg er Christus, som du siger,
 Er den levende Guds Søn!"
 For den lumste Morderflof
 Dette Ord er Bidne nok,
 Nu kan Dødens Dom ham fælde,
 Spot og Slag ham overvælde.

Ta, min Frelser! min Forsoner!
 Det er nok, hvad her blev sagt:
 Sønnen hos sin Fader troner,
 Sønnen har sin Faders Magt,
 O, nu seer jeg, nu jeg ved
 Himlen fuld af Kjærlighed!
 Dette Sandheds Ord forkynder
 Naade for den bange Synder!

Tak da, Mester, for din Styrke,
 Medens Dndskab Dommen skrev!
 Derfor skal dig Sandhed dyrke,
 Skjønt du her fornægtet blev!

og Rognen mistet har sin Magt,
 Skjønt Du blev til Døden bragt:
 Du er Søn og Gud er Fader!
 Vidne Jordens Myriader.

II.

Met. Jesu dine dybe Bunder.

[29] Nu er Mørkets Time kommen,
 Som de Døde ventede paa,
 Han, hvem Gud har givet Dommen,
 Skal til Doms paa Jorden gaae,
 Han, hvem Himmel, Hav og Jord
 Udlob ved det mindste Ord,
 Frem for Raadets Afsyn træder
 Lænkebunden som Misdæder.

Sidder da i Viisdoms Sale
 Ingen meer fra sunden Tid,
 Som kan mindes Barnets Tale,
 Da Han sad i Templet blid,
 Glemte Moder, glemte alt
 For det Ord, som da blev talt,
 Talte selv saa fromt derinde?
 Gaaer det ingen nu til Minde?

G. D! saa seer Ham i hans Dje!
 Er bundne, Han er fri!
 Spejler ikke fra det Høje
 Himlens Reenhed sig deri?

Skriften hviler i jer Haand,
 Prøver den med ærlig Mand!
 I skal see, hoert Blad har Tunge,
 Som kan om min Jesus sjunge!

Ik, men mærker du det ikke,
 Der er dømt, før der er hørt?
 Staaer det ej i deres Blikke,
 Hvi Han blev til Dommen ført?
 Viden Busk for Storm gaaer fri,
 Egen raser Stormen i;
 Viisdom, priist paa Barnets Læbe,
 De hos Manden efterstræbe.

Bilde Han som Verden tænke,
 Sjene dem i Ord og Daad,
 Længst Han hændret sad paa Bænke
 I de Vises høje Raad;
 Men fordi Han aabenbar
 Himlen kun i Hjertet har,
 Derfor Han i Raadet træder
 Lænkebunden som Misdæder.

O, jeg seer Dig, kjære Herre,
 Med dit guddomshøje Sind!
 Frækhed vil Dig Munden spærre,
 Ondskab slaaer din fromme Kind,
 Men sagtmodig taler Du,
 Opbragt bliver ej din Hu;

u Æ vort Sind kan Breden bruse,
 u Men hos Dig er Gud tilbuse.

u Lad mig lukke Sjæl og Dre
 u For de falske Vidners Ord,
 u Det er saare let at høre,
 u Dumbhed i hvert Mundsvejr boer;
 u Men, min Jesu! hen til Dig
 u Træder jeg ydmygelig,
 u Lytter til dit Svar, din Tale,
 u Som kan Sjæl og Sind husvale.

u Nu jeg ved det, Jesu kjære,
 u Ved det fra din Læbe from!
 u Du er Herren til Guds Ære,
 u Til min Frelse hid Du kom;
 u Du har sagt det, som i Løn,
 u Måbenbart: Du er Guds Søn!
 u Du har sagt, naar Timen kommer,
 u Skal Du sees som Verdens Dommer.

u Hvad behøver jeg nu mere
 u Vidnesbyrd? Nu har jeg alt!
 u Englerøst kan ikke være
 u Mægtig, som naar Du har talt!
 u Ordet fra din Sandheds Mund
 u Trænger sig til Hjertets Grund,
 u Der jeg kan det bedst fornemme,
 u Du har talt med Guddoms Stemme!

8. P e d e r s F o r n æ g t e l s e .

Mel. Jesu dine dybe Wunder.

[30] Medens Peder endnu taler,
 Saa fuldkommes Herrens Ord;
 Hanen efter Midnat galder
 I det Djeblik, han sor.
 Jesus under Bredens Dom
 Bendte sig af Medynk om,
 Og med Guddomsøje leder,
 Bendte sig, og saae paa Peder.

Saae; men den Forsonings=Straale
 Fra sin Kjærlighed, sin Gud,
 Kunde Peder ikke taale;
 Sønderknuset gif han ud,
 Gif med hjertetunge Fjed
 Ud og bitterligen græd.
 Men hans Graad er Bod og Anger,
 Naade kun hans Sjæl forlanger.

Naaden tugter, Tanken saarer,
 Sjælen væmmes ved sig selv,
 Djet fælder bittre Taarer;
 See det, sikke Sjæl, og skjælv!
 Men, som han, søg i din Bæe
 Hen til alles Frelser,
 Og lad ingen Ting dig lede
 Fra at vaage, stride, bede.

10 Mørkheds Mand engang begjerte
 11 Red en ondskabsfuld Uro
 12 min at friste dette Hjerte,
 13 min at rokke denne Tro;
 14 Men, Manddraber, ti og skjælv!
 15 Jesus vaager! Jesus selv,
 16 som bad, saa heftig beder
 17 og i blodig Sved for Peder.

18 Synger Engle om vor Glæde,
 19 Synger om vor Salighed!
 20 Men vi Svage, vi vil græde,
 21 bræde ved din Kjærlighed,
 22 Som i Dødens bittre Qual
 23 redder Peder fra sit Fald;
 24aad os med en Djestraale
 25 See det Dyb, vi ej kan maale!

26 Ou, som tjente i min Nøje,
 27 Livets Helt og Dødens Mand!
 28 In Saligheden fra dit Dje
 29 ledede mig til Naadens Stand!
 30 Saa skal jeg ved Troen see,
 31 Alt du er min Frelser,
 32 Og, imens din Mand mig tugter,
 33 Bære rette Bedrings Frugter.

9. Pilatus fører Jesus frem.

Mel. Hvo ved hvor nær mig er min Ende.

[31] Med Spottens Rør i fromme Hænder,

Med Smertens Torn omkring sit Haar,

Med blodigt Purpur trindtom Bænder

Min Jesus med Pilatus gaaer;

Han stiller Ham for Folket frem,

Dog ej det Syn bevæger dem.

Hvad lyser, Hedning! af dit Dje?

Hvad lyder, Dommer! af din Mund?

Sa, ydmyg selv din Aand maa bøje

Sig for min Mester denne Stund;

Bed Siden af den usle Jord

Hvor staaer Han ikke hellig-stor!

Zhi lyder mig din Bemodsthemme:

"See hvilket Menneske!" saa mild,

At jeg kan for mig selv forglemme,

Før jeg de Ord forglemme vil!

Naar Herrens Aand mit Hjerte naaer,

Da først det grant de Ord forstaaer.

See hvilket Menneske! Misbæder

Ham kalder Israels frække Raab,

Dg dog i Sorrig som i Glæder

Til Ham staaer hele Verdens Haab!

Hvad var du Jord foruden Ham?

Han blev for dig et Offerlam!

See hvilket Menneske! Berøvet
 Alt hvad som fængsler Verdens Sands!
 Og nu nedbøjer sig i Støvet
 For Ham selv Konger i sin Glands
 Og bede ydmygt: lad din Mand
 Med Raade styre Sjæl og Haand!

See hvilket Menneske! Naar Stunden,
 Den store Dommens Stund fremgryer,
 Da Mørkets Engel bliver bunden
 Og evig ned i Dybet tyer;
 Med Majestæt og Himmelglands
 Man dømmes Verden, som er hans.

Det Spiir, som da hans Hænder fører,
 Forkynder evigt Liv og Død,
 Den Krands, som da hans Tøse rører,
 Har straalt før første Morgenrød,
 Og Semmen af hans Klædebon
 Til Læben trykker frelst Land.

O Herre, til jeg hist din Vre
 Skal see i salig Himmelfred,
 Lad i min Sjæl det Billed være,
 Som vidner om din Kjærlighed,
 Alt hvor jeg hviler, hvor jeg gaaer,
 Dit Kors, din Død i Hjertet staaer!

10. Gangen til Golgatha.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

[32] Du, som under Korsets Byrde
 Trætter Himlen med dit Skrig,
 Kom og see den gode Hyrde,
 Hvor han gaaer taalmodelig,
 Kom og lign dit Kors med hans!
 Sig, hvad er din Tornekrands?
 Sig, hvo dig en Vej bereder,
 Trang som den, din Frelser træder?

Korsset paa hans Skulder hviler,
 Verdens Synder paa hans Sjæl,
 Ondskab ved hans Side smiler,
 Slanger saarer nu hans Hæl;
 Dog gaaer ingen Klagerøst
 Fra hans qualopfyldte Bryst,
 Han vil Dødens Kalk uddrikke,
 Ellers frelser Verden ikke.

Han vil lide, han vil blegne,
 Men sin Almagt nytte ej,
 Derfor seer du ham nedsegne
 Under Korsset paa sin Vej;
 Derfor under Haan og Skam
 Lader han sig som et Lam
 Hen til Slagterbænken lede,
 Medens Qvindeskarer græde.

Græde? ja trods Had og Brede
 Tvundet har ham Dødens Baand,
 Mangt et Dje dog maa græde,
 Som har seet, hvor tidt hans Haand
 Lægedom og Liv udgød,
 Medens Ordet saligt flød
 Af den Mund, hvis Guddomstale
 Dene mægted at hufvale.

Mains Enke! I din Kummer
 Skar han sønder Smertens Garn,
 Og, Jairus! Dødens Slummer
 Tog han kjærlig fra dit Barn;
 Ja, I alle, hvem hans Ord
 Tidt velsignede paa Jord,
 Vel I maa trods Had og Brede
 Bitterlig hans Død begræde!

Og, mens Taaren Djet brænder
 Og mens Suk fra Dvindebryst
 Frem sig trænge, han sig vender
 Dmt til dem med Barselsrøst:
 "Zions Døttre! græder ej
 Nu for mig paa Smertens Bej,
 Men for Eders Børn og Eder,
 Er det bedre, at I græder!"

"Ehi den Tid skal snart komme,
 Da med Gru og Sjælevee,
 I Retsfærdighedens Domme
 Skulle klart for Dje see;

Da med Sammers Suf og Røst
 Salig prises skal det Bryst,
 Hvor ej Barnet Næring mødte,
 Og det Liv, som aldrig fødte."

"Da skal Hjertet i sin Møje
 Tale uden Had og Trods:;
 Skjuler, skjuler os, I Høje!
 Bjerger, falder over os!
 Al, thi kunde dette see
 Med det grønne friske Træ,
 D, hvor meget, meget større
 Bee ej ramme maa det tørre!"

Gode Frelser, Saliggjører!
 Ordet af din Sandheds Mund
 Naadens Vand med Bælde fører
 Ind i Hjertets dybe Grund;
 Der Han lærer mig at see,
 Jeg er et ufrugtbart Træ,
 Som trods al din Qual og Møje
 Ej vil vore mod det Høje.

D, men Herren være lovet!
 Og ved ham jeg grant kan see,
 At de Torne, som mit Hoved
 Saare, læge i sin Bee;
 At det Kors, som bøjer mig,
 Hæver Anden op til Dig,
 Saa den Peders Graad, jeg græder,
 Mig til Naadens Fødder leder.

Og med denne Trøst jeg tager
 Korset, naar det rækkes mig,
 Og med dette Haab jeg drager
 Tornevejen efter Dig,
 Gaaer min Gang til Golgatha;
 O, jeg ved, at just derfra
 Vejen gaaer til Paradiset,
 Derom er jeg fuldt forvisset.

II II. Jesus paa Korset.

Mel. Stabat mater dolorosa.

333] Naglet til et Kors paa Jorden
 Hængte under Bredens Torden
 Herren, Guds enbaarne Søn;
 Selv den evig gode Fader
 Som i Sorgens Dval forlader,
 Hører tavs hans Angestbøn!

Alt, hvor ængstet, hvor bedrøvet,
 Indtil Døden højt bedrøvet
 Er den omme Frelser's Sjæl;
 Bredens fulde Kalk uddrikke
 Maa Han, skal Han, ellers ikke
 Maaes hans Hensigt og mit Vel.

Hvo kan tænke paa den Smerte
 Mden med et saaret Hjerte,
 Om endog en Synder led?
 Men her led den Evighøje!

Smelt mit Hjerte, græd mit Dje,
 Af, her led selv Hellighed!

O, lad aldrig nogensinde
 Korsets Træ mig gaae af Minde,
 Som Dig Frelsens Fyrste bar;
 Men lad Kors og Død og Smerte
 Tale, raabe i mit Hjerte,
 Hvad min Frelse kostet har!

Af din Naade giv mig Kræfter,
 At jeg stedse maa herefter
 Det, jeg lever, leve Dig!
 Dig, som døde, lad mig leve,
 Leve Dig, som bød mig leve
 Bed den Død, Du led for mig!

Sa, Forsoner! lad mig være
 Offret Dig til Tak og Ære,
 Helliget dit Velbehag!
 Værdig da den Død, du døde,
 Skal jeg Dig frimodig møde
 Paa hiin Dag, den store Dag!

13. Jesu Død.

I.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

[34] Korsets Død min Jesus døde!
 Ham, hvis Liv var uden Brøde,

O Ham forfulgte Bold og Svig.
 O See Ham dømt, forladt af Sine,
 O See hans Qual og føl hans Pine;
 Alt, o Sjæl, Han led for dig.
 Kjærlig som det Bud, han lærte,
 Bar hans Vandel, omt hans Hjerte;
 O Godhed fra hans Læbe flød!
 Jordens faldne Slægter vare
 S hans Dine dyrebare,
 O Deres Frelse blev hans Død.

Bee mig, om jeg kunde glemme,
 Alt hans Bud var Livets Stemme,
 Alt hans Død var Kjærlighed!
 O Ham mit Liv skal offret være,
 O Ved hans naadefulde Bære
 O Gaaer jeg frem til Himlens Fred!

II.

Met. Guds Godhed ville vi prise.

[E] [35] I Døden Jesús blunded
 I Graven lagdes ned,
 O Har nu dog overvundet
 Al Dødens Bitterhed;
 Nu rinder op saa klar
 O Den Sol med Lys og Glæde,
 O Som i sit Tordeklæde
 O Saa plat formørket var.

I Gry, ved Engle-Styrke,
 Blev Stenen væltet hen,
 Af Gravens Sted hin mørke
 Opstod vor Sjæle-Ben;
 Seer I Blodtørstige,
 Som Jesum nys ombragte,
 Som Ham paa Korsset strakte,
 Seer Jesum levende!

Med Lov vor Mund udbryder
 Om Jesu Herlighed,
 Det hele Land sig fryder,
 Fordi hans Ord er skeet;
 Sit Løfte holdt Han vist,
 Thi sjunger alle Munde
 Af dybe Hjertens Grunde:
 Tak skee Dig, Herre Christ!

O, mægtig Sejerherre!
 Som Fjendens hele Magt,
 Dit store Navn til Ære,
 Har under Jodder lagt,
 Hjælp os at kæmpe saa,
 At, naar vor Strid har Ende,
 Vi Palmer kan i Hænde
 Og Sejerskrone faae!

III.

Mel. Sode Jesu vi er her.

[36] Jesus lever! Graven brast,
 Han stod op med Guddomsvælde;

Trøsten staaer som Klippen fast,
 Mit hans Død og Blod skal gjælde!

Øynet blinker, Jorden bæver,
 Braven brast og Jesús lever!

Jeg har vundet, Jesús vandt!

Døden veg for Livets Sejer,

Øyset Mørkheds Fyrste bandt,

Fri er den, som Jesús ejer!

Månen har jeg Himlen fundet,

Jesús vandt, og jeg har vundet!

313. Jesu Opstandelse.

Egen Melodi.

37] Jesús er mit Liv i Live,

Jesús dødet har min Død!

Du for mig Dig vilde give

Den største Sjælenød,

Mellem Fjender og i Fare,

Mit Du kunde mig bevare:

Tak og Ære tusindfold

Skee Dig derfor, Jesu bold!

Du tillod dem Dig at plage,

Og at pine jammerlig,

Maa det intet skulde nage,

Trykke og bængste mig;

Mit, Du lod Dig dybt beskæmme,

For min Salighed at fremme:

Tak og Være tusindfold
Skee Dig derfor, Jesu bold!

Du blev uden Skyld anklaget,
At jeg skulde sikkert boe;
Du blev grumt og haanlig slaget,
At jeg skulde nyde Ro;
Trostesløs Du vilde hænge,
At jeg ej til Trost skal trænge:
Tak og Være tusindfold
Skee Dig derfor, Jesu bold!

Saa, jeg takker af mit Hjerte,
Jesu! for din Angst og Nød,
For hvert Saar, hver Spot og Smerte,
For din jammerfulde Død;
For dit Suk og dine Klager,
For de tusindfolde Plager,
For din Skjælven, for din Sved
Skee Dig Tak i Evighed!

3. Jesus Christus den Opførte.

1. Jesus kom som en Mægler.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

[38] Davids faldefærdig Hytte
Kavede paa sidste Grund,

Omida Scepter skulde flytte
 og gaa bort fra Juda Huus;
 Bethlehem! O, Ephrata!
 Hvor ar du vel den mindste da?
 Nej, blandt tusinde den største,
 og dødested for Livets Fyrste!

Omlade Vænder! Englehære!
 I som saae paa Skabelsen,
 og saae utalte Stjerner lære
 og seeres Vej paa Himmelen,
 og saae den hele Verdens Pragt
 og se det ene Bliv frembragt,
 og saae, hvor Vandene de dreve,
 og saae det mindste Kryb at leve.

og se skabningen I har omvanket,
 og se ved Tidens Fødsel seet
 og se støvet i Guds Hænder sanket,
 og se i sin Majestæt;
 og seet ham falden, frygtsom, ræd:
 og se den nu seer I Dvindens Sæd,
 og seer til Bethlehem og iler
 og se, hvor Guddomsbarnet hviler.

og se imidlertid nu Gud oplukker,
 og se tiden kjendes af sit Tegn;
 og se vængsfuldt hvert Hjerte sukker,
 og se lægter selv fra vantro Egn

Vente med paa Frelseren,
 Fremmed for Forjættelsen
 Deres Bise dog tilbeder
 Midt i en af Juda Stæder.

O, saa vil jeg og nedfalde
 For Guds elskelige Søn
 Og med Englene ham kalde
 Mægleren for Adams Kjon;
 Fredens Fyrste, Jesu! kom,
 Og beskyt din Ejendom!
 Skjul din Arv mod Lovens Torden,
 Du, som skabte Fred paa Torden.

2. Jesu Embeder.

Egen Melodi.

[39] Store Prophete med himmelske
 Lære,

Kommen ned til os fra Faderens Skjød! !
 Vær mig, hvordan jeg dit Billed kan være,
 Det er min Længsel, den Lærdom er sød,
 Siden man saae Dig i Døden at bløde
 Opstaae til Livet for Synderes Brøde! !

Præst i al Evighed! Tankerne skynde
 Alle sig hen udi Længsel til Dig,
 Naar jeg betænker din Kjærligheds Brynde,
 At Du et Dffer er bleven for mig;

nu er min Talsmand hos Faderen
 hjemme
 og vil os Syndere aldrig forglemme!

ærbødigste Konge! Vi ville Dig ære,
 røre os og staae os i Kjærlighed bi!
 Hjertets Talsigelse til Dig vi bære,
 nu, som har gjort os fra Trælle til
 Frie.

Herrsk, o livsaligste Konge, med Naade,
 thi Du har Magten, Du ene kan raade!

nu, saa skal hele mit Væsen sig fryde,
 lovsable og synge for Herren en Sang!
 Hjertet og Munden tilsammen udbryde,
 og vægge i Ordet saa liflig en Klang:
 hjælpeligste Jesus, med Mund og med
 Tunge
 røre os din Magt og din Naade lov-
 sunge!

2. Jesus, Sjælens Brud- gom.

Mel. Bort i kjædelige Tanker.

[0:0] Søde Jesu! hvilken Flid
 har Du gjort Dig Dag og Nat,
 at Du kunde faae mig fat,
 før jeg kjendte Naadens Tid,

At Du kunde redde mig
Fra at døe evindelig.

Al din Herlighed og Pragt
Har Du ikke agtet paa,
Naar du mig blot kunde faae;
Trængsel, Armod og Foragt
Gav Du villig Dig udi,
For min arme Sjæl at frie.

Du forlod din Himmelsal,
Tog et Hyrde = Embed paa,
Lod din Kongekrone staae,
Straf et ganske sælsomt Balg:
Sjælen er det, som Du til
Brud 'og Dronning have vil.

Det er derforuden sandt,
At Du Dig opoffre lod,
Gav dit eget Liv og Blod
Ja din dyrebare Sjæl til Pant
Paa, at Du, min Ven, med mig
Bilde ret trolove Dig.

Er det da en afgjort Sag,
At Du, søde Jesu, mig
Elsker saa usigelig,
O, saa kommer dog den Dag,
At Du i min Sjæl og Sind
Fører Kjærligheden ind.

4. J e s u s h e r s k e r .

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

[III] Jeg frygter ej for Dødens Braad
 Og ej for Gravens Sejer,
 Thi Jesus har fuldbragt Guds Raad,
 Bed ham jeg Livet ejer;
 Mit Haab er evig Salighed,
 Naar jeg vil i min Frelser's Fjed
 Med trofast Sver vandre.

Ou hersker, Jesús, evig stor
 I Herlighed Du troner.
 Ou breder ud dit Sandheds Ord
 Og din Forløsning kroner,
 Ou leder, trøster Dydens Ben,
 Ou drager alle til Dig hen
 Og stiller Hjertets Bængsel.

Ou hersker, Jesús, og jeg skal
 Bed Dig i Døden leve.
 O, jeg for Dødens merke Dal
 Vil nu ej frygtsom bæve,
 Igjennem den jeg vandrer frem
 Til mit og min Forløser's Hjem;
 Iovi skulde jeg da grue?

Ou hersker, Jesús, himmelsk Fred
 Min Aand hos Dig skal nyde,
 I høj og navnløs Salighed
 Skal jeg mig evig fryde.

Kald, naar Du vil, min Sjæl til Dig,
 Forløser! Du modtager mig
 I Herlighedens Rige!

5. Jesu Navn vort Bø- sen.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

[42] Vær takket, Herre! Du, som slaaer,
 Til Fjenden bort maa vige,
 Hvis Flammevogn paa Himlen staaer
 Til Skræk for Satans Rige;
 Din sjungende Krigerhær
 Er os stedse nær,
 Er vort Haab og vor evige Trøst;
 Thi raaber med stærken Røst,
 Lovpriser vor Gud i det Høje!

Ja, hisset staaer i Flammepragt
 Den Borg, der ej kan rykkes,
 Og Himlens Skare holder Vagt,
 At alt tilsidst kan lykkes;
 Jesus er Skarens Ord,
 Et skjult, et aabenbart Ord,
 Og Vagterne raabe det brat
 Til Trøst i den dunkle Nat,
 Til Morgenens Fugle det sjunge.

6. Jesus vor Dommer.

Mel.

[43] Som Klippen Herrens Bøtter
staae,

Dg før skal Himlen selv forgaae,

Før han sin Trusel ej haandhæver!

Den kommer da den store Dag,

Engang ved høje Tordners Brag

Den hele Jord og Himmel bæver,

Dg Frelseren i Herlighed

Som Støvets Dommer stiger ned!

Min Jesus! Majestætisk stor

Blandt Engles glade Jubelchor

Du da ved Almagts Side troner;

Hvert Menneske, som Lysset saae,

Skal for dit Dommersæde staae.

Hvo tæller disse Millioner?

Du, Herre, nøje kjender dem

Dg kalder hver til Regnskab frem.

Alt Hyllerskjul bortfalder her,

Alvidenheden Dommer er,

Dg Dommen Sandheds rene Stemme;

Den Hellige bedrages ej,

Den Bise kjender Støvets Vej,

Den Naadige skal intet glemme,

Men efter sin Retfærdighed
 Sver Dyd og Udyd regne med.

Da gjælder ikke Rang og Magt,
 Forsvunden er al jordisk Pragt,
 Kun Mennesket staaer her tilbage;
 Kun ærlig Bod for Gud bestaaer,
 Kun Trofasthed Belønning faaer
 Og Himlens høje Fryd skal smage;
 Da føres frem den skjulte Daad,
 Og Herren dømmes Hjertets Raad.

O, Skræk og Rædsel da for hver,
 Som troløs havde Synden kjær,
 Og lod sin Lyst alene raade!
 En navnløs Angst skal martre dem,
 Naar de for Herren stilles frem,
 Som venlig her tilbød dem Raade,
 Og skrækfuld Dommen lyde skal:
 Gaaer bort til de Fordømtes Dval!

Men himmelsk Fred og salig Ro
 Skal i de Frommes Hjertes boe,
 Som her Guds Bud med Lyst opfyldte;
 Med ærlig Anger, kraftig Bod
 De Syndens Beje her forlod
 Og Ret og Pligt uskremtet hylde;
 Nu Herren blid velsigner dem
 Med Mandens Lyst i Glæders Hjem.

O Fader, led og styrk Du mig,
At jeg med Andagt idelig
Maas Dommens store Dag betænke;
Oen give mig til Dyden Lyst,
Oen være Hjertets hulde Trøst,
Maar Sorg og Ondskab her mig krænke!
O Dig leve jeg! Dig dø jeg, Gud!
Al Salighed er i dit Bud!

O Herd, led of herd du mich
 die ich nach Christus bring
 Was Dommens herd dich bekennt
 dem gibe mich til Dychen Hoff
 dem ortt dinnere hulde Hoff
 das herd og Christus her mich frucht
 die herd segg die du segg du
 die saligheit er i dir frucht
 die herd segg die du segg du
 die herd segg die du segg du
 die herd segg die du segg du

O Jesus Christus
 du bist mein Heiland
 du bist mein Erlöser
 du bist mein Retter
 du bist mein Tröster
 du bist mein Helfer
 du bist mein Beschützer
 du bist mein Vorkämpfer
 du bist mein Richter
 du bist mein König
 du bist mein Herr
 du bist mein Gott

O Jesus Christus
 du bist mein Leben
 du bist mein Licht
 du bist mein Friede
 du bist mein Freude
 du bist mein Trost
 du bist mein Schutz
 du bist mein Stütze
 du bist mein Anker
 du bist mein Fels
 du bist mein Festland
 du bist mein Ziel

III.

Den Hellig Mand.

III

Ben Gillingham

.. Mandens Paakaldelse.

I.

Me 1.

[144] Talsmand, som paa Torderige
Med et Suk kan alt udsiige,
hvad vi evig trænge til,
et Kys kan alt udtrykke,
hvad for evig gjer vor Lykke,
Du, som kan alt, hvad Du vil!
Bærdiges til os at dale,
Om Guds Storbærk med os tale
Daa vort jævne Modersmaal!

Kun, hvad Du har seet, Du maler,
O, vær Du vor store Taler,
Hjærte og Sandheds Mand!
Du, som skjenker, hvad Du nævner,
Hjærte os, trods de svage Evner,
Bisere end Salomon,
Bisere til Daad at øve,
Bisere til Mandeprove,
Bisere til Salighed.

Sjælesørger fra det Høje,
 Hold med os et vaagent Dje!
 Bogt de Smaa for Falk og Høg,
 Bælt de Dorste, styrk de Svage,
 Tugt de Trygge, fryd de Spage,
 Gjør os daglig Huusbesøg!
 Dan vort Hjerte, løs vor Tunge,
 Saa vi bede, saa vi sjunge
 Yndelig i Jesu Navn!

Trøster over alt, som truer,
 Alt, hvorfor vort Hjerte gruer,
 Trøster over alle Tab!
 Skjenk os, skjønt vi boe paa Sletten,
 I det Høje Indfødsretten,
 I Guds Rige Borgerskab;
 Saa, naar man os vil forjage,
 Glade vi herfra kan drage
 Did, hvor vi har evig Fred!

II.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

[45] O, Hellig Mand, vor Bistand vær,
 Thi see, vi ere svage!
 Saa mange Farer true her,
 Saa mange mørke Dage,
 Nu Kjød og Blod
 At stride mod
 Nu Sorg og Nød og Smerter;

i Provens Tid
 i haarden Strid,
 Du styrke vore Hjertes!

i mangt et ængstligt Djeblif
 Saa let vi Bejen tabte,
 Om Du ej ved vor Side gif
 Og Lyb i Mørket skabte;
 En vældig Haand
 For svage Mand
 Mod Fristelser beskjermer,
 Og giver Trost,
 Maar til vort Bryst
 Dig Tviwl og Mismod nærmer.

Saa gjennem Livet led os frem,
 Du himmelske Ledfager,
 Før os til Salighedens Hjem,
 Der endes alle Plager!
 Forklarede
 Vi der skal see,
 Hvad her laae skjult i Mørke,
 Og Sjælen der
 Blandt Englehær
 Dig fryde i din Styrke!

III.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

[46] Naar Falskhed borger Englebragt
 Og blende vil vort Dje,

Bevar, o Gud, din Sandheds Magt,
 Send Klarhed fra det Høje!
 Din Sandheds Aand i Klarhed boer,
 Den alle Aander prøver;
 Bee den, som taler Lysets Ord
 Og Mørkets Gjerning over!

Ak, griber jeg i egen Barm,
 Men der ej Sandhed finder,
 For Gud jeg staaer forskudt og arm,
 Om end i Glands jeg skinner;
 Ja, kunde jeg med Englerøst
 Guds Herlighed udsjunge:
 Klang dybt det ej fra luttret Bryst,
 Forbandet var min Tunge!

O Du, som Hjertes gjennemsaae
 Og alles Veje kjendte,
 Dit Sandheds Lys omstraale maa
 Hver Aand, Du til mig sendte!
 I Gjerning vil Du see min Tro,
 Paa Frugten Træet kjende:
 Min Gud, lad Sandhed i mig boe,
 Saa skal jeg tro fuldende!

IV.

Mel.

[47] Guddomsstraale, Himmellue,
 Trøstens, Naadens, Sandheds Aand!

jødøj Dig for min Nød at skue,
 rodom vil tage Overhaand;
 Giv din Kraft mig Styrke give
 og min matte Sjæl oplive.

Giv ro i Mistviol, Lys i Mørke,
 Giv ro i Trængsels haarde Stand,
 Det er hvad din Guddomsstyrke
 os alene give kan;
 intet andet kan os lære
 at Kristus ret at see og ære.

Giv ro din Ild min Sjæl opflamme,
 smelt mit Hjertes Sne og Is,
 vær mig Dag og Nat at stamme
 min Daa min Frelser's Lov og Priis;
 vær min Mand i Troens Lue
 og Synden ret med Magt at kue.

Giv ro din Salve tidt mig væde,
 Bi mig til dit Tempel ind;
 Giv ro min Sjæl i Dig sig glæde,
 Giv ro dit Herberg i mit Sind;
 Giv ro mig stærk i Dødens Krige,
 Giv ro mig saa til Himmerige!

2. Mandens Bæsen.

I. Mandens Meddelelse.

I.

Mel.

[48] Vort Bøsen er vor Tro og Daab, , d
 Det er vor Samsundskjede,
 Deraf udspringer al vort Haab,
 Oprinder al vor Glæde,
 Og Ordet af vor Herres Mund,
 Det er vor Kirkes Klippegrund
 Og Hellig Mandens Sæde!

Som Manden vil, saa aander Han,
 Og Røsten kan du høre,
 Men ubemærket farer Han,
 Som Ordet har at føre,
 Han skjuler sig i Læbe-Lyd,
 Skjønt Han er Ordets Kraft og Dyd, , d
 Som klinger i vort Dre!

Kun Verdens Mand er stolt i Sind,
 Guds Mand sig dybt nedbøjer,
 Sig ligner selv ved Bejr og Bind,
 Mens Ordet Han ophøjer!
 Dog født af Mand var selv Guds Ord, , d
 Som her Han gik og stod paa Jord, , d
 Og det Ham selv fornøjer!

Uf Manden fødes vi som Han,
 Skjønt syndige i Kjødets,

Vi leve op, ved ej hvordan,
I Kirke-Moderfødet;
Om Fødselen af Vand og Aand
Vi tale kun med Tungebaand,
Til det er overglødet!

Men alt er og paa rede Haand,
Ehi ret det hængde sammen,
Saa vi i Daaben fik den Aand,
Som bader sig i Flammen,
Skjønt alt var der saa grumme smaat
Dg Ordet tørt og Haaret vaadt,
Dg kun et Degne-Amen.

Saa Han, som svæved over Hav,
Hvor alt var tomt og øde,
Dg Vandet Føde-Kraften gav
I Verdens Morgenrøde,
I Herrens andet Fødeland
Gaaer gjerne gjennem Ild og Vand
For Jordens Himmelgrøde.

Han elsker meer den sagte Lyd
End Storm og Tordenbraget,
Opflammer dem med Hjertens Fryd,
Som Tegnet har modtaget
Dg med Johannes barnebly
Har i den sagte Lyd fra Sky
Gud = Faders Røst opdaget!

Lad Verdens Mand kun spids og stolt
 Om Vanddaabs-Manden tale,
 Slaae hykkelsk Brag paa Kjød og Haand,
 Og af sin Ild-Daab prale!
 Hvad skader det, naar "Han i os"
 Dog byder "ham i Verden" Trods,
 Som Klippen Knold i Dale?

Hvad skader det, naar Herrens Mand
 Til stolte Mindesmærker,
 Af Gud vor Faders Højre-Haand,
 End søjer Mesterværker,
 Saa vi med Sang kan døve Staal
 Og stige luft i Sky fra Baal
 Som glade Aftenlærker!

Hvad skader os al Spe og Spot,
 Naar vi med fromme Fædre
 Det har paa Jorden lyst og godt,
 I Paradiis langt bedre!
 Naar vi som Solen straale der,
 Vi mindes knap, vi kaldtes her
 Guds Faar og Lammets Bædre!

Alt hvad da Præst og Menighed
 End sukker for af Manden,
 Naar Tro og Daab vi holde ved,
 Oprinder efterhaanden;
 For Kyshaand blot i Jordans Bad
 Med Ridderflag i Davids Stad
 Os adler Guddoms-Manden!

Guds Aand er end saa rund og rig,
 Som Første-Pindsedagen,
 Men dagligdags sparsommelig
 Og taaler ingen Bragen;
 Saa, takke vi for Vand og Brød,
 Os Binen skjenkes himmelsød,
 Vi smagde aldrig Magen!

Thi dyrke vi den Hellig Aand
 Med Faderen og Sønnen,
 Og kysse ydmyg Ham paa Haand
 I Psalmen og i Bønnen;
 Med Haand og Mund, skjønt det er sært,
 Han skjenker alt hvad os er kjær!
 Ja, evigt Liv er Bønnen!

II.

Mel. Veni sancte spiritus.

[49] Gud-Hellig-Aand, opfyld med Lyst
 Din troende Forsamlings Bryst!
 Med Himlens Ild Du os antænde
 Af Christ i Kjærlighed at brænde!
 For Hjerterne Dig aabenbar!
 Dplys dem med din Lampe klar!
 Saa alle Tunger trindt paa Jord
 Enstemmig prise Troens Ord
 Og sjunge som i Englechor:
 Halleluja, Halleluja,
 Halleluja!

2. Kun Aanden gjør skrift-
flog.

Mel.

[50] Er du skriftflog paa Guds Rige,
Underviist af Herrens Aand;
Du af Ham Dig lader sige,
Bogter paa hans milde Haand,
Erøstlig Bord i Drken dækker,
Lager alt, hvad Han dig rækker,
Nyt og Gammelt, Surt og Sødt,
Højt og Lavt og Haardt og Blødt:
Kammer saa det Rette!

Er du skriftflog kun paa Tanker,
Som i Hjernen de gaae rundt,
I det Smulle kast da Anker!
Tal om Verden smukt og sundt,
Men ti stille med Guds Rige,
Du ej ved, hvad det vil sige!
Tal ej om et evigt Liv;
Det Guds Dyb, alt som hans Bliv,
Kun Guds Aand randsager!

IV.

Troen.

(I.)

.VI

119043

(D)

1. Omvendelse fra Verden.

I.

Egen Melodi.

1.

51] Far, Verden, farvel!

Jeg kjedes nu længer at være din Træl!
Det Nag, som har knuget til Jorden mig tidt,
Det bliver saa tungt og det nytter saa lidt;
Jeg river mig løs og begraver min Nød
I Frelserens Skød!

2.

Hvad er det dog alt,
Som Verden opsminker med fager Gestalt?
Det er jo kun Skygger og springende Glar,
Det er jo kun Bobler og skinnende Kar,
Det er jo kun Falskhed og Skarn og Fortred,
Forsængelighed!

3.

Hvad er mine Kar,
Som listende svinder og hurtig bortgaaer?
Hvad er min Bekymring, min sorgfulde Hu?
Min Gammen og Glæde, af hvad er vel du?
Hvad er mit Arbejde, min Nøje, min Sved?
Forsængelighed!

4.

Al, Rigdom og Guld!

Du Torderigs Afgud i skinnende Muld! !

Du est dog en ussel bedragerisk Ting,

Som stiger og falder og spredes omkring; ;

Naar dejligst du skinner, jeg ligner dig ved den

Forfængelighed!

5.

Al, Ære og Glands!

Hvad er dine Kroner og hvad er din Krands? ?

Misundelsen sidder jo bag ved din Ryg, ,

Du hemmelig spejdes og sjælden est tryk, ,

Du ofte nedstyrter, hvor andre de gled, ,

Forfængelighed!

6.

Al, Yndest og Gunst!

Du skuffende Medbør, du spindende Dunst!! !

Du puster os op med din svulmende Wind, ,

Har tusinde Dine, men løber dog blind; ;

Hvad est du, naar Solen fra Himlen seer ned?? ?

Forfængelighed!

7.

Al, Benskab og Tro!

Som alt efter Lykken vedst Fløjet at snoe! !

Du est en Bedrager og hjerteløs Skalk, !

Som rækker os ofte Bedrøvelsens Kalk! !

Du est, hvad og jeg af Forsarenhed ved, ,

Forfængelighed!

8.

k, kjødelig Lyst,
 som mangen med giftige Læber har kyst;
 dit fængende Tønder, din flyvende Gnist
 til evige Luer skal blive tilsidst!
 din Drik lader sød, men paa Bunden er led
 forfængelighed!

9.

aa far da, far vel!
 du skal du ej længer bedrage min Sjæl.
 bedrageriske Verden, jeg takker dig af
 og sænker dig ned i Forglemmelsens Grav;
 hi nu faaer jeg Bod for min Sorrig og Nød
 Frelserens Skød!

II.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

2] Bort Verden af mit Sind og Dje,
 in Lyst du selv beholde maa,
 en kan mig ikke meer fornøje
 ind Støvet, som jeg træder paa.
 ver elske, hvad hans Sind staaer til,
 eg kun min Jesum elske vil.

2.

aar Munden Smag og Mæle mister
 g mumler mod den mørke Grav,
 aar Djet selv i Døden brister,
 vor bliver Verdens Lyst da af?

Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Seg kun min Jesum elske vil.

3.

I Svaghed bliver Han min Styrke
 Og gjør mig Sorgens Bæger sød;
 Han er mit Lys i Dødens Mørke,
 Han sviger ej i Liv og Død.

Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Seg kun min Jesum elske vil.

4.

Han hersker over alle Himle,
 Hans Trone i det Høje staaer,
 Saavidt som skabte Væsner vrimle,
 Hans Herredom og Rige naaer.

Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Seg kun min Jesum elske vil.

5.

Hans Slot kan ingen Magt bestride,
 Det staaer paa Evighedens Grund;
 Hans Fjende maa i Græsset bide,
 Naar han kun aander med sin Mund.

Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Seg kun min Jesum elske vil.

III.

Met. O Gud Du fromme Gud.

1.

[53] Hvad gaaer mig Verden an
 Med hvis hun har i Eje;

Maar jeg med Dig kun maa,
 Min Jesu! mig fornøje?
 Du ene rettelig
 Min Sjæl forlyste kan,
 Du er min Fred og Ro;
 Hvad gaaer mig Verden an?

2.

Den Røg er Verden lig,
 Som bort med Vinden farer,
 Den er en Skygge svag,
 Som ikkun stakket varer;
 Men Jesus holder fast,
 Naar intet holde kan,
 Han er min Klippeborg,
 Hvad gaaer mig Verden an?

3.

Sig Verden Nøje gjør
 For det, man Højhed kalder,
 Og tænker ej, hvor snart
 Det Blomsters Blade falder;
 Jeg søger al min Ros
 Hos Dig, min Frelsermand,
 Du al min Højhed er;
 Hvad gaaer mig Verden an?

4.

Sig Verden Nøje gjør,
 At samle Gods og Penge,
 Og mener siden ej
 Til nogens Hjælp at trænge;

Men jeg mig haver sat
 I en langt bedre Stand,
 Min Rigdom Jesus er;
 Hvad gaaer mig Verden an?

5.

Sin Lyst kan Verden ej
 Tilfulde nok beskrive,
 Den kunde Himlen selv
 Vel derfor ofte give;
 Dog han, som tænker sligt,
 Er vist en daarlig Mand!
 Jeg haver Jesum kjær,
 Hvad gaaer mig Verden an?

6.

Hvad gaaer mig Verden an?
 Dens Pragt kan ingenlunde
 Staae Dødens Magt imod,
 Men gaaer i Hast til Grunde,
 Dens Rigdom bliver Røg,
 Dens Glæde bliver Vand;
 Er Jesus kun med mig,
 Hvad gaaer mig Verden an?

IV.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

1.

[54] Den Glæde, Verden giver,
 Den varer kun en stakket Stund,
 Som Skyglands den bortdriver,
 Den flyer som Drøm i Morgenblund.

Alf evigt Væld udrinder
 Den Fryd, som kom fra Gud,
 Den Glæde ej forsvinder,
 Maar Verdens Lys gaaer ud;
 Maar Evigheden stiger
 Alf Timeligheds Grav,
 Med Verden ej bortviger
 Den Glæde, Herren gav.

2.

Den Sorg, Guds Tjener lider,
 Den varer kun en liden Stund,
 Maar Herrens Dag fremskrider,
 Er Verdens længste Nat et Blund;
 Ghist tusind Aar faae Ende
 Som Dag og Time her,
 Vor Sorg vil Gud omvende
 Til evig Glæde der.
 Mid Jesus Christ hendrager,
 Der er ej Kors, ej Grav,
 Der ingen os fratager
 Den Glæde, Herren gav.

3.

O Haab, som aldrig sviger,
 O Trøstens Ord, som evigt staaer!
 Fra Længsler's Land jeg stiger
 Til Salighed, som ej forgaaer.
 Den liden Stund jeg bygger
 Hvor Sørgepilen groer,
 O Savnets dunkle Skygger
 Den liden Stund jeg boer;

Min Frelser forud drager,
 Han til sin Fader gaaer,
 O, der han mig modtager,
 Naar store Time flaaer.

V.

Mel. Kom Hedningernes ic. eller:
 Dagen viger og gaaer.

1.

[55] Verdens Lyst forgjebes er;
 Thi al kjødelig Begjer
 Og den Bellyst, som forgaaer,
 Sjælen reent til Grunde flaaer.

2.

Verdens Bram forgjebes er;
 Den, som Purpurkaabe bær
 Og er klæd med Sølv og Guld,
 Er dog Aske kun og Muld.

3.

Verdens Magt forgjebes er;
 Thi hvad Gud vil, ene skeer,
 Og ved Guds Magt Verdens Magt
 Bliver brat i Støvet lagt.

4.

Verdens Gods forgjebes er;
 Verden har sin Mammon kjær,
 Mammon dog ej hjælpe kan,
 Naar man staaer paa Gravens Rand.

5.

Verdens Had forgjeves er;
 Herrens Naade er os nær.
 Hvo som er i Herren glad,
 Han ej agter Verdens Had.

6.

Verdens List forgjeves er;
 Gud har Dmsorg for enhver,
 Seer og vender naadelig
 Fra os Verdens Raad og Svig.

7.

Verdens Bod forgjeves er;
 Gud det falske Hjerte seer.
 Bøn og Bod er Hyklari,
 Naar man ej gaaer Sandheds Sti.

8.

Bedring ej forgjeves er;
 Naar de arme Menneſker
 Angre deres Syndeskyld,
 Da er Gud dem god og mild.

9.

Troen ej forgjeves er;
 Christus siger til enhver:
 Den, som troer kun fast paa mig,
 Skal ej dæe evindelig.

10.

Haabet ej forgjeves er;
 Selv naar man har intet meer
 End som Haabet udi Bryſt,
 Er det viſt den ſterſte Troſt.

11.

Guds frygt ej forgjeves er;
 Alle Troens Gjerninger
 Lader Gud behage sig,
 Og betænker naadelig.

12.

Bønnen ej forgjeves er;
 Gud behører dem især,
 Som i Troen til hans Søn
 Gjøre deres Suk og Bøn.

13.

Mobgang ej forgjeves er;
 Hvad en Christen lider her
 Udi god Taalmodighed,
 Gavner ham til Salighed.

14.

Døden ej forgjeves er;
 Døden, som i Hjertet skær,
 Fører os til Himlens Sal
 Ud af denne Jammerdal.

15.

Gud, mig at betænke lær,
 At det alt forgjeves er,
 Svortil Verden sætter Lid,
 Men kun varer stakket Tid.

16.

Med din Naade mig regjer!
 Intet da forgjeves er,
 Alt hvad her mig falder til,
 Dette skeer, fordi Du vil.

17.

Kintet mig forgjeves er,
 Gode Gud, naar Du er nær!
 Alting skal dog gavne mig,
 Derfor vil jeg takke Dig.

VI.

Mel. D Jesu Christ min Tanke hæver.

1.

[56] Dphøj dig ej af Verdens Vre,
 Til Verdens Ros lad ej din Tillid staae!
 Med Bliisdom du dens Kroner bære,
 Som den, der ved, hvor snart de kan for-
 gaae!
 Gaf hen og lær af Efteraarets Dag,
 At Jordens Gunst og Glimmer er Be-
 drag!

2.

See, Træets nøgne Green advarer
 Mod daarlig Pral det trygge Overmod,
 At Stormen ej det Høje sparer!
 Som kronet Konge det i Skoven stod,
 Affalden er dets Hovedkrone nu;
 Kom Støvet's Lod og Skjæbner vel ihu!

3.

For Smigers Røst tilluk dit Dre!
 I grønne Lund de mange Fugle slog,
 Og hvor er Sangen nu at høre?
 Da Lovet faldt, de bort fra Lunden drog.

Hvi lytter du til Mængdens Ros og
 Ja?

Den flyer dit Huus, naar Bykken gaaer
 derfra.

4.

Din Vre du hos Gud skal have,
 Hans Tanke skifter ej som Træets Løv;
 Lad Verden saa dit Navn begrave,
 Din Ros hos Gud opstaaer, naar du
 bli'er Støv.

For hver, som elsker Ham og ydmyg
 troer,

Paa Himlens Marker Palmebladet groer

VII.

Mel. Skulde jeg min Gud ej prise.

1.

[57] Frygt dog ej den Dag imorgen,
 Plag dig ej, du bange Sind!
 Er den næste Stund forborgent,
 Herren seer, skjønt du er blind.
 Har Han over din Formue
 Prøvet dig paa nogen Vej?
 Sender dig Guds Wiisdom ej,
 Hvad der skal imorgen true?
 Verdens Hu er Vej og Bind,
 Herren skifter aldrig Sind.

2.

Verden vil dig overliste,
 Skjælv dog ej for Verdens Svig!

Ingen Sjæl vil Jesus miste,
 Han vil gjerne frelse dig.
 Hjælp Han ej til Kraft og Vre
 Sin Apostelskare svag?
 Er du ganske hans idag,
 Din Han vil imorgen være;
 Alle Dage, lød hans Ord,
 Bliver Han hos den, der troer.

3.

Frygter du, at Verden tager
 Bønnen bort for Dagens Sved?
 Vorer ej den gode Ager
 Uformærkt i Nattens Fred?
 Vjør din Gjerning, tro, med Glæde,
 Strø i Haabet Sæden ud;
 Overlad den saa til Gud,
 Høsten vil Han dig berede!
 Vi paa Ham med trøstigt Mod,
 Han gjør Dagens Udgang god.

4.

Tag dog Forskud ej paa Sorgen!
 Frygt med Vanheld sammen gaaer.
 Hvad gi'er Hjertet Kraft imorgen,
 Hvis du nu det ilde spaaer?
 Hver en Dag sin egen Plage,
 Hver en Dag sin Bønnens Tid!
 Gjennem Verdens Nød og Strid
 Bønnen dig til Gud ledsage,

Troens Kraft og Haabets Fred
 Genter den fra Himlen ned!

VIII.

Mel. O Gud Du fromme Gud.

1.

[58] Giv Orenlyd, I Folk i alle Ver-
 dens Riger!

Gud kalder, stille dog! og mærker, hvad
 han siger!

Al Verdens Lummel, ti! her er en an-
 den Klang,

Nu vil Gud tale selv, saa hør dog til
 engang!

2.

Han kalder ved sit Ord, og sætter stærk
 irette:

Hvor længe skal min Land med eders Ban-
 art trætte?

Er jeg den store Gud, som eder selv har
 skabt,

Hvi har I da mit Bud saa ganske glemt
 og tabt?

3.

Din Ondskab er saa stor, du arme Støv
 paa Jorden,

Jeg kunde finde dig med Band og Skræf
 og Lorden,

Men vil du vende om, jeg sværger højt
 derpaa,

Saa sandt jeg lever, skal du Liv og Naade
 faae.

4.

Begræd din Daarlighed, at du ej ret har
 levet,
 Saa vil jeg glemme alt det Onde, du har
 drevet;
 Jeg aldrig har Behag i nogen Synders
 Død,
 Kom, tag din Tilflugt til min Naades
 Favn og Skød.

5.

Min Søn til Naadestol jeg offentlig frem-
 sætter,
 Hans Pine, Død og Blod al Verdens
 Synd udflætter,
 Hvo ret af Hjertens Grund paa denne Søn
 vil tro,
 Skal aldrig blive dømt, men finde evig Ro.

6.

Min Mand den samme Tro i hver en Sjæl
 skal tænde,
 Som sig fra Synden vil med stadigt For-
 sæt vende
 Og derved søge Kraft, at bøde al Verden af
 Og vandre Livets Sti bestandig til sin
 Grav.

7.

Saa lukker jeg da op mit hele Himmerige
 Og lader vidt og bredt af ganske Hjerte sige:

D vender, vender om, I Folk paa denne
 Jord,
 Saa skal I Raade faae, der har I selv
 mit Ord!

IX.

Met. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

[59] D vaagner op af Verdens Drømme,
 I lunkne Christne, op med Magt!
 Vor Jesus, som skal Verden dømme,
 Han raaber højt: herud paa Vagt!
 Herud af Syndens Søvn og Slum,
 Mens der endnu er Tid og Rum.

2.

D, vaager! Er end Nanden villig,
 Saa er dog Kjødets alt for svagt,
 At alle sande Christne billig
 Sig tage desto meer iagt;
 D, bruger dog Forsigtighed
 Og følger den, som Bejen ved!

3.

D, vaager! Thi den gamle Slange
 Os ellers er for stærk og snu,
 Han agter mig og dig at fange,
 Og slæbe ned i Hulens Gru;
 Hvo ej lysvaagen vil bestaae,
 Han visfelig maa med ham gaae.

4.

G vaager, at ej Døden kalder
 Gs i en ubelejlig Stund,
 Thi snart en Gammel for ham falder,
 Og snart en Dejlig, Rig og Sund;
 Vi kan ej vide Tid og Sted,
 Vel den, som altid er bered.

5.

G vaager, at I kunne svare
 For Herrens Ret og strænge Dom!
 Ret længe kan det ikke vare,
 For Gud vil skjelne Ond og From;
 Indretter saadan eders Sag,
 Som hver Dag var den sidste Dag.

6.

I, D, vaagner! Det er Jesu Stemme,
 Her op af Søvn, ud paa Vagt!
 Naar Sjælen er i Dødens Klemme,
 Da er det alt for sildig sagt;
 Nu kan I søge Sjælens Gavn,
 Saa vaagner da i Jesu Navn!

X.

Mel. Jeg arme Synder træde maa.

1.

[60] De Rige byd, at de sig ej
 Af Guld og Sølv hovmode,
 Men paa Barmhjertighedens Vej
 Sig samle varigt Gode.

Bed Dødens Krav

De sættes af

Fra al Huusholdnings Bælde;

De gaae derned,

Hvor Usfelhed

Dg Rigdom lige gjælde.

2.

Tænk, Gud dig gav de mange Pund

Til Laans, men ej til Tje;

Byg eget Huus paa arvet Grund,

Saa boer du dog tilleje.

Om du er fød

I Rigdoms Skød,

Bed Lykkens Barm opammet;

Gud fordrer sit,

Hvad er saa dit,

Hvad har du ej annammet?

3.

Saa brug da Verden som et Laan!

Husk andres Kaar at lette;

En skyldig Broder her forskaan,

Gaa ej for strængt i Rette.

Let Herregunst

Gaaer bort som Dunst,

Dg Guld tidt intet nytter;

Da vel du far',

Tfald du har

En Ben i Armod's Hytter.

XI.

Mel. Søde Jesu vi er her.

1.

[61] Jeg er svag, men Gud er god,
 Svaghed vil Han mig tilgive;
 O! den Tanke kan mit Mod,
 Mit nedtrykte Mod oplive.
 Hvo er den, som vil forsage?
 Gud er naadig mod den Svage.

2.

Sandhedslyset i hans Ord,
 O! det mørknes ingensinde;
 Salig den, som Ordet troer,
 Kraft til Dyden skal han finde.
 Hvo er den, som vil forsage?
 Gud er mægtig i den Svage.

3.

Naadens Fader, Kraftens Gud,
 Synden skal min Affky være!
 Jeg vil høre Jesu Bud,
 Jeg vil følge Jesu Lære.
 Herre, led og styrk mig Svage!
 Aldrig skal jeg da forsage.

XII.

Egen Melodi.

1.

[64] Herre, jeg har handlet ilde,
 Tidt, af tidt, jeg syndede;

Tidt min Sjæl sig lod forvilde
 Bort fra Dig, Du Helligste!
 Angerfuld jeg seer tilbage
 Paa mit Livs hensvundne Dage.

2.

Gud, Du kjender alting nøje,
 Nøje kjender Du og mig;
 Hver min Synd staaer for dit Dje
 Uden Skjul grangivelig.
 Til mig selv jeg seer med Blusel,
 Hører ængstet Lovens Trusel.

3.

O, hvad kan den Byrde lette,
 Som saa dybt mig trykker ned?
 Bemod's Graad kan ej udslette
 Syndernes Mangfoldighed,
 Trøst og Haab og Mod forsvinde!
 Hvor, af hvor er Hjælp at finde?

4.

Jesu, ene Du mig Svage
 Trøste kan i denne Nød!
 Hvo vil mig det Haab betage,
 Du mig gavst i Liv og Død!
 Salig den, som Synd fortryder,
 Og din Hyrdestemme lyder!

5.

Lad din gode Hand mig lede,
 At for Fald jeg vogter mig!

Giv, at jeg er altid rede
 Til at troe og lyde Dig;
 Da bortvige Sindets Plager,
 Aldrig, aldrig jeg forsager!

XIII.

Met. Naar min Tid og Stund er for haand.

1.

[63] Naar jeg med hellig Agtsomhed
 Seer paa mit Liv tilbage,
 Da blues jeg, o Gud! derved
 Og næsten maa forsage;
 Du var mig stedse mild og god,
 Men jeg uskjonsom dog forlod
 Den Vej, Du bød mig vandre.

2.

I første Barndom lærte jeg
 At kjende Dig som Fader,
 Og elske Dig som den, der ej
 I Nøden os forlader;
 Men, af, jeg glemte det igjen
 Saa tidt, og Verden blev min Ven,
 Med al dens falske Glæde.

3.

Og, af! endnu, jeg skamfuld det
 For Dig, o Gud, bekjender,
 Endnu jeg elsker Dig ej ret,
 Endnu mit Hjerter brænder

Af Lyst til Verdens Daarlighed,
 Hvor ofte jeg endog derved
 Mit Haab bedraget finder.

4.

Seg verdslig Ere, Rigdom, Magt,
 Saa ivrig eftertragter,
 Men, hvad min Frelser mig har sagt,
 Seg ej saa nøje agter:
 At Evigheden forestaaer,
 At jeg hver Dag og Time gaaer
 Min Død og Dom imøde!

5.

O, gode Fader! hjælp Du mig,
 At jeg ved Verdens Smiger
 Ej skjodesløs forglemmer Dig
 Og hvad min Frelser siger!
 At elske Gud af ganske Sjæl,
 Af al min Kraft, det er mit Vel,
 Min Pligt, min sande Hæder.

XIV.

Mel. Bredea din afoend.

1.

[64] Gud, for din Trone dine Børn
 nedfalde,
 Vi Dig om Naade ydmygen paakalde;
 Hellige Fader! mild Du Dig forbarne
 Over os Arme!

2.

0 See, vi med Blusel for dit Ansigt træde;
2 Intet i Verden kan vort Hjerte glæde,
0 Naar vi alvorlig ville see tilbage
0 Paa vore Dage.

3.

0 Kongen og Folket hører Sandheds Stem-
me,
0 Men, af, vi Svage den saa let forglemme;
0 Naar vore Lyster os til Synd indbyde,
0 Ofte vi lyde.

4.

0 Glimmer og Daarskab os saa tidt henriver,
2 Ondskabens Smiger os til Banart driver;
2 Ingen der findes hellig for dit Dje,
0 Gud i det Høje.

5.

0 Angerfuld Bemod vore Hjerter nager,
2 Døden, og Dommen Frygt og Skræk ind-
jager;
0 Hellige Fader! mild Du Dig forbarme
2 Over os Arme!

6.

0 Bed Ham, som kjærlic for os alle døde,
2 Tilgiv os naadig al vor Skyld og Brøde;
2 Jesus alene trøste kan vort Hjerte,
0 Lindre vor Smerte.

7.

Bed Ham vi stadig Hjælp og Redning haabe,
 At Du os hører, naar vi dig anraabe,
 At Du os naadig ved din Mand bereder,
 Kjærlig os leder.

8.

Algode Fader! vi da overgive
 Ham al vor Belfærd; Han vort Haab skal
 blive,
 Han vil barmhjertig ved sin Mand os styrke
 Dig ret at dyrke.

9.

Bed Ham vi skulle herlig Sejer vinde,
 Her al vor Hæder kun i Dyden finde,
 Og for dit Ansigt, hist i Manders Glæde,
 Evig tilbede.

XV.

W e l. Af dybeste Rod raaber jeg til dig.

1.

[65] Alvidende! Du kjender mig,
 Mit Hjerte Du randsager,
 Slet ingen Ting er skjult for Dig,
 Af hvad jeg foretager;
 Du saae min Tanke, før den blev,
 Og hver en Lyst som mig henrev,
 Har Du, o Herre, skuet.

2.

Hvorledes kan jeg da bestaae
 For Dig, alvise Dommer?

Hvor vil det dog mig Synder gaae,
 Maar Regnskabstimen kommer,
 Maar da min hemmeligste Daad,
 Sa selv mit Hjertes skjulte Raad,
 Skal frem for Lyset føres?

3.

Hi jeg med dyb Bemodighed
 Min Sammer maa bekjende;
 De onde Lyster blive ved
 At di min Barm at brænde.
 Og, ak! saa tidt de bryde ud
 Til Synd mod dine vise Bud,
 O, store Overherre!

4.

Al, gode Gud! hvor skal jeg dog
 Gaae Lyst og Mod og Styrke,
 Til at afkaste Syndens Nag,
 Og Dig alene dyrke?
 Hvad kan indgyde varig Trøst
 At di mit forrigfulde Bryst,
 Maar Død og Dom forskrække?

5.

Paa Dig, paa Dig, min Frelser god,
 Jeg alt mit Haab vil fæste!
 Du villig Dødens Qual udstod
 Til mit og alles Bedste
 Og ved din Sejer aabnede
 En Udgang til Forbarmelse
 Og Salighed for alle.

6.

Til Dig, o Jesus! i min Nød,
 Jeg da min Tilflugt tager,
 Og Tanken om din bittre Død
 Skal lindre mine Plager!
 Dit Ord skal lære, trøste mig,
 Det viser os saa tydelig,
 At Gud er nu forsonet!

XVI.

Bryd frem mit Hjertes.

1.

[66] Hvo Jesum med sin Mund be- = 9
 kjender

Dg nægter ham i Gjerningen
 Dg vil med Jakobs laadne Hænder
 Tilvende sig Belsignelsen,
 Han kan dog ej den Gud bedrage,
 Hvis Dine aldrig bleve svage.

2.

Skjælv for hans Nafn, hver som træder
 Paa Uretfærdigheders Bej
 Dg hylder sig i Faareklæder,
 Dg troer, at Han randsager ej.
 Jo, Ilden skal hvert Træ fortære,
 Som Blade kun, ej Frugt vil bære.

3.

Om og jeg stundom overvindes,
 Dg rives hen til Fejl og Fald,

Gud, lad mig dog oprigtig findes
 og lydig mod dit Raadeskald!
 nu da oprejse skal mig Arme,
 og Dig for Jesu Skyld forbarme.

4.

Landsag mig kun og rør mit Hjerte,
 der breder jeg det for Dig ud;
 der er en Vej, som da gjør Smerte,
 før mig paa rette Vej, min Gud!
 Din Gjerning, Ord og Tanke være
 forenet til din Lov og Ære.

XVII.

Mel. Paa Gud alene.

1.

[167] Hvor end jeg vanker,
 O, Herre! Du er nær,
 i mine Tanker
 søger overalt Dig seer;
 søger kan fornæmme
 i Sorrig som i Lyst
 Din Hænde=Stemme
 tit tale i mit Bryst;
 lad mig ej glemme
 tit lytte til din Røst!

2.

Hæ! dette Dre
 har tidt tillukket sig,

For ej at høre
 Hvad Du formanede mig;
 Ak! dette Hjerte
 Har tidt sig fra Dig vendt,
 Naar Du begjerte
 At vorde hørt og kjendt;
 Derfra den Smerte,
 Hvoraf det blev omspændt.

3.

Derfra den Kummer,
 Som Du alene ved,
 Den korte Slummer,
 Den Angers Taare hed,
 Derfra den Trængsel,
 Mig ved mig selv bered,
 Det Savn, den Længsel,
 Som føltes hvert et Sted;
 Thi, ak! et Fængsel
 Er Livet uden Fred!

4.

O, see i Naade,
 Min Jesu! til mig ned,
 Din Hand mig raade
 Og lede mine Fjed!
 Tilluk mit Dre,
 Naar Verden frister mig,
 Men lad mig høre
 Hvert mindste Ord fra Dig;
 Kun Du kan gjøre
 Mig evig lykkelig!

5.

Du, som hufvalte
 De fromme Fædres Sjæl,
 Som lønlig talte
 Til Drengen Samuel,
 Da til din Vre
 Han fromt indvied sig,
 Du ogsaa være
 Hos mig miskundelig:
 Tal, kjære Herre,
 Din Tjener hører Dig!

XVIII.

Mel. Jesu Du min Glæde.

1.

[68] Herre, jeg maa klage!
 Mine Levedage
 Skammer jeg mig ved,
 Jeg din Vilje kjender
 Og mit Sind dog vender
 Hen til Syndens Fjed;
 Dette Bryst
 I syndig Lyst,
 Ved jeg, kan Dig ej behage,
 Derfor maa jeg klage!

2.

Herre, jeg maa græde!
 Al, kun liden Glæde
 Har Du havt af mig;

Jeg dit Navn vel bærer,

O, men hvordan ærer

Jeg, min Frelser, Dig?

Syndens Rod

I Kjød og Blod

Sine Grene vil udbrede,

Derfor maa jeg græde!

3.

Herre, jeg maa sukke!

Vil Du end oplukke

Naadens Favn for mig?

Vindring i sin Smerte

Finder dette Hjerte

En kun hos Dig!

For din Røst

Har dette Bryst

Tidt sig kunnet fast tillukke,

Derfor maa jeg sukke!

4.

Herre, jeg maa bede!

Hvor skal jeg henede

Finde Styrke vel?

Styrke til at blive

Tro min Gud ilive

Med en villig Sjæl;

Nanden kun

I Provens Stund

Kan i Hjertet Kraft berede,

Derfor maa jeg bede!

5.

Herre! vil Du høre?
 Naaner Du dit Dre
 Til mit Suk, min Bøn?
 Baaer Du mig imøde,
 Vil Du ej forstøde
 Din forlorne Søn?
 Angst og svag
 Paa Angrens Dag
 Han sin Bøn for Dig fremfører,
 Herre! vil Du høre?

6.

Na, Du svigter ikke,
 Jeg i dine Blikke
 Læser Naadens Bud,
 Naade for hver Synder,
 Som i Troen skynder
 Sig hen til sin Gud.
 Al da, il!
 Min Jesu Smil
 Spaaer i Tvivlens Djeblikke:
 Herren svigter ikke!

XIX.

Me l. Nu velan vær frist tilmode.

1.

2069] Hvordan takke vi vor Herre,
 For Han gav sin Søn herved?
 Mange skjonne lidt, desværre,
 Paa saa stor en Kjærlighed;

Deres onde Syndelyst
 Dække de med Naadens Trøst,
 Vil af Jesu intet lære
 Og dog sande Christne være.

2.

Bistnok ingen skal fordømmes,
 Naar han paa sin Jesum troer,
 Naadens Kilde aldrig tømmes,
 Naaden er og bliver stor.
 Men det er en affagt Dom:
 Siden Jesus til os kom,
 Skal man reent fra Synden vige,
 Eller aldrig see Guds Rige.

3.

At du vil i dine Lyster
 Fare fort, som du er van,
 Og dig dog ved Jesum trøster,
 Gaaer i Evighed ej an.
 Kjære Hjerte, et af to:
 Enten udi Bøn og Tro
 Syndens Vej at flye og hade,
 Eller lide Sjæleskade.

4.

Lysset er i Verden kommen,
 Bedst du ogsaa, om du troer?
 Har du nogen Tid fornummen,
 At din Jesus i dig boer?
 Har hans Naade=Straalers Kraft
 I din Sjæl sin Virkning havt?

Kan du i dit Hjerte finde,
 At der er et Lys derinde?

5.

Hvovordan gaaer man dog og drømmer
 Alti saadan vigtig Sag
 Og i Sikkerhed forsømmer
 Naadens dyrebare Dag!
 Sagen burde vides vist,
 Mens der end er Bedringsfrist,
 Altid Evighedens Tanke
 Burde vore Sandser sanke.

6.

Bort, du Syndens fæle Laage,
 Satans helvedsorte Magt!
 Det er Tid engang at vaage
 Og at passe paa sin Vagt,
 Det er Tid at sandse vel
 Og at sørge for sin Sjæl,
 Det er Tid at forekomme
 Herrens grumme Bredeedomme.

7.

God din Naades Glands oprinde,
 O Gode Jesu! at jeg maa
 Oerved altid Vejen finde,
 Som jeg har at vandre paa;
 Bær min Formand, at jeg ej
 Kommer paa den brede Vej,
 Eller fra dit Fodspor viger,
 Før jeg ind i Himlen stiger!

XX.

M e l. Jeg beder dig min Herre og Gud.

1.

[70] Kom, Hjerte! tag dit Regnebræt,
 Skriv op dit Lives Dage,
 See til, at du kan sandse ret
 Og tænke lidt tilbage!
 Hvad har du gjort de mange Aar,
 Du har i Verden levet?
 Tænk, trygge Sjæl, at alting staaer
 I Guds Register skrevet.

2.

Vel løber Tiden hastig hen
 Og bliver evig borte;
 Men det vil komme vist igjen,
 Hvad du i Tiden gjorde,
 Naar Gud engang til Dommen vil
 Den ganske Verden sanke,
 Og der skal nøje svares til
 Hver Gjerning, Ord og Tanke.

3.

Vel skjules mangen Svig og List
 I Hjertets fule Gjemme,
 Og kaade Lysters onde Gnist
 Lidt andre ej fornæmme;
 Da tænker du, det er forglemt,
 Den Sag har ingen Fare,
 Men Gud har vist sin Dag bestemt,
 Som slikt skal aabenbare.

4.

Betænk, Betænk! hvor hastig gik
 De andre Naadens Dage!
 Hvad om der ej var Djeblik
 Du meer for dig tilbage?
 Men er der og en liden Stund
 Nændnu for dig i Bente,
 Saa tænk, du har saa stort et Pund
 Og end slet ingen Rente!

5.

Loftald ned med ydmyg Hjertens Bød
 For Naadens høje Trone,
 Og bed, at Gud for Jesu Blod
 Vil lade sig forsones,
 At du herefter bedre maa
 Din Naades Tid anvende,
 Og ved din Lives Aften faae
 En sød og salig Ende!

XXI.

U. Mel. Baagu op og slaa paa dine Strænge.

1.

[171] Vor Sjæl blev dertil født og baa-
 ren,
 O Gud at vorde skjen og rig,
 Duøst dertil af ham selv udkaaren,
 At vorde ham sin Skaber lig;

Hvo kan den Være noksom prise,
Som Gud har villet os bevise!

2.

Her var en Adelsstand i Sinde,
Som Himlen selv har agtet skjon,
Ej mindste Smitte var at finde
I Sjælens Bæsen, Art og Kjon,
Her kunde ingen Mangel være,
Ehi Gud var Sjælens Lys og Være.

3.

Den drak af samme Kildes Floder,
Hvoraf den selv var kommen frem,
Dg Viisdom var dens Selskabsbroder
I dette ynderige Hjem,
Den havde meer end Rigdom funden,
Ehi den var ret med Gud forbunden.

4.

Hvo kan den Viflighed beskrive,
Som her den i sin Gud fornam!
D, at den lod sig fra ham rive,
Sig til uhorlig Last og Skam,
Ehi Fjenden nu dens Højtidsdage
Har vendt til Skændsel, Bæe og Plage!

5.

Nu er den ganske jordiff bleven,
Dg intet mere ret forstaaer,
Bed ej, hvorhen den er fordreven,
Dg vild i denne Verden gaaer;

Den kan sig ej til Gud opsvinge,
Men elsker det, som er saa ringe.

6.

Den som et Barn enfoldig spiller
Sin bedste Tid paa Tant og Leg,
Sig ingen Fare forestiller,
Guds Brede's Torden ændser ej,
For Dukketsøj den sig umager
Og agter ingen Sjælesager.

7.

O! Gud, som har en Frelse givet,
Må bedre den fortviolte Stand,
Væk Sjælen op igjen til Livet,
Som Du og ingen anden kan,
Må den igjen kan Wiisdom finde
Og ikke løbe meer i Blinde!

8.

O De Sukke, jeg saa dybt maa drage,
Må, lad dem Dig til Hjerte gaae!
Din søde Kjærlighed at smage,
Er al den Deel, jeg tænker paa,
Hi kan jeg elske Dig af Hjerte,
Da kan mig intet mere smerte.

9.

Saa vær min Himmel, Sol og Ere,
Min Herlighed og Tidsfordriv,
Min Skat, jeg kan i Hjertet bære,
Min evig Deel i dette Liv!
Faaer jeg kun Dig, O, Livets Kilde!
Saa faaer jeg al den Deel, jeg vilde!

XXII.

M e l. Jesu søde Ibhukommelse.

1.

[72] Hvad hører jeg i Paradiis?
 Kun Lyd af Herrens Brede's Riis.
 Hvorfor er alt forandret brat?
 Ak! Adam har sin Gud forladt.

2.

Han var jo i Guds Billed skabt?
 Ja! men nu er den Krone tabt.
 Er al den Herlighed forbi?
 Ja, nu hans Lod er Slaveri.

3.

Hvor blev hans Wiisdoms Himmelsskat?
 Ak! den forsvandt i Syndens Nat.
 Hvad har han nu for denne Glands?
 En Taagesky om Sind og Sands.

4.

Hvor blev hans Lyst at tjene Gud?
 Den brød han med vor Herres Bud.
 Har han forglemmt sin Lydighed?
 Ja, den forsvandt med Sjælens Fred.

5.

Hvad blindede ham, som var saa klog?
 Hans egen Hustru ham bedrog.
 Hvor sank hun i den Sammer ned?
 Ved Slangens Underfundighed.

6.

Q Hvor kunde Slangen det formaae?

A Hun tænkte større Magt at faae.

Q Var denne Lyst saa stor en Last?

A Ja, derved har de Gud forkast'.

7.

Q Hvorledes blev da Sjælen nu?

A Forsærdet under Bredens Ku.

Q Hvad kom der efter Lyset ind?

A Et dorst fra Gud forvildet Sind.

8.

Q Hvem havde Deel i denne Løn?

A Det ganske arme Adams Kjon.

Q Hvoraf kan dette blive kjendt?

A At vor Natur fra Gud er vendt.

9.

Q Hvem siger da, at Gud er vred?

A Det siger vor Samvittighed.

Q Men om den nu var sovet hen?

A Saa faaer den vækkes op igjen.

10.

Q Ak! er det ej en farlig Sag?

A Jo, Nød og Angest Nat og Dag.

Q Det seer dog ej den store Flok?

A Nej, men den kunde see det nok.

11.

Q Men er der ingen Redning til?

A Jo, vel for den, som reddes vil.

Men, af! hvordan? hvor skal man hen? ?
Til Gud, vor fromme Gud igjen.

12.

Vil Han os tage an paa ny?
Ja! om vi vil fra Synden flye.
Hvor naae vi saadan Kjærlighed?
I Jesu Tro, som for os led.

13.

Kan Synden blive reent forladt?
Ja! naar vi finde Troens Skat.
Hvad gjør mig vis i denne Sag?
Din Kamp mod Synden Nat og Dag.

14.

Er da min Gud mig mild og blid?
Ja, søg din Jesum kun med Flid!
Men om det ej i Tide skeer?
Saa er der ingen Redning meer.

XXIII.

Mel. Far herud urene Aand.

1.

[73] Hjerte Fader! straf mig ej
I din Guddoms-harme!
Milde Herre slip mig ej
Ud af Naadens Arme!
Er Du vred,
O jeg ved,

Jesu Bunders Kilde
 Kan Dig dog formilde.

2.

Kan i Dødens Dale vel
 Hogen Dig tilbede?
 Derfor Du min bange Sjæl
 Gjennem Døden lede,
 At jeg Dig
 Frydelig
 Kan i Himmerige
 Lov og Ære sige!

3.

See, hvor sagte jeg mon gaac,
 Kraften er forsvundet,
 Sjælen i sin Bangheds Braa
 Som mit Legem bundet;
 Søvn og Nat
 Hjører mig mat,
 Thi i tunge Drømme
 Minde Taarestømme.

4.

Bliv, o Fader, mild igjen,
 Lad din Trøst mig styrke,
 For jeg ganske visner hen
 For din Brede Tørke!
 Lad paa mig
 Sænke sig
 Naadeduggens Draabe,
 At jeg dog maa haabe!

5.

Viger I, som spotte, bort!

Gud har hørt min Klage,

Herren har en Ende gjort

Paa min bittere Plage;

Frister vig!

Jeg er rig

Nu igjen paa Naade,

Mig til evig Baade.

6.

Faderen til evig Tid,

Sønnen uden Ende,

Anden ogsaa, som saa blid

God sin Naade kjende,

Bære sagt

Priis og Magt,

At Han mig bønheorte

Dg til Livet førte!

XXIV.

Met. Jeg beder Dig min Herre.

1.

[74] O! du, som daglig glad og sund

Din Gjerning foretager,

Staae stille dog en liden Stund,

At sandse dine Sager;

Betænk, om du af ganske Magt

Har tjent din Gud og Næste

Og taget stedse vel i Agt
 i Din arme Sjæles Bedste!

2.

Hvor stræber ej en Verdens Træl
 Sin Rigdom at forøge!
 Men Rigdom for den arme Sjæl
 I Naadens Tid at søge,
 Det har den største Deel forsømt
 I alle Verdens Dage;
 Og siden hedder det: fordømt
 Til evig Angst og Plage!

3.

Hvor stræber ej en Arbejdsmand
 I daglig Flid og Møje!
 Han trættes ej, men stedse kan
 Sig i sin Sved fornøje,
 Alt han en god Betaling faaer
 Til sig og Sines Føde,
 Om han end, saa at sige, gaaer
 Og slæber sig til Døde.

4.

Hvor mangen haard og blodig Kamp
 Maa dog en Stridsmand holde,
 Maar Fjenden spruder Ild og Damp,
 Som Saar og Død forvolde;
 Dog i det gode Haab at faae
 En frelset Ed tilbage,
 Saa vover han sit Liv derpaa
 Og lader sig ej jage.

5.

Vel er det nødigt, ret og godt
 Sit Brød med Flid at tjene;
 Men det er dog en evig Spot
 At sørge derfor ene,
 Hvordan man kan sin Næring faae,
 Og gjennem Verden komme:
 Sørg først, at det dig vel maa gaae,
 Naar Tiden den er omme!

6.

Den Salighed, som Jesu Blod
 Saa dyre os fortjente,
 Er uden daglig Kamp og Bod
 Umulig vist at vente;
 Her skal man ret paa kæmpeviis
 Bestorme Himlens Bolde
 Og under Saligheds Forliis
 Sig stærk og tapper holde.

7.

Som da Soldaten fra sin Vagt
 Ej Djeblif maa vige,
 At ikke Fjenderne med Magt
 Hans Skandse skal bestige,
 Saa tænk, du har med Kjød og Blod
 Ej ene her at stride,
 Men Satan gaaer din Sjæl imod
 Og agter den at slide.

8.

Saa forarbejd din Salighed
 Med Bævelse og Nøje!

Rad Bedringstaarer flyde ned
 Mangfoldig af dit Dje!
 Ræs Herrens Ord, det vel betragt,
 Oprigtig lev derefter,
 Og tjen din Gud af ganske Magt
 Og alle Sjæleens Kræfter!

XXV.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

1.

[75] Hvor kan du dog i Synden lee
 Du lystbetændte Dje?
 Kan det, som føder evig Bee,
 Din Sjæl endnu fornøje?
 Saa svandt da bort al Frygt for Gud
 Al Eftertanke om hans Bud,
 Om Syndens Straf og Plage?

2.

Betragt dit Liv, forsøm det ej,
 Giv Agt paa dine Gange,
 Er det at gaae paa Livets Vej,
 Naar du er Syndens Fange?
 Kan du vel troe, naar Jesus seer
 Dit Hjertes daarlige Begjer,
 At den ham kjær kan være?

3.

Men, ak! Du tænker ej saa vidt,
 Du gjør, hvad dig behager,

Du løber ind i Synden frit,
 Som Lysten dig kun drager,
 Din onde Vilje viser Vej,
 Den følger du og sandser ej,
 Hvad Ende det vil tage.

4.

Du tænker aldrig ret paa Gud,
 Skjønt Smerte, Nød og Plage
 Dig kan vel stundom som et Skud
 Fra Verdens Nadsel jage;
 Ja, da vil du til Himlen, men
 Den Længsel svinder snart igjen,
 Naar Trængselen er borte.

5.

Din Andagt er en Mundfuld Vej,
 Et Pust af Kjødets Kræfter,
 Dit Hjerte har kun Verden kjær,
 Den stræber du kun efter;
 Men dette gør, at Sjælen kan
 Ej komme op fra Dødens Land,
 Sin Skabere at finde.

6.

Dg kommer dig en Rædsel paa
 Engang for Dommens Brede,
 Det synes, som du vilde faae
 En Andagts Kuld og Hede
 Dg at det skal faae anden Skik:
 Men sig mig, din Forbedring! fik
 man den vel ret at skue?

7.

Din Andagt kølnes alt for snart,
 Den maa Besvær ej volde,
 Det er som Døden dig saa svart
 Bed Herrens Frygt at holde;
 Guds Vej er dig saa trang og suur,
 Men det er sødt for din Natur.
 Alt følge Verdens Fodspor.

8.

Besind dig dog, du sikke Sjæl!
 Lad Bedringstaarer rinde,
 Saa skal og kan du meget vel
 Endnu Guds Hjerte finde;
 Bed! Du skal blive vist bønhørt,
 Guds milde Hjerte let er rørt,
 Naar du det trofast mener.

9.

Han har jo før din Synd forladt
 Og ladet sig formilde,
 Naar du Ham bad og sagde, at
 Du dig forbedre vilde;
 Hans Himmel for dig aaben stod,
 Naar dit beklemte Hjerte lod
 Sig forhen op i Sukke.

10.

Saa vil Han og af Hjertens Grund
 Dig nu din Skyld forlade;
 Lad Hjertet svare til din Mund,
 Alvorlig Synden hade,

Saa den dig bliver ganske led,
 Da skal hans store Miskundhed
 Dig snarlig aabenbares.

XXVI.

Met.

1.

[76] Erdets Sæd i Hjertets Ager
 Falder og nedtrædes tidt,
 Tankers Sværm om Verdens Sager
 Flyver, vanker om saa vidt
 Og vor Andagts Ild adspreder;
 Wanders Wand, Du dem adspred,
 Hjerterne kun Du bereder,
 Over Sæden lys din Fred!

2.

Erdets Sæd i Hjertet falder,
 Trives, voxer til en Tid,
 Men naar Fristelsen dig kalder,
 Bli'er du svag i Troens Strid;
 Sæden har ej fæstet Rødder,
 Dybe nok i Hjertets Grund.
 Gud, min Kraft! naar Faren møder,
 Styrk mig i den mørke Stund!

3.

Erdets Sæd i Hjertet trives,
 Torne trives ogsaa der;
 Tusindfold Bekymring gives,
 Gjerrighed og Bøllyst bær

Frugter, som maa Sæden kvæle.
 Bud os rene Hjerter skab!
 Maar vi vinde vore Sjæle,
 Er os Verden ringe Tab!

4.

Ordets Sæd i dyrket Hjerte
 Falder, vorer, fæster Rod;
 Dug fra Himlen Sæden nært,
 Frugten blev mangfoldig god,
 Selv Taalmodighed beviste,
 At den Sæd var Livsens Ord:
 O! hvor jeg mig salig priste,
 Om jeg var den gode Jord!

XXVII.

Mel.

1.

[77] O, Menneske! opmærksom vær,
 Gigt paa dit Hjertes Higen;
 See til, hvad Frugt din Ager bær,
 Om Torne eller Figen!
 Alf Frugten Sæden kjendes kan,
 Som og, hvo der var Sædemand,
 Bud eller Arvesjenden.

2.

Er Hjertet lig en banet Vej,
 Et tidt befaret Stræde,
 Da hjælper Regn og Solskin ej,
 Smaafulge Kornet æde.
 O, prøv dig dog! Alvorlig vær!

Hvis Hjertet saa beskaffent er,
Da er du at beklage.

3.

Dg er dit Hjerte som en Steen,
Forhærdet som en Klippe,
Det hjælper ej, den Sæd er reen,
Alt Haab om Frugt maa glippe;
Thi Stenen har jo ingen Saft,
Hvor skulde Spiren da faae Kraft,
At fæste Rod og trives?

4.

Tidt er og Hjertet, som det var
Rundtom med Ukrudt dækket,
Dg Armod eller Rigdom har
Dets bedste Kræfter stækket;
Der kan ej Spiren Næring faae,
Den kvæles og henviisne maa,
Ak, vee! der gaaer det ilde!

5.

Men, lovet være Gud! man kan
Dog ogsaa stundom finde
I denne Verden frugtbart Land,
Hvor Spiren Kraft kan vinde;
Dog Gud kun kjender, hvor det er,
Han og de rige Frugter seer:
Det er de rette Hjerter.

6.

Hvo Dren har, han høre dog
Dg sig med Flid randsage!

Mind er det Tid at blive klog,
 Kun Masken du afdrage!
 See, Tiden gaaer med hurtig Fart,
 Og hvis ej Spiren modnes snart,
 Er evig Død ivente.

7.

O, Jesu! knus det haarde Sind,
 Du Ydmyghed mig lære!
 Alt Spiren let maa trænge ind
 Og rige Frugter bære,
 Som kan og hisset følge mig
 Og tusindfold fordoble sig!
 O her, bønher mig! Amen!

XXVIII.

Met. Af Dybsens Ned raaber jeg til dig.

1.

178] Bee mig, at jeg saa mangelund
 I Belyst haver svømmet
 Og Naadens dyrebare Stund
 Saa skjedesløs forsømmet!
 Naar Gud sin Naadesol paany
 Hver Morgen over mig lod grye,
 Da lukte jeg mit Dje.

2.

Bee mig, at Bantro Hjertet saa
 Som med en Laas og Lænke
 Tillukte; naar Gud banked paa,
 Jeg vilde ej betænke,

At Jesu Naades mindste Flig
 Meer end al Verden gjorde rig;
 Hvad jeg før havde prøvet.

3.

Samvittigheden vidne bær,
 Thi nødes jeg at sige,
 At ingen større Synder er
 I noget Verdens Rige;
 Dog, naar jeg Dig beskuer ret,
 O, Gud! mit Hjerte ikke slet
 Fortvivle vil med alle.

4.

Hvis Hjertesuk har du forskødt?
 Hvis Raab har Gjensvar savnet?
 Hvo er fra Naadens Alter stødt,
 Som har det ret omfavnet?
 Jeg græder, raaber, beder dig,
 Jeg venter, haaber; Jesu! mig
 Lad Trøst og Redning finde!

5.

Min Vilje Dig har Modstand gjort
 Og egensindig været,
 Mit Hjerte lidet eller stort
 Af Dig har ej begjæret;
 Du var, o Gud! af mig foragt,
 Men jeg min Hu og ganske Magt
 Af Bølløst lod regjere.

6.

See, jeg er den forlorne Søn,
 Der selv sig vilde raade,

Og ødte bort sin Arv saa skjen
 For skiden Lyst og Baade;
 Mig smagte ikke Himmelbrød,
 Men Verdens Galde var mig sød,
 Jeg ligned So i Søle.

7.

Derfor vil din Retfærdighed,
 At jeg skal Døden smage,
 Jeg maa i udsel Nøgenhed
 Fra Verden Afsted tage;
 Jeg visner, naar Du vil, som Løv,
 Jeg bliver, smuldret hen til Støv,
 I Graven Ormens Føde.

8.

Men, Gud! som sænker Synden ned,
 Hvor Havet dybt mon være,
 Mit Legem af sin Udselthed
 Oprejse Du med Gre!
 Et helligt Hjerter mig da giv,
 Saa faaer mit Støv dog engang Liv,
 Som ej har Død ivente!

XXIX.

Met. Kommer til mig sagde Guds Sen.

1.

[79] Synden gjør Mennesket blind og
 lam,
 Bringer Guds Brede og Verdens Skam,
 (7*)

I Hjertet Helvedes Pine;
 Den smager fuldsød udi din Mund,
 Men bitter den bliver om føje Stund,
 Det lærer Gud Børnene sine.

2.

Den røver dig fra baade Lidet og Stort,
 Hvad Jesus Christ for dig haver gjort,
 Den Hellig Aands Naade og Gave;
 Den gjør dig udsel og drager dig saa,
 At bort du maa fra Guds Naade gaae,
 Den ganske dit Hjerte vil have.

3.

Til Helvede vil den drage dig ned,
 Hvor ynkelig giver sig Sjælen derved,
 Det kan hende intet baade;
 Du maa alt bort, skjønt du ej vilt,
 Synden har dig ved dit Himmerig skilt
 Og ved det evige Gode.

4.

Din Synd fortryd af Hjertens Grund
 Og ej med svigefuld Ord i Mund
 Som Skramtere pleje at gjøre;
 Bekjend din Synd med Suk og Graad,
 Af Gud du fanger da Trost og Raad,
 Din Røst vil han da høre.

5.

Jesus gjorde for Synden Bod,
 Tro det, saa bliver Gud blid og god,

Gjør du saa siden dit Bedste;
 Beviiis din Tro i allen Stund
 Med Kjærligheds Gjerning mangelund
 Imod din Herre og Næste.

XXX.

Me l. Den fjære Solens Lyb og Pragt.

1.

[80] Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer!
 Min Sjæl skal altid tænke,
 Dens Fjende allevegne staaer
 Paa Springet med sin Lænke;
 Hans lumste Løgtemand
 Mig let forviloe kan,
 Naar ej paa Bagt jeg stadig staaer:
 Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

2.

Jeg gaaer i Trængsler, hvor jeg gaaer!
 Mod Synden maa jeg stride;
 Om Gud med Korsets Riis mig slaaer,
 Jeg maa det taalig lide;
 Tidt ingen Vej jeg seer,
 Hvor jeg kan vandre meer,
 Naar Modgangs Laage om mig staer:
 Jeg gaaer i Trængsler, hvor jeg gaaer.

3.

Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer!
 Jeg ved mig aldrig sikker,

Ej nogen Dag og Time, naar
 Den alt mig har i Strikker.
 Et lidet Mandefang
 Kan ende al min Gang,
 Saa jeg i Evigheden staaer:
 Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

4.

Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer!
 De skal mig vel bevare,
 Slet intet Satans Magt formaaer
 Mod saadan Himmelsfare.
 Bort Verdens Suk og Sorg,
 Jeg staaer som i en Borg!
 Trods den, som krummer mig et Haar:
 Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer.

5.

Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer!
 Han har mig ved sin Side,
 Han dækker mig med sine Saar
 Og hjælper mig at stride;
 Hvor han sit Fodspor lod,
 Der sætter jeg min Fod,
 Trods al den Deel, som ilde spaaer:
 Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer.

6.

Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer!
 Frimodig da mit Hjerte!
 Slid dig, hvor du en Ende faaer
 Paa al din Synd og Smerte!

Bort Verdens Lyst og Pragt,
 Til Himlen staaer min Agt,
 Al Verdens Gje jeg forsmaaer:
 Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer!

XXXI.

M e l. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1.

[881] I Verden er ej Nød saa stor,
 Guds Naade er dog større,
 Er luft for mig hver Dør paa Jord,
 Staae aabne Himlens Dørre;
 Min Sjæl, vær ej forsagt,
 Du staaer med Gud i Pagt!
 Har Verden dig forladt,
 Blev Dagen dig til Nat,
 Vær trostlig, Herren lever!

2.

Skeer end i Sol og Maane Tegn,
 Frembruser Storm derefter,
 Har Jorden ej mod Havet Hegn,
 Oprørtes Himlens Kræfter,
 Kom i Orkaners Brag
 Alverdens sidste Dag:
 Min Sjæl, vær ej forsagt,
 Du staaer med Gud i Pagt!
 Vær trostlig, Herren lever!

3.

Forglem ej Pagtens store Ord,
 Naar Herrens Time kommer,
 Oploft dit Hoved, see fra Jord,
 Forbarmer er din Dommer!
 I Skyen, herlig, Kjon,
 See Guds eenbaarne Søn!
 Med Kraft Han komme vil,
 Forløsning stunder til;
 Vær trostigt, Herren lever!

4.

Vi vente, Herre! paa din Dag,
 Den kommer, naar Du byder;
 O, naar i Undergangens Brag
 Da Domsbasunen lyder,
 Gid sjælevaagne da
 Vi med Halleluja
 Lovprise kan din Magt
 Og med vor Gud i Pagt
 Udraabe: Herren lever!

2. En Endighed.

1.

Egen Melodi.

1.

2882] Hvo ikkun lader Herren raade
Og sætter fuldt paa ham sin Lid,
Den vil Han frie fra al Slags Vaade
Og redde i al Nød og Strid;
Men hvo sin Lid til Verden slaaer,
Hans Hums paa troløs Sand kun staaer.

2.

Hvad hjælper os vor Sorg og Klage?
Hvad hjælper os vor Æk og Bee?
Hvad hjælper, at vi alle Dage
Begræde, hvad Gud lader skee!
Vi fylde kun vor Modgangs Skaal
Med utilberligt Klagemaal.

3.

Det er jo Gud slet ingen Meje
Og koster Hannem kun et Ord,
Den, som er fattig, at ophøje,
En Rig at styrte ned til Jord;

Gud er den Undergjerningsmand,
Som rejse snart, snart fælde kan.

5.

Hans Biskdom naadigen afmaaler
Den Tid, da Hjælpen tjenligst er,
Dg naar vort Hjerte det kun taaler,
Da er hans Haand til Redning nær;
Ja, tidt før Haabet glimted svagt,
Hans Sendebud har Trost os bragt.

5.

Syng, bed, og lyd da Herrens Stemme,
Bær tro og ydmyg i dit Kald!
Dg haab, at Gud dit Bærk vil fremme,
Da visseelig det fremmes skal!
Ehi hvo sin Lid paa Gud har sat,
Han vorder ej af Ham forladt.

II:

Mel. Jesu Sjælens lyse Dag

1.

[83] Troen, Haabet, Kjærlighed
Ere gode Dyder
Dg den Verdens Krands, hvormed
Christne bedst sig pryder;
Dem kan intet ligned ved
Af det, Verden haver,
Tro og Haab og Kjærlighed
Ere store Gaver.

2.

Troen er en fast Tillid,
 Som man ikke tvivler,
 Men i Christ, vor Frelser blid,
 Koligen sig hviler;
 Troen er den stærke Haand
 Og det trygge Anker,
 Som til Jesus, Gud og Mand,
 Samler vore Tanker.

3.

Haabet frem i Tiden seer,
 Benter af Guds Naade,
 Som Han vil, som ogsaa seer,
 Hjælpe ud af Naade;
 Varer det end Dag og Nat,
 Haabet altid siger:
 Jeg er ej af Gud forladt,
 Han fra mig ej viger!

4.

Kjærligheden er den Kraft,
 Som af Troen flyder,
 Og med Haabets Honningsaft
 Livet os indskyder;
 Kjærlighed gaaer ind til Gud
 Og er altid rede,
 Til at vandre i hans Bud
 Med stor Lyst og Glæde.

5.

O, min Jesus! Du kun kan
 Rættelig mig lære,

For min Gud og Skabermænd
 Kjærlighed at bære;
 Du, som Døden for mig led,
 Elsk mig her i Live,
 Lad mig udi Kjærlighed
 Evig hos Dig blive!

III.

Mel. Den Vej gaar vist til Himmerige.

1.

[84] Den Sjæl, som Gud i Sandhed
 kjender

Dg finder Smag i Livsens Ord,
 Som sig med Lyst fra Verden vender
 Dg med sit Sind i Himlen boer,
 Den kan sig ret i Gud fornøje,
 Dg Verden er ham derimod
 Som Røgen for det svage Dje:
 For ham er Gud alene god.

2.

Guds Væsen han med Lyst betragter,
 I alt det Skabte Gud han seer,
 Ham for sin Gæste han agter,
 Han kan og vil ej have meer,
 Forsmaaer det mindste med det største
 Af det, som Kjødets have vil:
 Gud er den Sidste og den Første,
 Som al hans Længsel stunder til.

3.

Thi hvad for Kjød det herlig blinker,
 Som Blus og Røg og Damp forgaær,
 En Lyst, som hastig døer og stinker,
 En Skat, som ingen med sig faær,
 En Trøst, som er dog falsk i Grunden,
 En Rigdom, Sjælens Fangeblof:
 Men den, som er med Gud forbunden,
 Har baade her og hiøset nok.

4.

Thi Han, som Sjælens Skat vil være,
 Han selv er idel Kjærlighed,
 Sligt alle skabte Ting os lære;
 Thi det er deres Djemed,
 Bort Sind fra dennem selv at rykke
 Og vise det henop til Gud,
 Som Mørket kan med Lyset smykke
 Og alting fik af intet ud.

5.

Den Aarsag, hvorfor Han os skabte,
 Var idel, idel Kjærlighed,
 Og da Han saae os slet fortabte,
 Kom jo hans egen Søn herved;
 Retfærdighedens Brede brændte,
 Dog Kjærlighed et Middel fandt,
 Til Adams Kjen igjen at hente
 Tilbage til den Fred, som svandt.

6.

Det er det Dybe og det Høje
 Af Kjærlighed, at Gud har vendt
 Til dem saa naadefuldt et Dje,
 Som evig Pine har fortjent ;
 Saa søger Han nu og at drage
 Dig, Hjerte! til sig ind saa nær,
 At du i Troens Kraft kan smage,
 Hvor inderlig Han har dig kjær.

7.

Han overøser dig med Naade,
 Bespiser dig med Himmelbrød,
 Hans Dine vil din Vandring raade
 Og redde dig fra Synd og Død,
 Han skjenker dig af Livsens Kilde,
 I Kjærlighed du finder Ly
 Mod alle dem, som vil dig ilde,
 Og den er alletider ny.

8.

So meer af denne Mandens Gave
 En naadehungrig Sjæl har smagt,
 So mere ønsker den at have,
 Og trættes ej paa Bønnens Vagt ;
 Den kjender Verdens Lysters Sammer,
 Hvis Ende hedder evig Bee,
 Den glædes til sit Sovekammer,
 Og ønsker kun sin Gud at see.

9.

Il Verdens Kors kan ikke lue
 uden Kjærlighed, mod Himlen vendt,
 Men sætter den i større Lue
 og gjør den sande Tro bekjendt;
 Den skuer op til Salems Porte,
 og sukker, naar den Himlen seer:
 O, at dog engang det var borte,
 Som trykker mig i dette Leer!

IV.

Mel. Nu velan vær friff tilmede.

1.

Verdens Børn har mange Bønner,
 og Bysets Børn kun søge en,
 O, men denne ene kjender
 Al din Nød og al din Meen.
 Sukker du til ham i Løn,
 og Han glemme vil din Bøn;
 Hvor den Fromme stille græder,
 og Jesus med sin Trøst indtræder.

2.

Verdens Børn har mange Beje,
 og Bysets Børn kun søge en,
 Men den ene har i Eje
 Naadens Hovedhjørnesteen;
 Derfor skræmmer Tornen ej,
 Som omkrandses denne Vej,

Thi ad den gif selv herneben
Jesús ind til Evigheden.

3.

Verdens Børn har mange Glæder,
Lystets Børn kun søge en,
Men som Bæk langs Blomsterbredder
Flyder denne klar og reen;
Kilden til den Frommes Lyst
Springer ud fra Jesu Bryst,
Derfor selv paa Trængslens Veje
Kan du have den i Eje.

4.

Verdens Børn har mange Riger,
Lystets Børn kun søge et,
Men naar alt i Verden viger,
Ewigt er og bliver det.
For den frelste Slægt paa Jord
Sjunger Naadens Englechor:
Fryd og Fred foruden Ege
Findes kun i Jesu Rige!

V.

Mel.

1.

[86] Jeg ved, paa hvem jeg bygger,
Jeg ved, hvad fast bestaaer,
Naar alt i Støvets Verden
Som Røg og Støv forgaer;

Jeg ved, hvad ej kan svinde,
 Hvad aldrig vakle vil,
 Naar Biismand gaaer iblinde
 Og vorder Daarfskabs Spil.

2.

Det er den Demantklippe,
 Der trodser Magt og List,
 Den Haand, der ej vil slippe,
 Det er min Jesus Christ;
 Hans Hand er Livets Kjerne,
 Hans Ord kan aldrig dee,
 Han er den faste Stjerne
 Paa Tankens vilde Sø.

3.

Han, som med Dødens Klæde
 Kun blev i Graven lagt,
 For atter frem at træde,
 Af Herrens Hand opvakt,
 Han har min Synd forsonet,
 Hans Død mig gjorde fro,
 Hans Naade har mig kronet,
 Han skjenked mig sin Tro.

4.

Thi ved jeg, hvad jeg haaber,
 Jeg ved, hvad fast bestaaer,
 Og hvad i Støvet's Berden
 Med Støvet ej forgaaer;
 Selv i min Dødningskjorte
 Det kan mig røves ej,

Højt over Himlens Porte
 Det smykke skal min Vej.

VI.

Mel.

1.

[87] Om end Dig alle svige,
 Jeg, Herre! bli'er Dig tro,
 Ej skal med Ret man sige,
 At Tak ej her kan boe!
 For mig Du Spot og Smerte,
 For mig Du Døden led,
 Dig offerer jeg mit Hjerte
 Med Tak i Evighed!

2.

Lidt mon min Taare rinde
 Bed Tanken om din Død,
 Og at dit dyre Minde
 Saa ringe Pleje nød!
 Hvad har Du ej udrettet
 For os af Kjærlighed?
 Men, ak! det blev forgjettet,
 I Glemsel sank det ned!

3.

Dog end saa trofast-kjærlig
 Du ved vor Side staaer;
 Et Troskab er besværlig,
 Hos Dig den alt formaaer!

Tilslidst den og maa sejre,
 Tilslidst vi skatte den
 Og angrende os lejre
 Om Dig, vor Sjæleven!

4.

Jeg har din Kraft fornummet,
 O, drag ej bort fra mig!
 Over Tvivl er nu forstummet,
 Jeg holder fast ved Dig!
 Og mine Brødres Dje
 Dog engang aabnes maa,
 Saa de sig ydmygt bøje
 Og, Herre, Dig forstaae!

VII.

Mel.

1.

888] Min Sjæl, hvad kan du meer be-
 gjere,
 Maar Han i dit Paulun vil boe,
 Maar Han din Kjærlighed vil nære
 Og skjenke dig sin faste Tro?

2.

De stirre vildt i alle Kroge
 Og søge Lys paa Mærkets Vej,
 De troe sig alle meget floge
 Og kjende dog til Frelsen ej.

3.

En tænker, at han den skal gribe,
 Dg Guldet er hans Binding kun;
 En vil den hele Jord omskibe
 Blot for en Lyd af Rygtets Mund;

4.

En søger Glands i Kamp og Fare;
 En løber efter Laurens Blad;
 Dg alle hilder Lykkens Snare,
 Men ingen gjør den rig og glad. []

5.

Har Han da ej jert Syn oplukket,
 Har I da glemt den sande Skat,
 Har I da glemt, at Han har druffet
 Den bittre Kalk i Dødens Nat?

6.

Har I ej seet de gamle Skrifter,
 Ej læst om Ham et fattigt Ord,
 Har I ej hørt om hans Bedrifter,
 Hvordan hans Bandel var paa Jord?

7.

Hvordan Han kom til Redrons Dale,
 Undfanget af den kydske Brud,
 Hvordan den Klang den høje Tale,
 Der gif fra Ham i Verden ud?

8.

Hvordan han sig til Støvet lænked
 Af Medynk med den sjunkne Jord,

Hvordan han sig i Graven sænked,
 Som Grundsteen for sin Kirke stor?

9.

Kan dette Budskab Jer ej røre?
 Var denne Mand ej Sandheds Tolk?
 Vil I ej aabne Hjertets Døre?
 For den, der døde for sit Folk?

10.

Vil I ej trodse Spot og Fare,
 Maar Han Jer skjænker Liv og Trøst,
 Vil I ej Sjælen reen bevare,
 Maar Han den holder ved sit Bryst?

11.

O, tag mig hen, Du Lysets Bringer,
 Du Troens Helt, Du Livets Ord!
 Maar alle Dødens Klokker klinger,
 Saa ved jeg dog, hvor Frelsen boer!

12.

Du skal mig til de Elskte bære,
 Der vandre fjernt bag Gravens Hal;
 For Dig nedknæle Himlens Hære,
 Og dog hos mig Du dvæle skal!

VIII.

Mel.

1.

Der gives saa bange Lieder,
 Der gives en Stund saa mørk,

Hvor tavse Gjenfærd glider
Igjennem Sjælens Drk.

2.

Paa Himlens Hvælving lyner
Et Glimt med sælsomt Skær,
De blege Skrækkens Syner
Da komme dig sagte nær.

3.

Da brister Haabets Anker,
Du Afgrundsvælget seer,
De vildtoprorte Tanker
Ej lystre Viljen meer.

4.

Dg Affind staaer og truer,
Dig lokker Mørkets Drøm,
Da slukkes Djets Luer,
Da standser Pulsens Strøm.

5.

Sig! hvo har Korset baaret
Til Trøst i Verdens Nød?
Hvo blev til Kampen faaret
Imod den bittre Død?

6.

Betragt hans dybe Bunder,
Saa faaer dit Hjerte No,
Dg knæl for Livets Under
Dg vær din Længsel tro!

7.

En Engel skal dig føre
 til Frelsens fjerne Strand,
 Der skal du Toner høre
 fra det forjættede Land!

IX.

M e l.

1.

[100] Stedse maa jeg derpaa grunde
 den gamle hellige Bog,
 hvordan i Judæas Lunde
 Herren vandred from og flog.

2.

hvordan Han med milde Fader
 paa det høje Bjerg mon staae,
 hvordan som en venlig Fader
 man velsignede de Smaa.

3.

hvordan Han de Syge læged,
 mindred den Betrængtes Savn,
 hvordan Han den Arme væged,
 kaldte ham med Brodernavn.

4.

hvordan Han hver Synder trøstet,
 der bekymret til Ham kom,
 og det haarde Hjerte rystet,
 frelste det fra Dødens Dom.

5.

Stedsse maa jeg derpaa grunde
 I den gamle hellige Bog,
 Hvordan i Judæas Lunde
 Han hvert Hjerte til sig drog.

6.

Han har trolig Hjorden ledet,
 Som Ham Himlens Fader gav,
 Om dens Vandring har Han fredet
 Med sin milde Hyrdestav.

7.

Herre! Seg mit Leje kaarer
 I din Hjord og ved din Fod,
 Lad mig flyde hen i Laarer,
 Frelst og salig ved dit Blod!

X.

Mel.

1.

[91] Hvor salig er den lille Flok,
 Som Jesus kjendes ved,
 I Ham, sin Frelser, har den nok
 Nu og i Evighed!
 I Kjærlighed, i Haab og Tro
 Den vandrer her, og hist skal boe
 Med Ham, naar Haab og Tro forgaaer,
 Men Kjærlighed bestaaer.

2.

Min Jesus, er jeg en af dem,
 Vil Du mig kalde din?
 Staaer jeg for Dig som hine Fem
 I Rødder Blus i Lampen min?
 Lad mig ej til Hvile gaac,
 For jeg herom kan Vished faac,
 For Du kan faae det Svar af mig:
 Du ved, jeg elsker Dig!

3.

Og maatte det med Graad end skee,
 Et saadant Svar jeg gav,
 Saa vil Du naadig til mig see
 Og Taaren tørre af;
 Na, naar kun Du, som alting ved,
 Som mig kan finde Kjærlighed
 Og kjende mig iblandt din Flok
 Som din, saa har jeg nok!

XI.

Egen Melodi.

1.

[202] Gjenfød mig, Herre! til dit Billede
 at bære,
 Og skab mig om paa ny i Hjerter, Sjæl
 og Mod,

At jeg kan hellig, viis og fuld af Godhed
 være,
 Som Du, i din Natur, er hellig, viis og
 god!

2.

Mit Lys, oplys mig! Lad din Naades
 Glands opklare
 Min Sjæl og Sind, at jeg kan drive
 Mørket bort;
 Thi ellers maa jeg vild i denne Verdens
 fare,
 Og Hjertets Bo forblive evig fæl og sort.

3.

Min Vej til Livets Land! Af aabne mig
 de Porte,
 Som til dit Rige mig ved Troen fører
 ind!
 Du ved jo, at dit Barn har længe været
 borte,
 Og stunder nu derhen med hungrig Sjæl
 og Sind.

4.

Min Sandhed! Vær mig ret paa Sandhedens
 Vej at træde
 I Guds Retfærdighed med uophørlig
 Flid,
 Driv Verdens Mand paa Flugt ved Ordets
 Lys og Glæde
 Og gør mig fast og stærk i al min Kamp
 og Strid!

5.

Mit Liv! Æ lev i mig, at jeg ved Dig
oplives,

Æhi uden Dig er jeg til alt det Gode
død!

Naar Sjælen smager Dig, da mættes den
og trives,

Ou er mit Himmelvæld og sande Livsens
Brød.

6.

Mit Lam, som uden Skyld taalmodig for
os døde,

Æ, giv mig som et Lam Taalmodighed
i Sind!

Saa skal jeg mig til Korset aldrig lade
nøde,

Men villig med Dig gaae i alle Torne
ind.

7.

Min Mester! Vær mig dog min Fader ret
at kjende,

Æhi uden Dig, mit Lys, jeg Gud, mit Lys,
ej seer!

Fortrolig, sønlig til min Abba mig at
vende,

Æt al min Ben ved Dig i Kraft og Iver
skeer!

8.

Min allerypperst Præst! Bliv ved for mig
 at bede,
 Gaf med mig, naar jeg ind til Gud is
 Bønnen gaaer!
 Lad Handen træde frem for mig i Kor=
 sets Hede,
 Naar jeg i Striden ret at bede ej for=
 maaer!

9.

Min Konge! Skyt mig for den Undeske
 Gift og Pile,
 For Kjødets Løkkemad og Verdens List
 og Bold,
 At jeg udi din Favn maa altid sikker
 hvile!
 Hos dig allene er min Sjæl i god Be=
 hold!

10.

Min Hyrde! Før dit Lam paa Livets grøn=
 ne Enge,
 Og led mig i min Tørst til Naadens stil=
 le Vand!
 Naar Sindet hemmelig ved Verden sig
 vil hænge,
 Da hent mig ind igjen og sæt min Sjæl
 istand!

11.

Min Bæge! Naar jeg er af Synden saaret
 ilde
 Og tæres daglig bort fra Livets Guld og
 Saft,
 Da lad dit dyre Blod mit Hjertes Saar
 formilde
 Og gør mig stærk igjen ved Mandens Lyg
 og Kraft!

12.

Min Ven! D, lad dog min Fortrolighed
 tiltage,
 At kjende ret tilgavnens din søde Kjærlig-
 hed,
 At jeg mig sænke kan med al min Bæe
 og Plage
 Udi dit milde Skød og Naadens Afgrund
 ned!

13.

Mit Et og Alt! Lad mig dog snart Et
 med Dig blive!
 Alt andet intet er, naar Du mit Alting
 est,
 Saa har jeg nok, saa har jeg Dig, min
 Gud i Live,
 I Himlen holde vi en evig Højtids-
 fest.

XII.

Met. Hvor forsængelig ze.

1.

[93] D, hvor yndig
 Dg hvor syndig
 Er en Christens Levnet!
 Lær ej plage sig med Sorgen
 For sit Liv i Dag, i Morgen,
 Det er trygt hos Gud forborgen.

2.

D, hvor yndig
 Dg hvor syndig
 Er de Christnes Dage!
 Hvo i daglig Tro og Beden
 Favner Gud og nyder Freden,
 Han er alt i Evigheden.

3.

D, hvor yndig
 Dg hvor syndig
 Er de Christnes Glæde!
 Glæde, som af Gud oprinder
 Dg os med Ham selv forbinder,
 Aldrig nogen Ende finder.

4.

D, hvor yndig
 Dg hvor syndig
 Er de Christnes Styrke!
 Satan selv maa staae til Skamme

I sin fulde Fyr og Flamme,
Naar han stræber dem at ramme.

5.

O, hvor yndig
Og hvor syndig
Er de Christnes Lykke!
Hvad med Gud de foretage,
At det maa Ham selv behage,
Det skal lykkes alle Dage.

6.

O, hvor yndig
Og hvor syndig
Er de Christnes Tragten!
Herrens Godhed at bekjende,
Det er deres Maal og Ende,
Hvor de sig i Verden vende.

7.

O, hvor yndig
Og hvor syndig
Er de Christnes Eje!
Hvad den sande Christen haver,
Ere slige skjulte Gaver,
Som ej nogen Tyv opgraver.

8.

O, hvor yndig
Og hvor syndig
Er de Christnes Rige!
Gud dem Kraft og Wiisdom giver,

At de Herrens Gjerning driver,
Den bestaaer og evig bliver.

XIII.

Mel. Jeg beder dig min Herre Gud.

1.

[94] Lyksalig den, som ydmyg troer,
Hvad Djet ej kan gjætte,
Naar Christi Lys i Sjælen boer,
Han træffer dog det Rette!
Saa blind jeg er, ved Ham jeg seer
Det Dybe med det Høje,
Jeg alle Verdens Tvivl beleer:
Min Tro er Hjertets Dje.

2.

Der spørges vel saa mangt Hvorfor,
Naar Sorgens Skygger stige;
Hvorfor mig Skjæbnen tidt er haard,
Jeg kan ej altid sige.
Men Herren gjemmer mig en Skat
Til Løn for al Slags Møje,
Det seer jeg grant i Mulm og Nat:
Min Tro er Hjertets Dje.

3.

Saa manget utaalmodigt Naar
Bli'er spurgt i Modgangs Tider,
Mens Dagen seent med Taarer gaaer,
Og Natten langtsomt glider.

Naar hjælper mig min Fader kjær?
 Det ved jeg ej saa nøje;
 Men det jeg seer, at Han er nær:
 Min Tro er Hjertets Dje.

4.

Min Fremtids Skjul er rullet ned,
 Fordulgt er næste Morgen;
 Men Herrens Wiisdom er min Fred,
 Ej den er mig forborgen.
 Jeg kan med trøstlig Velbehag
 I Haabet mig fornøje,
 Enhver min Dag er Herrens Dag:
 Min Tro er Hjertets Dje.

5.

Jeg seer vel ej i Himlen ind,
 Hvor skarpt jeg ogsaa stirrer;
 De stærke Straaler gjør mig blind,
 Og Skyen mig forvirrer.
 Men dog jeg kjender Himlens Havn,
 Hvor ingen Storm tør støje,
 Jeg styrer did i Jesu Navn:
 Min Tro er Hjertets Dje.

XIV.

Mel. Far Verden farvel.

1.

[95] Guds Vilje jeg ved,
 Ej over min Brede maa Solen gaae ned!

Mens Dagen i Bølgerne breder sin Seng,
 Paaminde mig Straaet og Blomsten paa den
 Eng

At haste med Freden, at drive af Barm
 Al Bitterheds Harm.

2.

Bil Natten udgaac,
 Bedugges med Taarer de bøjede Straa...
 Min angrende Fjende vil græde som de,
 Hvis ikke Tilgivelse jeg lader see;
 Thi vil jeg ham sige med venligt Godnat:
 Alt er dig forladt!

3.

Er Lyset udslukt,
 Tillukker sig Blomsten og gemmer sin
 Lugt.

Hans Hjerte kan ogsaa tillukkes i Hast,
 Om trodsigt jeg holder Fortørnelsen fast:
 Men friste da syndige Tanker hans Sind,
 Den Brøde bli'er min.

4.

Min Harmes far hen!
 O, Mørket er Fristerens Hjælper og Ven,
 Naar Breden er vaagen og Bønnen fortraf
 glemt,

Han puster til Gløden saa listigt og næmt,
 Og Hadet opflammer, og Hærnen med Lyss
 Dpfylder mit Bryst.

5.

Han skal det ej naae,
 Ej over min Brede skal Solen nedgaae!
 Jeg vil i Guds Ord som et skinnende
 Spejl

Med Ydmygheds Dje besee mine Fejl,
 Saa lukker vel gjerne det hastige Sind
 Forsonlighed ind.

XV.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

1.

[96] Christus! Du er Rankens Stamme,
 Vi er spæde Dviste kun;
 Kraften vi fra Dig annamme,
 Kjærlighed er Rod og Grund.
 Riber jeg mig løs fra Dig,
 Bed jeg, Gud forkaster mig;
 Biingaardsmanden seer alene
 Naadigt til de grønne Grene.

2.

Hold os fast i Stormens Dage!
 Naar den onde Verdens Magt
 Bort fra Naaden vil os drage,
 Styrk os da i Troens Pagt!
 Lidet kun jeg selv formaaer,
 Er jeg din, jeg vel bestaaer;
 Slut mig tæt til Dig i Striden,
 Du er stærk og jeg er liden!

3.

Lad os aldrig staae til Skamme,
 Trods al Lykkens Nej og Had!
 Giv os Væxt ved Mandens Flamme,
 Smyk Du os med Haabets Blad!
 Karske Green med løvfuld Top
 Frejdig seer mod Himlen op,
 Og som Dug i hede Sommer
 Hjælp og Trøst fra Himlen kommer.

4.

Selv i Kjærlighed den samme,
 Stedse Du os trofast er;
 Grene paa den fælles Stamme,
 Alle staae Dig lige nær.
 Holdt ved Dig kun alle fast,
 Aldrig Hjertebaandet brast;
 Har vi ret hverandre kjære,
 Din, o Jesus, er vor Vre.

5.

Da vi skal, naar Høsten kommer,
 Borne under Lovens Tugt,
 Vise frem for Livets Dommer
 Kjærlighedens gode Frugt.
 Kun den golde tørre Kvist
 Brænde Bredens Luer hist;
 Dine, Jesu bliver Livet,
 Salighed og Naade givet!

XVI. (Luc. 11, 14-28.)

Mel. Ej Livets Kummer Livets Reje.

1.

[97] Spørg tidt dig selv, naar Dagen hæl=
 Og skjuler sig bag Bestens Hav, [der
 Mens Rattens Merke dig fortæller
 En Spaadom om din Nat, din Grav :
 Hvis er jeg ? ej for Verdens Blikke,
 Som ved saa daarlig kun Besked,
 Men for min Gud, som fejler ikke,
 Fordi han Hjertets Løndom ved ?

2.

Har Mørkets Land i Hjertet hjemme ?
 Gjør han mig stum for Herrens Priis,
 Saa jeg opløfter kun min Stemme
 Til syndig Lyst paa Verdens Wiis ?
 O, Jesu ! da Du til mig træde,
 Driv Mørkets Land ud af mit Bryst,
 Lær angerfulde Sjæl at bede,
 Giv renset Hjerte Troens Røst !

3.

Jeg kræver ikke Tegn og Under,
 Jeg beder kun ydmygelig :
 Hvis jeg i Syndens Arme blunder,
 Din Hellig Land da vække mig !
 Mit Hjerte er et lille Rige,
 Som styres maa med Herskerhaand,
 Vil Du, min Jesu, derfra vige,
 Da hersker deri Mørkets Land.

4.

Dg vee mig, da er Freden borte,
 Da er jeg ret en fangen Mand,
 Da blender Syndens Nat den sorte
 Snart Sjælens Vilje og Forstand.
 De Cyner, hvormed Gud har prydet
 Af Naade Hjerte, Sjæl og Mand,
 Som, brugt i Herrens Navn, mig fryded,
 Henvisne da i Syndens Baand.

5.

Derfor jeg tyer til Dig, min Herre!
 Jeg ved, Du er min bedste Ven!
 Det Onde let kan blive værre,
 En Synd til flere leder hen.
 O, vær Du Konge i mit Hjerte,
 Befæst det ved din Hellig Mand,
 Da gaaer jeg tryk i Fryd og Smerte
 Som Barnet ved sin Moders Haand!

XVII.

Mel. Nu velan vær frist tilmode.

1.

[98] Gyd, o Naadens milde Fader!
 Tro og Tillid i min Sjæl,
 At jeg rolig overlader
 Til din Omhu al mit Vel.
 Som et Barn fortroligen
 Fler til sin Fader hen,

Saa lad mig, i hvad kan hænde,
 Al min Hu til Dig henvende!

2.

Lær mig, at jeg ret betænker
 Alt det Gode, Du mig gav,
 Og hvad Du endnu mig skjenker,
 Til jeg lægges i min Grav;
 Giv mig og standhaftigt Mod
 Til at skjønne, Du est god!
 God endog, naar Sorg og Møje
 Presser Taarer af mit Dje!

3.

Lydig skal jeg da modtage,
 Hvad Du vil beskikke mig,
 Prise Dig i blide Dage
 Og i Modgang prise Dig;
 Ja, i Glæde og i Nød,
 I mit Liv og i min Død
 Skal min Lid til Dig, o Herre!
 Trøstlig og urokket være.

XVIII.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

1.

[99] Christne! lad os samle Kræfter,
 Fatte stadigt Mod i Bryst,
 Lad os følge Jesum efter,
 Lad os følge ham med Lyst!

Vi vil lyde, hvad han bød
 Os til Gavn i Liv og Død,
 Vi vil elske hver sin Næste,
 Søge troe hverandres Bedste!

2.

Snart vi skulle heden vandre,
 Evigheden er os nær;
 Lad os bede med hverandre,
 Lad os stræbe hver især!
 Kommer Store! Kommer Smaa!
 Frem mod Maalet lad os gaae!
 Følger alle! Ingen svige!
 Vejen gaaer til Himmerige!

XIX.

Me l. Nu bør ej Synden mere,

1.

[100] Dig, Gud! at kalde Fader,
 Er sødt for Mennesket;
 Men hvo, som Næsten hader,
 Har ingen Børneret.
 Giv, at i Jesu Fjed
 Vi broderligen vandre
 Og vise mod hverandre
 Ustrømtet Kjærlighed!

2.

Du selv os sammenbinder
 Til Et paa denne Jord;

Et Blod i alle rinder,
 En Mand i alle boer.
 Du hører alles Raab
 Som alles blide Herre;
 Vi alle kaldte ere
 Til fælles Tro og Haab.

3.

O! skulde jeg da glemme
 Mit Christen-Samfund's Baand,
 Og døve Hjertets Stemme
 Og lyde Tvedragts Mand?
 Nej! om end BOLD og Svig
 Til bittere Suk mig driver,
 Jeg ved din Hjælp tilgiver,
 Som Du tilgiver mig.

4.

Lad Jesu Mand og Være
 Ret hellige min Sjæl,
 Lad al min Idræt være,
 At fremme andres Vel!
 Jeg da ydmygelig
 Skal i hans Fodspor træde;
 O! det er salig Glæde,
 Det er mit Himmerig!

XX.

M e l. Jesu dine dybe Bunder.

1.

[101] Ingen Højhed, ingen Ære,
 Ingen sliq Fuldkommenhed
 Kan der under Solen være,
 At den sig forsikkert ved,
 For at gjøre Synbefald;
 Intet Embed, intet Kald
 Er saa helligt, at det ikke
 Dog kan faae en Syndepriske.

2.

Ingen gjøre sig de Tanker,
 At han ikke snuble kan;
 Af vor egen Styrkes Anker
 Skuffes vi selv nær ved Land.
 Ingen sig formaste maa,
 Om han end i Dag kan staae,
 Thi han kan i Morgen falde
 Og maa sig en Synder kalde.

3.

Store Helgen ogsaa haver
 Adams Kjød og Klæder paa,
 Deres høje Himmelgaver
 De i Leerkar bære maa.
 Læs og see, hvor Peder faldt
 Der det om hans Troskab gjaldt;
 Jesus da hans Løfter savner,
 De fløj bort som Røg og Avner.

4.

Han ved Ilden, naar han gysrer,
 Bed sig vel at gjøre varm,
 Men Guds Kjærlighed dog fryser
 I hans Hjerte, Bryst og Barm;
 Da en Pige spørger ham,
 Om han kjender det Guds Lam,
 Han tre Gange Jesum nægter,
 Sa med Meened sig forfægter.

5.

Peder! est du ej den Klippe,
 Som Guds Kirke bygges paa?
 Hvor kanst du da saadan glippe
 Dg i Storm ej bedre staae?
 Dog han bander højt og svær,
 At ham Jesus fremmed er:
 Da just, som i Synd han haster,
 Jesus Dje paa ham kaster.

6.

Ingen Sorig og Glende
 Dig, o Jesu! hindre kan
 Fra dit Dje hen at vende
 Paa den ussel faldne Mand;
 Han og mærked, at Du saae
 Alt, hvad i hans Hjerte laae
 Dg hvad Skyld der i ham findes,
 Saa med Graad dit Blik han mindes.

7.

O, min Jesu! naar jeg træder
 Paa mit Hjertes skjulte Sti,

Dg Samvittigheden leder
 Efter Syndens Spor deri,
 Da min Taare siger mig,
 At jeg tusind Gange Dig
 Haver skændelig fornægtet
 Dg langt over Peder slægtet!

8.

Peder faldt og blev oprettet
 Ved Din Naades stærke Arm;
 O, min Jesu! det har lettet
 Syndestenen i min Barm.
 Ikke vil Du mig forsmaae!
 Naade lad for Retten gaae,
 Vær med Trøstens Vand tilstede,
 Vær mig kun som ham at græde!

XXI.

Me l. Alleneſte Gud i Himmerig.

1.

[102] O! Jesu, Troens dyre Skat,
 Begyndelse og Ende,
 O, milde Jesu, lær mig, at
 Jeg Troen ret kan kjende,
 Den Tro, som har Dig selv i Favn,
 Fra den, som har vel Troens Navn
 Men er dog død og intet!

2.

Lad mig din Naades rette Art
 Dg vise Orden kjende,

At han i Dig har ingen Part,
 Som vil sig ej omvende ;
 Men, søde Jesu, vær og bliv
 Mit Lys, min Sandhed og mit Liv
 Paa Troens rette Bane!

4.

Lad mig ej troe, hvad Verden troer,
 Som Biisdoms Vej forsager,
 Men lær mig, at jeg af dit Ord
 Den rette Mening tager,
 Og bliver klippefast derved
 Til Livets sidste Stund og Sted,
 Dit Ord og Navn til Ære!

5.

Bo selv ved Troen i min Hand,
 At Troen stærk kan blive,
 Alt meer og meer faae Overhaand
 Og mange Frugter give,
 I Sorg at være uforsagt,
 Og stræbe ret af al min Magt
 Min Næste godt at gjøre.

6.

O, Jesu! Du, som Troens Gnist
 I Sjælen vilde tænde,
 Af, lad den aldrig blive mist,
 Men hjælp den til at brænde!
 Hvad Du har selv begyndt, fuldfør!
 At jeg tilsidst i Troen døer
 Og faaer en salig Ende!

XXII.

Egen Melodi.

1.

[103] Det koster meer, end man fra
 først betænker,
 At være tro i det, som Gud os skjenker,
 I Kjærlighedens første Kraft at staae,
 Indtil man seer os Kampens Maal at naae.

2.

Hvor ofte maa man sig for Himlen flamme,
 Naar man ej meer kan see den første
 Flamme,
 Og overtydes grant ved Vandens Dugt,
 At meget af den første Ild er slukt.

3.

Saa gaaer det, naar man fra sin Bagt
 vil træde
 Og kun vil tragte efter Verdens Glæde;
 Da bliver snart forfalsket meer og meer
 Det rette Sind, hvorefter Jesus seer.

4.

O, du Guds Lam! som stedsse tro er ble-
 ven,
 Som Kjærlighed i Død og Grav har tro
 dreven,
 Giv mig den Kraft, at jeg til Gravens Str
 Muld
 Maa være Dig af Hjertet tro og huld!

Naar jeg er svag og mig saa meget hin-
drer,
Da lad mig see, hvor Kronen hisset tind-
rer,
Som mig engang din egen Haand skal flye,
Saa skal jeg finde Byst og Kraft paa ny!

XXIII.

Mel. D Drøvelse 1c.

1.

[104] Op! vaag og bed
Min Sjæl! Du ved
Dig ellers ikke sikker,
At du jo kan drages ned
I den Ondes Strikker.

2.

Bær uforsagt,
Men derhos agt
Paa Sindet, hvor det vanker;
Lær at holde stedse Vagt
Over alle Tanker.

3.

At følge smukt
Guds Naades Tugt,
Naar Manden dig vil minde,
Holder Verden udeluft
Af de rene Sinde.

4.

En Tanke, som
 I Hjertet kom,
 Og som man lidt lod raade,
 Har saa tidt gjort Sjælen tom
 For Guds milde Raade.

5.

En ringe Ting
 Gjør Dødens Sting
 Og kan en Sjæl besvige,
 Som ej varsom seer omkring
 Her i Verdens Rige.

6.

Alt dette ved
 Forfarenhed
 I alle Guds Udvalgte;
 Jesus raaber: vaag og bed,
 Om du ej vil falde!

7.

Op, op! paa Bagt
 Af ganske Magt,
 Og vaag med alle Fromme!
 Vaager, som Guds Søn har sagt,
 Til I see ham komme!

XXIV.

Mel. Nu rinder Solen op 2c.

1.

[105] Staa fast, min Sjæl! staa fast
 I Herrens Krige,
 Tænk, hvilken Skam og Last
 Sin Gud at svige,
 Tænk, hvilken skamsfuld Ting
 Først Gud at kjende,
 Og siden sig omkring :|:
 Til Verden vende.

2.

Alt drage ud sit Sværd
 Med modig Mine
 Og under Dine nær
 Sin Fjende trine,
 Er vel begyndt og maa
 Saaledes være;
 Forsagt til Kamp at gaae :|:
 Er ingen Tre.

3.

Begyndt er dog ej endt!
 Det maa du vide,
 Som har din Jesum kjendt;
 Bliv ved at stride!
 Alt, som fra Himlen vil
 Dit Hjerte vende,
 Skal overvindes til :|:
 Din sidste Ende.

At lade Sværdet om
 I Marken blinke,
 Behjertet ligesom
 Ud Døden vinke,
 Med staalehærdet Sind
 I Bryst og Bringe
 At gaae som Lynild ind :|:
 Paa Spyd og Klinge,

4.

At staae med Magt imod
 Paa alle Sider:
 Den Sag er ret og god
 For den, der strider.
 Men der vil mere til
 Sin Krands at finde!
 Bestandigheden vil :|:
 Alene vinde.

5.

Hvad hjælper mange Saar
 Og blodig Skramme,
 Naar man dog siden staaer
 Til Spot og Skamme?
 Bær tro til Døden! Saa,
 Og ellers ikke,
 Kan Kronen smukt sig paa :|:
 Dit Hoved skikke.

XXV.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

1.

[106] O Jesu Christ, from, mild og god,
 En Kilde til al Naade,
 See dog, hvor jeg er i mit Nød
 Beladt med Syndens Baade
 Og mange Pile har i mig,
 Som udi Hjertet haardelig
 Mig arme Synder trykker!

2.

O Gud, naar det mig falder ind,
 Hvad Synd jeg har begangen,
 En Steen da falder paa mit Sind,
 Af Frygt min Nand er fangen;
 Jeg intet Raad i Verden ved,
 Men blev fortabt i Evighed,
 Om jeg dit Ord ej havde.

3.

Dit gode Ord dog siger saa:
 Du vil al Synd forlade!
 Naar vi fra den ved Bod afstaae,
 Da skal den os ej skade;
 Du rækker dem din Naadehaand,
 Som med en sønderknuset Nand
 I Troen til Dig komme.

4.

Saa kommer jeg da frem for Dig,
 Min Nød mig til Dig leder,

(9*)

Seg mine Kneæ ydmygelig
 Nedbøjer og Dig beder:
 Forlad, forlad mig naadelig,
 Hvad jeg min Livstid imod Dig
 Paa Jorden har bedrevet!

5.

O Gud! forlad, forlad det dog!
 For dit Navns Skyld og Ære,
 Og borttag mine Synders Nag,
 Lad det mig ej besvære;
 At jeg kan Ro i Hjertet faae
 Og Dig til Ære leve faa,
 Som det Dig vel behager!

XXVI.

Mel. O Gud du fromme Gud.

1.

[107] Du er alene værd, o Gud for alle
 Guder!
 At man fra Slægt til Slægt din Tro-
 fasthed bebuder
 Og breder ud din Lov i Verdens vide
 Land,
 Du, som vil sende Hjælp, naar ingen hjælpe
 kan!

2.

O lær mig, store Gud! med Agtsomhed
 at mærke
 Paa dine vise Raad og mange Under-
 værke:

At man tidt ej det mindste Tegns til Red-
ning seer,
Dg Hjælpen altid dog til rette Tids seer.

3.

Her staaer jeg nu med Sorg for Dig, min
Gud! til Skamme,
Hvor tidt Du hjulpen har, saa er det dog
det samme;
Saasnart Du sætter mig paa Prøve lidt
igjen,
Da ved jeg ikke, hvor jeg vil for Kum-
mer hen.

4.

Seg kunde blevet af saa mangen Forsyns
Prøve
Uovervindelig, behjertet som en Løve,
Seg seer jo, at Du mig dog ej forlade
kan,
Seg synes at forgaae og kommer dog til
Land.

5.

Men jeg i Djeblik vil Hjælpen see og
høre,
Før Proven kan i Ro sin rette Virkning
gjøre;
Da bliver det min Sjæl saa tungt som
svære Pund
At oppebie den bestemte Hjælpestund.

6.

Al, lad din Mand mig til Frimodighed og
 opvække,
 Naar Kjødets lader sig saa ubesindig og
 skrække,
 Naar Korsets Mørke falder paa mig som m
 en Nat,
 Og Sjælen tænker, at den er af Dig for-
 ladt.

7.

So større Korset er, jo mere lad mig gi
 fatte
 Det Ord, at aldrig saae man Dine reent
 forladte!
 Dit vise Almagts Raad forglemmer ej
 min Trang,
 Og bier det end lidt, det kommer dog
 engang.

8.

Din Mand er mægtig nok, mit svage Haab
 at styrke,
 Naar Verdens Kløgt og Tvivl det gjerne
 vil formørke,
 Især naar Faren har saaledes Over-
 haand,
 At ingen Verdens Hjælp kan løse mine
 Baand.

9.

Da kan man ret din Kraft i Sjælen ag-
 te nøje,
 Naar det Umulige for den sig selv maa føje.

Den er min Ankergrund, den er mit faste
 Slot,
 Som hidtil, saa gjør den fremdeles alting
 godt.

XXVII. (Matth. 5, 20—26.)

Mel. Kommer til mig sagde Guds Søn.

1.

[108] Vil du for Naadens Nafyn staae,
 Min Sjæl! og ej tilgrunde gaae
 Engang i Herrens Brede,
 Du søge din Retfærdighed
 I Jesu Tro, og den skal Fred
 Dig her og hist berede.

2.

Du mindes vel den Midnatsstund,
 Da Himlen sang med Englemund:
 Nu er der Fred paa Jorden!
 O, hvis de Ord du sander ej,
 Det er, fordi hiin Frelsens Vej
 Af dig ej søgt er vorden.

3.

Hvad eller troer du, Christi Tro
 For Alvor i den Sjæl kan boe,
 Hvor Hjertet, let til Brede,
 Forstyrres ved sin Bitterhed
 Ej blot sin egen Ro og Fred,
 Men og sin Næstes Glæde?

4.

Du læser daglig Herrens Ord,
 Du søger ogsaa Herrens Bord,
 O, men hvor kan du tænke,
 At Gud sin Naade og Behag
 Det Hjerte, som er fuldt af Nag,
 I Jesu Navn vil skjenke?

5.

Nej, bed din Gud om Jesu Nand,
 Og ræk din Næste Broderhaand,
 Mens end I gaae hernelde!
 See! Dagens Sol paa Himlen staaer,
 O, vee din Sjæl, ifald den gaaer
 Ned over eders Brede!

6.

Da komme skal engang den Stund,
 Da du skal høre Jesu Mund
 Det Dommens Ord udsige:
 "Gaf fra mig! Seg dig kjender ej!
 "Kun de, som søge Fredens Vej,
 "Gaae ind i Fredens Rige!"

XXVIII.

Mel. O Gud hvad er et Menneſke.

1.

[109] Hvor blev Guds Jord et dejligt
 Sted
 At bygge paa, naar Broderfred

Bar overalt at finde,
 Naar Tvedragt mødig maatte gaae
 Fra Huus til Huus og banke paa
 Og fik ej Ly derinde.

2.

Der klages vel med Suk og Sorg,
 At Lykken ej sin Gyldenborg
 Paa Jorden ret vil bygge;
 Men boer der Fred i Hyttens Braa,
 Da slumrer Armod sødt paa Straa,
 Guds Engle den betrygge.

3.

See, alle Nattens Stjerner smaa
 Samdrægtelig paa Himlen staae
 Og til hverandre smile;
 D, vandred alle saa i Fred,
 Naar Sorgens Skygger falde ned,
 Da fandt vel Hjertet Hvile.

4.

See, Rosen skjuler Tjernen smukt,
 Den trøster mig med liflig Lugt,
 Naar Tornens Braad mig saarer;
 Saa fylder Kjærlighedens Røst
 Det bange Sind med venlig Trost
 Og stiller Smertens Taarer.

5.

See, Martsviolen ydmygt spaaer
 I Græsset om den favre Vaar,
 At visfelig den kommer,
 At Fuglen haster hid fra Syd

Med Bingeslag og Fløjtelyd
Dg bringer os Skærsommer.

6.

O, saa forkynder mig, forsand,
Hver Fredens Lyst i Støvets Land,
Hver Kjærlighedens Glæde,
At hiiset paa et bedre Sted
Fuldkommes skal til Salighed
Hver Fryd, jeg fik hernede;

7.

At Hjertefreden, som jeg fandt,
Hvergang jeg Hadet overvandt
Dg tvang den bittere Tale
Dg bød min Uven hjælpsom Haand,
Skal hist engang min glade Mand
Med Engles Lyst husvare.

8.

Thi bøj Du selv mit Sind, o Gud!
At Fristeren jeg viser ud,
Naar Bredens Tanker stige!
Paamind mig om din Kjærlighed,
Paamind mig, Kristus! om din Fred,
At jeg maa see Guds Rige!

XXIX.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

1.

[110] Elsker Forældre! Adlyder og ærer
Hver den, som staaer i Forældrenes Sted!!

Gud selv den Vej til Lyksalighed lærer,
 Bid da, der følger Belsignelse med!
 See den, som Fader og Moder bedrøver!
 Fredløs han vanker, ham venter en Dom,
 Hævnen fra Himlen, hvis stundom den tøver,
 Sikkert og dobbelt forfærdelig kom.

2.

Værdige Fædres Belsignelse bliver
 Lydige Sønner og Døttre til Arv,
 Værgste Renter som oftest den giver,
 Medens tidt Guldet ej fremmer vor Tærv;
 Mon han, som sagde: lev længe paa Jorden!
 Og bød, det skulde gaae Lydige vel,
 Ej kan tillempe saa Tingenes Orden,
 At hans Forjættelse blev dig til Deel?

3.

Dyrighed Fædre med Rette vi kalde,
 Thi baade Vren og Livet og Gods
 Skulde i Haanden paa Røveren falde,
 Der turde byde den Svagere Trods,
 Dersom ej Krigeren Landet beskjermed,
 Læreren vidned om Pligter og Gud,
 Dommeren dømte enhver, som fornærmed,
 Straffens Betjente udførte hans Bud.

4.

Kongen ved Lov og ved Dom og ved
 Sværdet
 Byder og deler og hævder vor Ret,
 Kongernes Konge har Kongen omgjærdet,
 Skjenket et Land til hans Uffom og Et;

Lykke for Landet, hvor herskende Stammes
 Crede Himlen og elskede Fred,
 Bette Landet skal gjøre det samme,
 Folket befæstes i Troskab og Ed.

5.

Budet om Fader og Moder at hædre
 Skrev og vor Herre for Konge og Land,
 At det skal danne os Fyrster til Fædre
 Og til Lydagtighed bringe hver Mand.
 Ja, hvor en Konge er Landenes Fader,
 Binder han Hjerter og ligner sin Gud;
 Den kun sin egen Lyksalighed hader,
 Som ej adlyder med Lyst dette Bud.

XXX.

Met. Jeg ved et evigt Himmerig.

1.

[111] Min Sjæl! om du vil nogen Tid
 Din Gud i Sandhed prise,
 Da bør du af al Magt og Flid
 Ny Lydighed bevise.

2.

Forgjeves du til Kirke gaaer
 Paa Herrens Ord at høre,
 Om hjem igjen du glemsom gaaer,
 Vil ej derefter gjøre.

3.

Det hjælper ej, du kjender Gud
Og ved af Ham at siige,
Naar fra hans Ord og rene Bud
Du vil med Ondskab vige.

4.

Bliv ved Guds Bud og lad din Tro
I kjærlig Gjærning kjende,
Saa skal du i Guds Fred og Ro
Opnaae en salig Ende!

5.

Dig vogt for Synden, frygt din Gud,
Din Tunge hold i Tømme,
At du dit hele Levnet ud
Hans Navn maa ret berømme!

6.

Husk paa din Næstes Nød og Trang
Med Hjælp og Trøst at lindre,
Lad Verden aldrig nogengang
Fra Kjærlighed dig hindre!

7.

O, søde Jesu! lad din Haand
Mit Hjerte helliggjøre
Og ved din egen Almagts Haand
Min Usmagt Hjælp tilføre;

8.

Saa skal min Gjærning priselig
Bed Dig alene blive,

Dg Du af Naade Himmerig
 Mig skjenke skal og give!

XXXI.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

1.

[112] Salig, hvo med Kraft og Tro
 Bidne kan om Herrens Rige,
 Han skal herlig did opstige,
 Hvor Guds store Bidner boe!
 Salig, hvo for bittre Fjender
 Bede kan i Prøvens Tid,
 Herlig, saliggjort, han vinder
 Kronen for den gode Strid!

XXXII.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

1.

[113] Skal Kjærlighed sin Prøve staae,
 Da maa den til din Fjende naae;
 At du er mild, naar han er vred,
 See! det er Christen-Kjærlighed.

2.

Den Lærdom er saa barsk og smur
 Som Døden selv for vor Natur,
 Det synes alt for tungt og svart
 For Adams flintehaarde Art.

3.

Dog gjælder her slet intet Nej,
 Saasandt du vil den rette Vej!
 At elske dem, som elske dig,
 Det kan en Hedning magelig;

4.

Men Jesus taler rene Ord,
 Som dog saa faa i Verden troer;
 Undskyldning gjælder ikke her,
 Din Fjende skal du have kjær.

5.

Du tænker, det kan aldrig skee,
 At elske dem, som os belee,
 At kunne ville dem saa vel,
 Som vil os gjerne slaae ihjel.

6.

Ta! seer du til din egen Magt,
 Da er du let i Harnisk bragt
 Og finder ingen Kraft imod
 Den gamle Adams Ulmeblod;

7.

Men siger du: jeg gjerne vil,
 Jeg finder blot ej Kraft dertil;
 Da bed og see til Jesum hen,
 Saa tændes Kjærlighed igjen.

8.

At man saa lidt i Verden ved
 Af Jesu rene Kjærlighed,

Det volder, at den bittre Mand
Saa stærkt har taget Dverhaand.

9.

Hjælp, at jeg hjertensinderlig,
O, milde Jesu! elsker Dig,
Og kommer dit Exempel nær,
Saa faaer jeg nok min Fjende kjær!

XXXIII.

Mel. Som en Hjort med Tørst befangen.

1.

[114] Vær i Korsset tro og stille,
Tænk, hvad Jesus for dig led;
Lad dig ingen Sammer skille
Fra hans store Kjærlighed!
Tænk, hvormangen Vej Han gif,
Før Han dig tilbage fik,
Da du fra Ham vendte Hjertet,
Om det ikke har Ham smertet!

2.

Bær dog tro i Troens Stride,
Uforandret, uforsagt
Til paa Jesum fast at lide,
Saa du fra den visse Pagt,
Som du har i Daaben gjort,
Aldrig, aldrig viger bort,
Men beslitter alle Dage
Dig din Jesu at behage.

3.

Bær dog tro i Kjærligheden
 Til din Gud af ganske Sjæl;
 Elsk din Tjende, og isteden
 For hans Brede und ham vel!
 Tænk, hvor Jesus bad for dem,
 Som Ham piinte hvert et Lem;
 Saadan maa du ogsaa blive,
 Da vil Gud din Synd tilgive!

4.

Bær dog tro i Haab at vinde!
 Kan du ingen Udgang see,
 Gud kan snart et Middel finde
 Til at lindre al din Bee.
 Haab kun stadig, Gud er her,
 Han dig har som Fader kjær,
 Haab, at Gud din Sag vil fremme,
 Haabet skal dig ej beskæmme!

5.

Bær dog tro i Dødens Dale,
 Det er jo den sidste Strid;
 D! kun kort er Dødens Dvale,
 Evig stor er Sejrens Tid;
 Hvo med Gud i Kampen gaer
 Og med Jakob mandig staaer,
 Han en evig Sejer vinder
 Og den skjøne Krone finder.

6.

Nu, vel an! saa vil jeg lide,
 Elske, troe og haabe fast;

Jesús hjælper mig at stride,
Aldrig har Han den forkast,
Som i Korset trøstigt stod
Og paa Ham sig fast forlod;
Ham vil jeg mig overgive,
Han skal al min Nød fordrive.

3. Haab og Trost.

1.

Egen Melodi.

1.

[115] Vor Gud Han er saa fast en Borg,
Han er vort Skjold og Bærge,
Han frier os af Nød og Sorg,
Som til hans Banner sværge.
Den gamle Fjende led
Er nu for Alvor vred,
Han rustet sig med List,
Han gi'er ej længer Frist,
Paa Jord er ej hans Lige.

2.

Vi kunde selv ej holde Stand
Og maatte snarlig segne,
Om ej betids den rette Mand
Gik frem paa vore Begne.
Du spørger, hvo det er!
Det Jesus Christus er,
Den Herre mild og prud;
Der er ej anden Gud,
Han Marken skal beholde.

3.

Dg myldred Djævole frem paa Jord,
 Der os opsluge vilde,
 Vi frygte dog ej Fare stor,
 Ja, det skal gaae dem ilde!
 Om Satan vild sig teer,
 Betyder intet meer,
 Thi Christus Sejer vandt,
 Han ham til Helyed bandt:
 Et Ord kan ham nu fælde.

4.

Det Ord de nok skal lade staae,
 Ja dertil Utaf have,
 Thi nu vil Herren hos os gaae
 Alt med sin Mand og Gave;
 Dg tage de vort Liv,
 Gods, Ære, Barn og Biv,
 Lad fare i Herrens Navn,
 Dem bringer det ej Gavn,
 Guds Rige vi beholde.

II.

Egen Melodi.

1.

[116] Sorrig og Glæde de vandre til-
 hobe,
 Lykke og Ulykke gange paa Rad,
 Nedgang og Modgang hinanden tilraabe,
 Solskin og Skyer de følges og ad;

Jorderigs Guld
 Er idel Muld,
 Himlen alene af Salighed fuld.

2.

Alle Ting har sin foranderlig Lykke,
 Mennesket gaaer med sin Kummer i Barm,
 Tidt maa et Bryst under dyrebart Smykke
 Dvæles af stille og hemmelig Harm;
 Hver haver Sit,
 Stort eller Lidt,
 Himlen alene for Sorger er qvit.

3.

Bælde og Biisdom og timelig Vre,
 Skjønhed og Styrke i blomstrende Aar,
 Højt over andre kan Hovedet bære,
 Synker dog hen og med Tiden forgaaer;
 Alle Ting maae
 Enden opnaae,
 Himlen alene skal altid bestaae.

4.

Krone og Scepter i Demantspil lege,
 Reg er dog ikke den Salvedes Dragt;
 Tusinde Sorger i Kronerne vaje,
 Tusindfold Omhu er Scepterets Magt.
 Kongernes Bo
 Er skjøn Uro,
 Himlen alene har Saligheds Ro.

5.

Tornene lure bag Roserne røde,
 Giften sig skjuler i Blomsten saa smuk,
 Under en Rosenkind Hjertet kan bløde,
 Bugne og briste med Dødningsesuk.
 Sorgen er her
 Taaren ej værd;
 Blødende Hjerte er Himlen saa nær.

6.

Seg vil min Gud og min Fader ophøje,
 Om end ej Verden gaaer efter min Agt,
 Ingen Bekymring skal kunne mig bøje,
 Intet skal gøre mit Hjerte forsagt;
 Sorgen skal døe,
 Lystigheds Frø
 Blomstre paa Himle-Lyfsaligheds D.

III.

M e l.

1.

[117] Solen i sin klare Glands,
 Som paa Himmelbuen svømmer,
 Natten med sin Stjernekrands,
 Der om Evigheden drømmer,
 Gaae som Børn i Ledebaand
 For den stærke Herrens Haand.

2.

Lynets Sky paa Himlen mørk,
 Naar den vildt i Natten svæver,

Stormens Fugl i Luftens Drk,
 Naar den grum sin Vinge hæver,
 Vølgen med det hule Bryst
 Skjælte dog for Herrens Røst.

3.

Er din Sjæl af Kummer mat,
 Viser Verden dig sin Brede,
 Staaer du ensom og forladt
 Som en Ravn paa vilden Hede,
 Hæv dit Blik da mod det Blaa,
 Da skal al din Sorg forgaae.

4.

Han, som hører Hjortens Skrig,
 Naar den langt fra Kilden vanke,
 Han skal ogsaa høre dig,
 Kast da bort de feje Tanker!
 Knæl og bed og dæmp din Graad,
 Da har Smerten tabt sin Braad!

IV.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

1.

[118] Jeg ved mig intet bedre Raad,
 Naar alskens Trængsel er min Lod,
 End fast at holde ved vor Gud;
 Stor er vor Gud
 Og faderligt er hvert hans Bud.

2.

Men tidt jeg her, i Baande stæd,
 Forglemmer Herrens Misfandhed;
 At tænke Gud gjør mig ej fro,
 Svag er min Tro,
 Den skaffer mig ej Sjælero.

3.

I Mismod da jeg synker ned,
 Men jeg det gode Raad mig ved,
 At holde fast ved Dig, min Gud!
 Du er min Gud,
 Af Trængsler leder Du mig ud.

4.

Din Sandheds Mand, o Gud! mig giv
 Dg Mørket fra min Sjæl fordriv!
 Mig da det Maal, som jeg attraaer,
 Af Sind ej gaaer
 Dg Kraft til Haab jeg atter faaer.

5.

At Du os Jesum Christum gav
 Det bliver da min Støttestav;
 Han gif til Himlens Herlighed,
 Dg der et Sted
 Han ogsaa har for mig bered.

6.

Sa, Herre! Du gjør alting vel,
 Med mig Du gjør det saare vel;
 Saa trøstig jeg da vandrer frem
 Alt mod mit Hjem;
 Hos Dig, min Fader! er mit Hjem.

V.

Rel. Mind nu op i Jesu Navn,

1.

[119] Sorrig og Elendighed,
 Suk og salte Djentaare
 Strømme af mit Hjerte saare,
 For min Gud er bleven vred;
 Himlen har sin Hjælp forsaget,
 Orden mig ej hjælpe kan,
 Englene har jeg forjaget,
 Al, hvor ussel er min Stand!

2.

Men er der da ingen Raad?
 Er der ingen Trøst at vente?
 Er der ingen Hjælp at hente?
 Er der ingen Fynd i Graad?
 Ere Raadens Kilder tørre?
 Er jeg reent til Døden solgt?
 Er der Laas for Himlens Dørre?
 Er Guds Hjerte bleven koldt?

3.

Er min Jesus borte slet?
 Er hans Død til ingen Nytte?
 Vil han Hjælpestenen flytte?
 Er han hjælpe-kjed og træet?
 Er hans milde Broderhjerte
 Kølesløst udi hans Barm?
 Mærker han ej til min Smerte?
 Er hans Aand ej mere varm?

4.

So, min Sjæl, forsag kun ej!
 Rejs dig lidt og see, du vinder
 Med de mange bittre Minder
 Hen ad Troens trange Vej!
 Gud er end i Bøn at finde,
 Jesus lever og endnu,
 Aandens Kraft er end at vinde
 For din sorgnedsænkte Hu.

5.

O, min Sjæl, vær derfor fro!
 Jesus er din Trøst og Glæde,
 Jesus er dit Skjul og Klæde,
 Jesus kroner selv din Tro.
 Jesus er dig Livets Baade
 Og din Lyst til evig Tid;
 Jesu, Jesu, giv mig Naade,
 Jeg maa døe i den Tillid!

VI.

Mel. Jesu Du min Glæde.

1.

[120] I min Nød og Smerte,
 O! hvem skal mit Hjerte
 Sig henvende til?
 Kan en Jordens Borger
 Lette alle Sorger,
 Om endog han vil?
 Gud! til Dig
 Jeg vender mig,

C Naar jeg Dig om Hjælp anraaber,
 Z Seg da trøstigt haaber.

2.

C Skulde Du tillade,
 Z Hvad mig er til Skade,
 C Du, som skabte mig?
 C Skulde Du ej trøste
 Z Den, som Han forløste,
 C Der blev sendt af Dig?
 C Nej, o nej!
 Z Du svigter ej,
 C Seg mig trygt paa Dig forlader,
 C Eviggode Fader!

3.

C Bitter Bemods Klage
 Z I de tunge Dage
 C Letter Byrden ej;
 C Naar mit Mod forsvinder,
 Z Flere Torne finder
 C Seg da paa min Vej:
 Z Hjælpens Stund
 C Forhales kun!
 C Seg den rolig oppebier,
 Z Og taalmodig tier.

4.

C Du, som bedst mig kjender,
 Z Seg i dine Hænder
 C Mig saa sikker ved;
 Z Trængsel her i Tiden,

D! hvor er den liden
 Mod en Evighed,
 Hvor jeg faaer
 Hvad jeg attraaer!
 Op fra Jorden til det Høje
 Bender jeg mit Dje.

VII.

Mel. Jeg beder Dig min Herre Gud.

1.

[121] Du bange Sjæl! hør Trostens
 Bud,

Hvor underfuldt det lyder:
 Gåk hen og kast din Sorg paa Gud,
 Naar Verden dig forskyder!
 Forstaaer du dette Budskab ej
 Dg famler om iblinde?
 Lad Troen føre dig paa Vej,
 D! Gud er let at finde!

2.

Gåk frem med Bøn for Himlens Port,
 Bank paa med Hjertesuffet;
 Om Skyen end er nok saa sort,
 Den bli'er dog ikke lukket!
 Om Storm og Lyn brød frem med Magt
 Dg Bejen vilde spærre,
 Guds Kjærlighed staaer Englevagt,
 Han er en venlig Herre.

1 Forstaaer du ej, du bange Sind!
 2 Hvorledes du skal tale,
 3 Naar Trosteren har ført dig ind
 4 I høje Himmelsale?
 5 Et ydmygt Sind vil Herren see,
 6 Han Troens Ord vil høre,
 7 Det stille Suk: din Vilje skee!
 8 Er lifligt for hans Dre.

3.

1 Bring dette med til Naadens Borg,
 2 Hvad Smerte du end lide!
 3 Saa tager han din Hjertesorg
 4 Og lægger den tilside,
 5 Saa skikker han dig trøstet ned,
 6 Saa tier al din Klage;
 7 Hans Himmelbud Taalmodighed
 8 Gjør Følgeskab tilbage.

VIII.

M e l. Guds Godhed vil vi prise.

1.

1 [122] Som Bølgen harmfuld banker
 2 I Storm mod Klippestrand,
 3 Saa støje vore Tanker
 4 Heel tidt med Uforstand;
 5 Paa Sorgens Uvejrsdag
 6 De trodsigt ej vil tie,

Ej roligt oppebie
Guds Villies Behag.

2.

Den faste Klippe flytter
Ej Bølgen med sin Fraad;
Kuns lidet det mig nytter
At stampe haardt mod Braad,
Jeg saarer dybt min Hæl,
Dg maa dog Smerten bære;
Men, Frelser! Du skal være
En Styrke for min Sjæl!

3.

Det fromme Sind Du priser
Dg lærer mig din Bøn,
Dg Englen Du mig viser,
Som bragte Dig dens Løn.
Naar kun jeg beder ret,
Den ogsaa mig vil glæde;
Thi vil jeg trofast bede
Dg ikke blive træt.

4.

Den ovenfra mig bringer
Saalmodighedens Fred
Dg slaaer med sine Binger
Min Fjende, Frygten, ned;
Jeg taaler Skjæbnens Slag,
Dg Hjertestormen tier,
Paa Gud jeg rolig bier
Dg faaer hans Velbehag.

IX.

Met. Bist Du Seele noch betrübt?

1.

[123] Sørger du endnu, min Sjæl?
 K! Næ! hvortil dog tjener Sorgen?
 K! Tro kun, Jesus vil dig vel,
 O! Skjønt hans Raad er dig forborgen!
 K! O, hvor ofte har hans Magt
 O! Roser ud af Torne bragt!

2.

K! Kæst kun Anker, her er Grund,
 K! Det er godt paa Gud at bygge!
 K! Har du Trang en liden Stund,
 K! O, det er dog kun en Skygge;
 K! Korset er en Dvergang,
 O! Glæden bliver evig lang.

3.

O! Christi Vej er altid god,
 K! Ret og rigtig nok befunden,
 K! Han, som har sig med sit Blod
 K! Til din Frelse højt forbunden;
 K! Tro det dog, at det er sandt,
 K! Da du har saa stort et Pant!

4.

K! Herren giver Fryd og Graad,
 K! Det er ingen Slumpelykke,
 K! Men vor Faders vise Raad;
 K! Lad det dig saa ej mistykke!

Vi og ti i Bøn og Tro,
 Det skal give Sjælen Ro!

5.

Vel er Vejen tung og trang
 Til at vandre for de Fromme;
 Men vil vi befries engang,
 Faae vi dog den Vej at komme:
 Gjennem Drknen skal vi gaae,
 Saa er Canaan at faae.

6.

Did da op, mit bange Sind!
 Hvor man Sejerskrandse binder,
 Sl kun frisk i Kampen ind,
 Det har ingen Nød, jeg vinder,
 Thi jeg er jo, Jesu! din,
 Saa er Du og Himlen min!

X.

Mel. Herre jeg har handlet ilde.

1.

[124] Jeg er rede
 Til at bede,
 Dyrebare Jesu, hør!
 Jeg vil ligge
 Her og tigge
 Bed din store Naadedør.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Som Du har mig lovet før!

2.

K Kast et Dje
 Paa min Nøje,
 At jeg Dig kan komme nær!
 Du alene
 Kan mig tjene,
 Dig jeg ene søger her.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Tag mig ind og hav mig kjær!

3.

See, hvor saare
 Længsels Taare
 Rinder paa min svage Kind;
 Hvor jeg trænges,
 Hvor jeg længes
 Efter Dig i Sjæl og Sind.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Lad mig trænge til Dig ind!

4.

Vresfæde,
 Guld og Glæde
 Og hvad Verden frydes ved,
 Er kun Smerte
 For mit Hjerte,
 Himlen er mit rette Sted.
 Lad Dig finde, lad Dig finde,
 Store Gud, jeg er bered!

XI.

Mel.

1.

[125] Savn og Møje
 Maae vi døje,
 Mens vi her paa Jorden boe;
 Mens vi lide,
 Mens vi stride,
 Maae vi ej den sande Ro.
 Hvor er Freden
 Da herneliden?
 Kun, o Jesu, i din Tro!

2.

Synder smerte
 Lidt vort Hjerte,
 I vort Kjød er ingen Fred;
 Og vi bløde
 Os tildøde,
 Er ej Du til Hjælp bered.
 Kun, Forsoner,
 Hvor Du troner,
 Daler Freden ogsaa ned!

3.

Bittre Pile
 Uden Hvile
 Sig indtrænge i vor Sjæl;
 Du dog skjærmer
 Hver, som nærmer
 Sig med Tro til Naadens Bæld;

Du har fundet,
 Du har vundet
 Fredens Fylde til vort Held.

4.

Had og Sammer
 Tid os rammer
 Udenfra i Støvets Land;
 Men ved Troen
 Hjerteroen
 Vi hos Dig os hente kan;
 Du hver Plage
 Vil bortjage,
 Og ved Dig vi holde Stand.

5.

Men os hiøset
 Er forviøset
 Bedre Fred i Himlens By;
 Der er Psalmer,
 Der er Palmer,
 Lov og Priis højt over Sky.
 Dybt vi sukke:
 Du oplukke
 Snart for os det Fredens Ly!

XII. (Job. 16, 5-15.)

Mel. Jeg beder Dig o Herre og Gud.

1.

[126] Hvi er du dog saa forrigfuld,
 Du underlige Hjerte?

Hvi har du skrinlagt nu i Muld
 Dit Haab med Angst og Smerte?
 Nys svulmed du af Fryd og Lyst,
 Nu Sorg din Kraft fortærer;
 Ej Herrens Aand er i det Bryst,
 Der modløs Korset bærer.

2.

Din Sorg er svar; O, det er sandt!
 Men mon du ikke kjender
 Af mangt et fordums Raadepant
 Den Haand, som Korset sender?
 Har du i Sønnen hørt hans Røst
 Og kjendt hans Faderhjerter,
 Saa ved du og, at salig Trost
 Gaaer frem af Korsets Smerte.

3.

Saa flag ej under Korsets Bægt,
 Som bar du det alene,
 Guds faderlige Baretægt
 Vil Kraft og Trost forlene!
 Hvad os er gavnligt, grant han ved,
 Ej lukkes Raadens Hænder;
 Gaaer Sønnen til sin Herlighed,
 Han Trostens Aand nedsender.

XIII.

Mel.

1.

[127] Stejl og tornet er den Vej,
 Som til Himmerige leder,
 O! men Held hver den, som ej
 Frygted dens Besværligheder,
 Som med Tro og Tillid stred,
 Og ej kraftebløs sank ned!

2.

Overtættes rig og Fjøn
 Er den Fryd, som hiiset venter
 Hver, som ene hos Guds Søn
 Kraft i Liv og Død sig henter;
 Kinge Kampen agtes maa
 Mod den Løn, vi hist kan naae.

3.

Jesús, som paa Korsset hang,
 Har en saadan Løn os vundet,
 Og fra Støvets tunge Gang
 Vej for os til Himlen fundet;
 Midt i Døden uforsagt
 Raabte han: Det er fuldbragt!

4.

Lad os følge da hans Fjed,
 Brødre, lad os ej forsage!

Hos vor Gud er Hjælp bered,
 Han er mægtig i den Svage,
 Hift bag Gravens mørke Sky
 Straaler Livets Morgengry.

XIV.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

1.

[128] Herre Christ, jeg søger Dig
 I min Nød og min Glende!
 Vil Du ej bønhøre mig,
 Hvor skal jeg mig da henvende?
 Al, min Nød er stor, forsand,
 Du, kun Du, mig hjælpe kan!

2.

Syg er Sjælen, Syndens Sot
 Fjerner mig fra Himlens Rige,
 Al, den Sygdom er indgroet,
 Vil for Kunst og Kløgt ej vige;
 Ikkun Du, min Frelsermand,
 Om Du vil, mig læge kan!

3.

Om Du vil, ræk ud din Haand!
 Kun et Ord, da maa forsvinde
 For din Kraft den Mørkets Mand,
 Som min Kraft kan overvinde!
 Kun et Ord, og karsk og sund
 Dig tilbeder Sjæl og Mund!

4.

O Da Hjerte, vær ej seen,
 O Priis din Læge, din Forsoner!
 O Hørte du? — Jeg vil, vær reen!
 O Fra hans Raademund det toner.
 O Herre, Du har endt min Nød,
 O Din jeg er i Liv og Død!

XV.

Mel.

1.

[129] O Som tørstige Hjort monne skrige
 O Alt efter det rindende Bæld,
 O Saa monne og efter Dig hige,
 O O Herre, min tørstige Sjæl;
 O Thi Du er den levende Kilde,
 O Og drikke saa gjerne jeg vilde
 O For aldrig at tørste igjen.

2.

O De Dage og Nætter henskrive
 O Og Sjælen kun lædskes med Graad,
 O Med Sorrig jeg Hænder maa vride,
 O Jeg ved ikke Frelse, ej Raad.
 O Ak! naar vil dog Gud sig forbarne!
 O Ak, naar maa jeg Usle og Arme
 O Indgange for Herren at staa?

3.

Jeg er udi Hjertet saa bange,
 De Afgrunde ligge saa nær,
 Og paa deres Rand maa jeg gange,
 Det er kun en jammerlig Færd;
 Jeg svimler, mig Rædsel nedknuger,
 Mig Afgrunden visselig sluger,
 O, Herre! O, hør mine Skrig!

4.

Du er jo min Saligheds Klippe,
 Paa Dig har jeg bygget mit Huus,
 Alt, vil Du mig glemme og glippe,
 Da synker det flux udi Gruus;
 Alt bryde de skummende Bøyer,
 Og medens du tøver og sover
 De lukke sig over min Sjæl.

5.

Naar andre til Kirke mon gange,
 Da sidder jeg her udi Braa,
 De kvæde saa liflige Sange,
 Men jeg maa ej høre derpaa;
 Min Sang er at sukke og klage,
 Saa skride de hellige Dage
 For mig, som de søgne, i Dval.

6.

Dog, hvi vil, min Sjæl! du forsage,
 Hvi bøjes, hvi brusser du saa?
 Lad skride de Nætter og Dage,
 Og bi paa din Gud, som du maa!

D Engang skal den Morgen oprinde,
 D Da frelst du saa glad udi Sinde
 D Skal takke og love din Gud.

7.

D Hans Lys og hans Sandhed skal føre
 D Mig op til hans Tempel i Fred,
 D Der Ordet mit Hjerte skal røre,
 D Og glemme jeg skal, hvad jeg led;
 D Ja selv skal jeg røre min Tunge
 D Til Psalmer for Herren at sjunge
 D Til Lov og til Priis for min Gud.

XVI.

Mel. Som en Hjort med Tørst 1c.

1.

I [130] Falder paa dig Modgangs Hede,
 D Nød og Jammer, Spee og Spot,
 D O, da maa du flittig bede,
 D Bønnen er for alting godt!
 D Midt igjennem Korsets Bee
 D Kan du da i Ordet see,
 D Hvordan Jesu milde Hjerte
 D Seer og føler al din Smerte.

2.

D Ingen bliver dog til Skamme,
 D Som forlader sig paa Gud;
 D Lad saa, hvad der vil, dig ramme,
 D Bed og tro og hold kun ud!

Synes det, Han seer dig ej,
 O, Han kjender al din Vej,
 Al din Brøst du Ham skal klage
 Og i ingen Nød forsage.

3.

Bede, banke, raabe, græde,
 Er de Christnes største Kunst,
 Trøstlig frem for Gud at træde,
 Finder Frelse, Trøst og Gunst;
 Hvo kun troer vor Herre vel,
 Er den allerbedste Sjæl,
 Han skal altid Redning finde,
 Intet kan ham overvinde.

4.

Lær vor Herres Vej og Maaden,
 Som Han fører Sine paa,
 Han vil styrke dem i Maaden,
 Naar Han fanger an at slaae;
 Al din Lid og Love sæt
 Paa Guds Sandheds Lys og Ret,
 Tro kun Gud, Han kan ej svige,
 Bed, saa skal din Kummer vige!

XVII.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

1.

[131] Hjerte! sig, hvi kan du klage,
 Og hvad kan du sukke for?

Seer du ikke alle Dage,
 Herrens Misfandhed er stor?
 Ynkēs Han ej ved din Nød,
 Skaber Han ej dagligt Brød?
 Selv naar intet du begjerer,
 Trofast dog Han dig ernærer.

2.

Hvad skal da den Klagen gjælde,
 Vil du friste Gud dermed?
 Eller vil du Ham fortælle,
 Stor er din Nødtørstighed?
 O, Han ved, Han ved jo alt!
 Før et Ord du har udtalt,
 Overflod Han dig bereder
 Paa de fjerne øde Steder.

3.

Spørger du: hvor skal jeg finde
 Brødet dog til mine Smaa?
 Gud vil i sit Ord dig minde
 Om Smaafugle, som ej saae,
 Som ej heller høste her,
 Og dog finde fjern og nær
 Føden selv paa goldest Hede,
 Ly paa Dvift, og Ro i Rede.

4.

Kan det ej dit Hjerte røre,
 Boxer derved ej din Tro,
 Naar vi slygt et Budskab høre,
 Bliver ikke Sjælen fro?

Tubler den ej ydmyg da:
 Nu jeg ved det grant, hvorfra
 Jeg skal mig og Mine mætte,
 Herren vil os ej forgjette!

5.

Vil hos Ham kun Sjælen tøve,
 Lytte barnlig til hans Ord,
 Da skal ingen Trængsel røve
 Brødet fra den Frommes Bord;
 Det kan stundom synes saa,
 Men lad Middagstimen flaae,
 Herren skal hans Dug udbrede,
 Og et Maaltid ham berede!

6.

Han skal æde, han skal mættes,
 Blive vaer med Fryd derved,
 Hvad i Jesu Navn fremsættes,
 Giver Overflødighed;
 Han skal takke Dig i Løn,
 Herre! med din egen Bøn,
 At Du vilde ham bevare,
 Ej ham lade hungrig fare.

7.

O, bevar os allesammen,
 Jesu! Guds enbaarne Søn!
 Du, som hører Barnets Stammen,
 Hør hver ærlig Christens Bøn!
 Over os din Haand udbred
 Og velsign os med din Fred,

Giv til Brødet os hernedens
Livsens Brød for Evigheden!

XVIII.

Egen Melodi.

1.

[132] Synes det i Kors og Pine
Som Gud tidt forglemte Sine,
Er jeg dog forsikkert paa
Hjælpen vist engang at faae.

2.

Hjælpen derfor ej forgjettes,
Om den nogenstund opsættes,
Bier den, saa tro og vid,
Hjælpen skeer til rette Tid.

3.

Som en Fader strax ej giver
Det, som altid fordret bliver,
Saa har Gud sin Tid dertil,
Naar Han Sine hjælpe vil.

4.

Gud kan al min Trang formilde,
Om det aldrig gif saa ilde,
Bort da Frygt af Sind og Hu,
Lever dog min Gud endnu.

5.

Had kun avindsyge Sjæle
Hade, true, spotte, qvæle,

Lad dem tage alting hen,
 Gud i Himlen er min Ven.

6.

Lad dem ganske mig forjage,
 Dig, o Gud! skal ingen tage.
 Skal og Graven skjule mig!
 Gjerne! naar jeg har kun Dig.

XIX.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

1.

[133] Hvi vil du dig saa flage
 Dg jamre, kjære Sjæl!
 Dig saa med Sorrig plage?
 Tro dog din Frelser vel,
 Bær du i Ham kun fro!
 Han ved din Sag at vende
 Til god og salig Ende,
 Det skal du stadig troe.

2.

Han aldrig dem forlader
 I nogen Modgangs Tid,
 Som kjende ham for Fader
 Dg flaae til ham al Tid;
 Seer det end farligt ud,
 Du tør dog aldrig grue,
 Du skal dog Frelse skue
 Fra Misfandhedens Gud.

3.

Han aldrig monne glemme,
 Hvad Nød du i er stæd,
 Thi skal du dig ej græmme,
 For Mennesken er vred!
 Kun ti og lid og bi!
 Vil Han dig Hjælp tilskikke,
 Saa kan al Verden ikke
 Forhindre Ham deri.

4.

Om Satan sig end nærmer,
 Saa er dog Gud din Borg,
 Som altid dig beskjermer
 Og redder af al Sorg;
 Om hele Helvede
 Sig end imod dig sætter,
 Det intet dog udretter,
 Guds Vilje maa dog skee.

5.

Skal det og haardt tilgange,
 Saa krymp dig ej derved!
 Saa gif det andre mange
 I denne Udselhed.
 Langt bedre dog for hver
 Med Guds Folk her at lide,
 End hisset times Qvide
 I evig Døds Ufærd.

6.

Saa knur, min Sjæl! kun ikke
 Mod hvad i Jesu Navn

Dig Gud vil selv tilskikke,
 Det alt er til dit Gavn!
 Dit Haab paa Ham kun stil!
 I hvad dig gaaer til Hjerte,
 Dig trøste i din Smerte
 Han baade kan og vil.

XX.

Mc l. Min Jesu mit Lives livsaligste ic.

1.

[134] Vær trøstlig, mit Hjerte! bedrøvet
 dig ej meer,
 Tænk, at dig til Bedste dog alle Ting skeer;
 Vil Gud det forordne,
 Lad lyne og tordne,
 Saa kommer dog Solen omsider igjen,
 Kun derfor frimodig og Sorgen kast hen!!

2.

Man vinder dog intet med Suk og med
 Sorg,
 Tilfreds sig at give er tryggeste Borg,
 At lade sig nøje,
 Som Gud det vil føje,
 Det kalder man Himlen paa Jorden med
 Skjel,
 Thi hvad Gud behager, det tjener os vel.

3.

Hengivenhed deri alene bestaaer,
 At man er fornøjet, hvorledes det gaaer,

I Medgang og Glæde
 Før manges fremtræde
 Og tale om: altid frimodig i Gud!
 Men hvo er fornøjet, naar Glæden gaacr
 ud?

4.

Tilfredshedens Rigdom er bedre end Guld
 Og Krone af Perler og Demanter fuld;
 En Himmel han finder
 Paa Jorden, som vinder
 Og tapper i Striden og Prøven bestaaer,
 Hengivenhed sejrer, den alting formaaer.

5.

Gud, lad os da finde Hengivenheds Borg
 Og prise vor Fader i Glæde og Sorg!
 Den Klynken og Klagen
 Bjør intet til Sagen,
 Man svækker sit Legem og piner sin Sjæl!
 Nej! glad i vor Herre, det udgjør vort
 Held.

6.

Vel, jeg er i Jesu fornøjet og fro,
 I Trængsel og Glæde Han bliver min
 Ro;
 Hvad Ham kun behager,
 Jeg gjerne antager,
 Han ved, hvad mig tjener, Han søger min
 Fred,
 Thi er jeg frimodig og bliver derved.

XXI.

Mel. D Gud Du fromme Gud.

1.

[135] Vi med Bedrøvelse tidt efter Tø
 sum lede,
 Da bæver bange Bryst for Himlens streng
 Brede,
 Da smiler intet Haab, al Verden er en
 Drk
 Dg hvert et Trin er tungt og hver en
 Tanke mørk.

2.

Dmsonst i Selskab vi forjage mang
 Tanker,
 Den Lægedom er Gift og Sorgen Kræft
 ter sanker,
 Den mørke Grublen atter vaagner i vor
 Bryst
 Dg slukker sidste Gnist af Tillid, Haal
 og Trøst.

3.

Hos Slægt og Venner vi om Trøst for
 gjeves lede,
 De bedste kunne blot med os og for os
 bede;
 Nej, Trøsteren er Gud, og naar hans Tim
 kom,
 Gav Han ved Ordets Kraft den bedste
 Lægedom.

4.

- Q Hvor skal jeg lede da? hvor skal jeg Arme
finde
D Et Naadens Lys, som vil for mig i Mør-
ket skinne?
E Til Templet gaaer jeg hen, men gaaer
med bange Trin,
E Jeg hører Ordets Trost, men Trosten
er ej min.

5.

- E Dog vil jeg gaae til Trods for alle mørke
Banker,
D Engang der lukkes op for den, som ofte
banker;
D Er jeg et Faar fortabt, saa søger Hyrden
mig,
E Og naar jeg søger ham, jeg findes vis-
selig.

6.

- E Vi med Bedrøvelse tidt efter Jesum
lede,
E Vi gaae til Herrens Huus med Flokken
at tilbede,
E Naar Jesus i sit Ord da aabenbarer
sig,
E Bli'er Tjenesten til Fjert og Kirken Him-
len lig:
(11 *)

7.

Vi see vor Synd forladt, vi see vort Haab
 oplaret,
 Vi faae en Forsmag paa, hvad Gud os
 har bevaret;
 En Himmel i vort Bryst, en Troens
 Sol oprandt,
 Og det var Troens Ord: jeg den, jeg
 elsker, fandt.

XXII.

Me l. Herre jeg har handlet ilde.

1.

[136] Naar mit Dje,
 Træt af Møje,
 Gaadt og mørkt af Taareregner,
 Seer med Længsel
 Af sit Fængsel
 Op mod Salems*) blide Egn;
 O, hvor svinder da min Bæe
 Bare ved derop at see!

2.

Jeg fornæmmer
 Folkestemmer,
 Bølge hen i Englechor,
 Hvor de svømme
 Som i Strømme
 Og forkynde: Gud er stor!

*) See Ps. 76, 3.

D, hvor siger da min Sjæl
 Verden glædelig: Farvel!

3.

Ja, jeg skuer
 Dine Druer,
 Paradiis! den Livets Frugt;
 Dine søde
 Roser møde
 Mig nu alt med deres Lugt,
 Give Tidens Mandedrag
 Evighedens Lust og Smag.

4.

Trostens Kilde,
 Jesu milde,
 Som os Himlen vandt saa huld,
 See, hvor Dines
 Længsel pines
 Under Tidens Aftenkuld!
 Naar, o kjære Herre, da
 Vil Du hente mig herfra?

XXIII.

Egen Melodi.

1.

[137] Jesu! Dine dybe Bunder
 Og din smertefulde Død
 Som din Kjærligheds Vidunder
 Trøste mig i al min Nød;

Dg naar Synd mig falder ind,
 Strax jeg tænker i mit Sind
 Paa din Pine, som forbyder
 Mig at skjæmte med Udyder.

2.

Bil med Belyst sig fornøje
 Mit forventte Kjød og Blod,
 Strax dit Kors mig staaer for Dje,
 Hjertet røres og gjør Bod;
 Sætter Satan an paa mig,
 Som mit Skjold jeg viser Dig
 Dine Suk og Taarestremme:
 Snart maa han tilbage rømme.

3.

Bil mig Verdens Mand udlokke
 Paa den rosenstræede Vej,
 Hvor man under Blomsterflokke
 Seer de skjulte Slangers ej;
 Paa din Tornesti jeg tænker
 Gjennem Verdens Urtegaard,
 Da sig blotte Fjendens Rænker,
 Vinke mig min Frelser's Kaar.

4.

Saa mod alt, hvad Hjertet krænker,
 Give dine Bunder Kraft!
 Naar min Sjæl sig i dem sænker,
 Drager den ny Levesaft;
 Deler jeg din Qual og Død,
 Da forsvinder al min Nød;

Naar dit Blod i mig indflyder,
 Glædens Kildespring udbryder.

5.

Paa dit Kors mit Haab er grundet,
 I din Grav jeg Hvile faaer,
 Thi din Død har Døden bundet,
 Den har lægt mit Banesaar;
 Deel i Dig er evig Trost,
 Freden boer i Dines Bryst,
 Og med Dig det os er givet
 At staae op til Lyk og Livet.

6.

Har jeg Dig udi mit Hjerte,
 Salighedens Kildespring,
 Da jeg føler ingen Smerte,
 Selv ved Dødens sidste Sting!
 Skjuler jeg mig kun hos Dig,
 Kamme kan ej Fjenden mig:
 Døden har Du overvundet,
 Sødte jeg Liv i Dig har fundet!

XXIV.

Mel.

1.

[138] Gud lever! Skal jeg sørge da,
 Som var ej Gud at finde?

Han er jo nær og ved, hvorfra
 De Smertensfulk oprinde,
 Han kjender al
 Min Nød og Qual
 Dg agter paa min Klage;
 Hvor kan jeg da forsage?

2.

Gud hører! Naar Alverden mig
 Med Kulde Ryggen vender,
 Han som en Fader bøjer sig
 Mod Bønnen, jeg opsender;
 Hvert lønligt Haab,
 Hvert bange Raab
 Han i sin Himmel hører,
 Dg Hjælpen mig tilfører.

3.

Gud seer! D, klag da ej min Sjæl,
 Som saae Han ej min Smerte!
 Han seer jo alt, og vil mit Vel,
 Han har saa ømt et Hjerte;
 Hver Taarelil
 Han tælle vil
 Dg den med Fryd gjengjælde,
 Saa naadig i sin Bælde.

4.

Gud fører! Jeg saa trygt vil gaae
 Paa Livets trange Stier;
 Lad Verden kun mig Sammer spaae,
 Jeg kjender min Befrier!

G Han stedse mig
 U Miskundelig
 E Vil styrke og bestjerme,
 U Naar Fristelser sig nærme.

5.

U Gud giver! Er jeg nok saa arm,
 E Jeg vil dog ej forsage;
 G Hvad hjælper Sorgen i min Barm,
 U Kan den min Nød forjage?
 U Gud mætter hver,
 S Som hungrig er,
 G Og fra Hans Haand den milde
 U Udstømmer Livets Kilde.

6.

U Gud lever! vær kun tryk min Sje
 U Mit tause Suk Han hører,
 G Han seer min Nød, Han til mit Held
 S Saa viselig mig fører;
 U Evindeligt
 G Han elsker mig,
 G Og vil mig hisset give
 E I Fryd hos Ham at blive.

XXV.

Me l. Jesu Du min Glæde.

1.

[I] [139] Gud skal alting mage,
 S Som mig alle Dage

Favner i sit Skød;
 Han, som mig udvalgte
 Og blandt Sine talte,
 Før end jeg blev fød,
 Han, som ved
 Saa god Besked
 Udi Livet og i Døden,
 Hvad jeg har fornøden.

2.

Gud skal alting mage,
 Som saa mangen Plage
 Har fra mig afvendt,
 Underholdet Livet,
 Mad og Drikke givet,
 Som det mig har tjent;
 Og naar tidt
 En anden sit
 Har med Suk og Sorg fordøjet,
 Har han mig fornøjet.

3.

Gud skal alting mage,
 Dig ved Haanden tage,
 Naar du synke skal;
 Naar du vil fortviyle,
 Finder ingen Hvile
 Udi Modgangs Dal,
 Gud da vil
 Selv trine til,

G Da skal al din Kummer endes,
 S Som et Straa forbrændes.

4.

G Gud skal alting mage!
 M Mægtig i de Svage
 G Han sig altid teer;
 S Skulde eller kunde
 M Nogen gaae til Grunde,
 S Som paa Herren seer?
 M Mesteds
 G Da vel tilfreds!
 M Alting staaer udi hans Hænder,
 M Al din Trang han kjender.

5.

G Gud skal alting mage!
 G Om du og skal smage
 G Dødens bedste Skaal,
 G Da vil Han det gjøre,
 S Selv vil Han dig føre
 G Til det rette Maal;
 M Lad den Pagt
 M Kun staae ved Magt,
 M At du skal til Graven drage,
 G Gud vil Sjælen tage!

6.

G Gud skal alting mage,
 S Som den store Drage
 M Mægtig overvandt;

Fører Han skjønt Sine
 Gjennem Kors og Pine
 Underlig iblandt,
 Bær bered
 Til Strid og Fred,
 Til at give og at tage,
 Gud skal alting mage!

XXVI.

Mel. Nu velan vær friff tilmode.

1.

[140] Alting tjener dem til Gode,
 Som i Sandhed elske Gud;
 O, det gjør mig vel til Mode,
 Alt Han fører herligt ud.
 Er hans Raad end underligt,
 Fatter Kjød og Blod ej sligt,
 Gavn Han dog af alt udleder
 Og til Himlen mig bereder.

2.

Skinner Velstand i min Bolig,
 Eller Sorgers mørke Nat
 Gjør i Sindet mig urolig,
 Var jeg for Guds Piil udsat
 Som et hverdags Djemed,
 Kasted Han i Støvet ned,
 Eller hjælp Han mig paa Fode:
 Alting tjene skal til Gode.

3.

U Tre, Sundhed, Fred og Lejde,
 S Sygdom, Armod, Fare, Spot,
 U Alting skal paa mig arbejde,
 T Til Gud har gjort alting godt
 T Og sin Bygning ret fuldbragt;
 T Jesus er som Grundsteen lagt,
 T Tryk paa Ham min Tro sig hviler,
 S Ham mit Haab og efterliler.

4.

S Skal jeg end i Kjødets lide,
 T Det til Gode tjener mig,
 T Driver mig fra Synd i Tide,
 S Skynder mig, O, Gud! til Dig.
 T O, saa vorder jeg bered,
 U Modnes til en Evighed
 S Ej ved Regn og Solskin ene;
 T Tørke med og Storm kan tjene.

5.

T Ja, naar end min sidste Fjende
 T Fordrer, jeg skal give tabt,
 S Skal jeg ham dog overvinde
 U Ved min Frelser Jesu Kraft;
 T Han mig aabne skal en Dør,
 T Jeg har søgt at finde før.
 T Døden tjene skal til Gode,
 T Derfor er jeg vel til Mode.

XXVII.

M e l.

1.

[141] Som Gud mig fører, vil jeg gaae,
 Han ene ved at raade;
 Om alt, hvad Han mig lader faae,
 Jeg siger, det er Naade.
 Han leder mig med egen Haand,
 Hans Land er dog en Viisdoms Land,
 Han ene ved at raade.

2.

Som Gud mig fører, gaaer jeg glad,
 Om Bejen end besværer;
 Om jeg og Sorg skal følges ad,
 Hans Vilje dog jeg ærer.
 Slet intet kan mig stille ved
 Min Guds og Faders Kjærlighed,
 Den Trøst mig Christus lærer.

3.

Som Gud mig fører, gaaer jeg trygt
 De underlige Beje,
 Mit faste Haab paa Ham er bygt,
 Han Magten har i Eje;
 Om Verden staaer mig haardt imod,
 Han styrker nok det svage Mod,
 Min Kraft han ved at veje.

4.

Som Gud mig fører, gaaer jeg ud
 Mod Fristeren at stride;

Z Seg ved, Han er en trofast Gud,
 S Som hjælper mig itide,
 Z Seg ved, at Christus er min Ven,
 S Som kjærligt rejser mig igjen,
 M Naar Foden kunde glide.

5.

S Som Gud mig fører, vil jeg gaae
 M Min Gang til Livets Ende!
 Z Seg kan om meget ej forstaae,
 S Hvorfor det skulde hænde;
 Z Til Himlen fører dog min Sti,
 S Og er min Vandringstid forbi,
 Z Seg hvert hans Raad skal kjende.

XXVIII.

Mel. S Gud Du fromme Gud.

1.

AN[142] Min Jesus Han er min
 S Begyndelse og Ende!
 Z S al den Deel, jeg gjør,
 Z S hvor jeg mig mon vende,
 S Han er mit Djemed
 M Paa denne Verdens Jord,
 S Og intet uden Han
 M Udi mit Hjerte boer.

2.

M Naar jeg kun Jesum har,
 S Hvad skjøtter jeg om Jorden,

Hvad agter jeg paa Slud,
 Paa Storm og Ild og Torden;
 Hans Kjærlighed den gjør
 Mig al min Last til Lyst,
 Jeg intet uden Ham
 Vil huse i mit Bryst.

3.

Med Jesu vaager jeg,
 Med Jesu vil jeg sove,
 Med Jesu gaaer jeg glad
 Og alting frist tør vove,
 Med Jesu jeg engang
 Gaaer til mit Hvilested,
 Det er jo ej at døe,
 Naar Livet følges med.

4.

Min Jesu, før mig selv
 I alle mine Dage
 Ej uden Dig et Trin
 Paa denne Jord at tage!
 Skal jeg mig føre selv,
 Forføres jeg saa let,
 Men fører Du mig, da
 Er al min Vandring ret.

5.

Dig vil jeg ganske mig
 Med Liv og Sjæl hengive,
 I Tanke, Gjerning, Ord
 Dig tjene her i Live;

Forsmaa det Offer ej,
 Lad mig dog være din,
 Gjør med mig, hvad Du vil,
 Din Villie er min.

6.

Og naar det endelig
 Dit vise Raad behager,
 At Du fra denne Jord
 Til evig Fred mig tager,
 Ak, ja! min Jesu, kom!
 Saa følger jeg Dig glad;
 Ak! gid det var i Dag,
 Ak, gid jeg hos Dig sad!

XXIX. (Joh. 10, 12-46.)

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

[143] Kom vel ihu, du bange Hjerte,
 Som gaaer med Suk og Graad din Vej,
 Der er en Haand, som i din Smerte
 Dig slipper og forlader ej!
 Med Raadens Stav han hos dig stod
 Fra Daabens Stund, den Hyrde god.

2.

Med den han peger paa sit Hjerte,
 Og derfra op til Himlens Fred,
 Saa du skal mindes i din Smerte
 Den mageløse Kjærlighed,

At han har kjøbt dig med sit Blod
 For Himlen hist, den Hyrde god.

3.

Hvad dyrt er kjøbt, man vogter nøje,
 Hvad elsket er, forglemmes ej,
 Kun Lejesvenden har for Dje
 Sit eget Gavn paa Farens Vej;
 Thi sig dig selv med frejdigt Mod:
 Mig glemmer ej den Hyrde god!

4.

Han kjender al min Nød tilfulde,
 Ej mindste Suk er skjult for ham;
 O, mon han da ej øjne skulde
 Paa Trængslens Sti sit svage Lam?
 Jo, det er Troens stærke Nød:
 Jeg kjendes af min Hyrde god.

5.

Saa mig fra dette Hjerte, Klage!
 Banær ej meer min Christentro!
 Jeg kjender Ham, som hos den Svage
 Vil med sin Kraft og Naade boe,
 Han er mig nær, og ved hans Fod
 Jeg nævner Ham min Hyrde god.

6.

O salig Stund, naar Han vil sanke,
 Hvad adspredt er, ved Naadens Bryst,
 Naar alle som en Hjord skal vanke
 Og lytte til hans søde Røst!

Da jubler alt med saligt Mod:
 Min Jesus er min Hyrde god!

XXX.

Mel.

1.

[144] Fuldendet er dit Værk, fuldendet,
 Du Verdens Frelser! til vort Held,
 Forbandelsen Du har bortvendt
 Og aabnet for os Naadens Væld!
 Du, som en Tjener vilde blive
 For Liv og Lyk og Fryd at give,
 Du ved Guds Throne sidder nu!
 For Dig er al den Tak, vi bringe,
 Og al vor Lov og Priis for ringe,
 Thi Kongers Konge det er Du!

2.

Til Dig, min Talsmand! jeg mig vender
 Med stille Ben fra Støvets Land,
 Jeg ved, at Bønnen, jeg opsender,
 Skjønt den er svag, Dig tækkes kan!
 Vel Engle for din Throne knæle,
 Men ej skal deres Lovsang kvæle
 Min stammende, min svage Røst!
 Naar fromt jeg folder mine Hænder,
 Da seer Du det og mildt erkjender
 Den Tak, som gløder i mit Bryst!

3.

Giv Troen Liv og styrk min Tanke,
 At den paa lette Binger maa
 Sig hæve over Støvets Skranke
 Og til din høje Himmel naae!
 Du rev mig ud af Dødens Mørke,
 Og lærte mig min Gud at dyrke
 Med barnlig Tillid, uden Frygt;
 Du, som med Bælde styrer Jorden,
 Min Ven, min Broder er Du vorden,
 Paa Dig jeg troer og haaber trygt!

4.

Engang Du vil i Skyen komme!
 O kom, min Jesu! mildelig!
 Saa sukke alle dine Fromme
 Og længes saare efter Dig!
 Dig Engle skal paa Hænder bære
 Og juble saligt til din Ære
 Og frydes ved din Herlighed!
 For alle, som af Længsel græde,
 Du mild og venlig skal fremtræde
 Og vende Savn til Salighed!

5.

Naar jeg engang mit Værk fuldender,
 Da er det Dig, min Frelsermand!
 Som mig en hjælpsom Engel sender
 Og drager mig til Himlens Land!
 Did skal jeg mig fra Støvet hæve
 Og klarlig skuende henvæve

Z Til Dig i Lysets høje Boe!
 C Min Taare vil Du kjærligt standse
 Z Og mig med Herlighed omkrandse,
 Z Og skjenke Hjertet evig Ro!

XXXI.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1.

I] [145] Kom hen til mig, du trætte Sjæl!
 Z Jeg er den gode Hyrde,
 S Saasandt du vil dit eget Vel,
 S Saa kom med al din Byrde!
 A Kom, læg den for mig ned,
 Z Og tag udi dens Sted
 C Mit Nag, og lær af mig,
 C Paa Naade jeg er rig
 Z Og Ydmyghed i Hjerte!

2.

C Hos mig er Fred og Hvile sød,
 C Hos mig er Kraft og Styrke,
 C Hos mig er Lægedom og Rød,
 C Hos mig er Lys i Mørke!
 C O, Sjæl! O tro mig blot!
 C Mit Nag det er saa godt,
 C Min Byrde er saa let,
 C Al kom, hvis du er træt,
 C Du skal det aldrig angre.

3.

O, Jesu from! her kommer jeg,
 Af Dig jeg nu vil lære,
 Min Syndebyrde længer ej
 Jeg mægter nu at bære!
 Jeg høre vil din Røst,
 Giv Du mig Ro og Trøst,
 Og lad mig føle ret,
 Din Byrde den er let,
 Dit Nag er Gavn og Glæde!

XXXII.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

[146] Bliv hos os, Mester! Dagen hæl-
 der!

Saa bad i Emaus de To;
 O, Trøst, som Skriften mig fortæller,
 Du blev og gav dem Hjertero!
 Hør ogsaa os, Du Raadens Søn!
 Vi bede just den samme Bøn.

2.

Bliv hos os med din Aand tilstede,
 O, Mester! hver en Aftenstund!
 At vi den rette Bøn maae bede,
 Før Djet lukker sig til Blund,
 Med ydmygt Suk for Hjertets Brost,
 Med Haab om Raadens Himmeltrøst.

3.

Bliv hos os, Mester, med din Glæde,
 Naar Lykkens Aftensol gaaer ned!
 Naar Smertens Dug vil Rinden væde,
 Da styrk os i Taalmodighed,
 Fortæl os om din egen Bæe,
 At du lod Herrens Vilje skee!

4.

Bliv hos os Du, naar Dagen hælder,
 Den sidste Livets bittre Dag,
 Naar Gravens Nat med Magt udvælder,
 Og Frygt og Sorg gjør fælles Sag;
 Med Haabets Skjold udruste Du
 Den bange Sjæl mod Dødens Gru!

5.

Naar da ej Verdens Trost os qvæger,
 Du holder Nadvere med os;
 Vi drikke Kraft af Naadens Bæger
 Og byde Dødens Kæmpe Trods.
 Med brustent Blik, men frejdigt Sind,
 Vi skue klart i Himlen ind!

XXXIII.

Me 1. Dagen viger og gaaer bort.

1.

[147] Uuevegne, hvor jeg vanter,
 Jeg min Jesum har i Tanker,
 Hvor jeg farer, sidder, gaaer,
 Efter Ham min Længsel staaer.

2.

Bort fra Verdens Land at ile,
 Mat af Møje, hjem til Hvile,
 Er jeg rejsefærdig til,
 Naar min Herre Jesus vil.

3.

O, hvor vil jeg mig da glæde,
 Naar min Jesus vil mig klæde,
 Føre ind paa Himlens Slot,
 O, hvad vil det være godt!

4.

Da skal Mund og Hjerte klinge
 Med min Frelser Lov at bringe;
 O! hvor vil jeg være glad
 I den gyldne Englestad!

5.

Der er Livet ufortrøden,
 Fri fra Synden, fri for Døden;
 O, hvor vil jeg være fro
 I Guds Engles Samqvems Ro!

XXIV.

Mel.

1.

[148] Herre Jesu Christ,
 Min Frelser Du est,
 Til dig jeg haaber allene!
 Seg troer paa Dig,

ro Forlad ikke mig
 n Saa elendelig,
 i Mig trøster dit Ord det rene.

2.

O Jesu kjær,
 i Din Vilje mig lær,
 i Alt jeg Dig trolig kan byrke;
 O Herre min,
 gødeg lukker Dig ind
 i mit Hjerte og Sind,
 uou mig i Troen bestyrke!

3.

Saa inderlig
 ro forlader jeg mig
 i Alt paa din Gunst og Naade;
 O Jesu sød,
 i hjælp mig af al Nød
 i for din haarde Død
 i frels mig fra alskens Waade!

4.

O, give det Gud,
 i Ihi efter dit Bud
 n Naa skikke os alle tilsammen,
 i at vi med Dig
 i njøvindelig
 i i Himmerig
 i kunne leve i Salighed, Amen!

XXXV.

Met. Af Dybsens Nød vil jeg til Gud.

1.

[149] Et helligt Liv, en salig Død
 Hinanden kjærlig møder,
 Den Manna skjult de har i Skød,
 Som Døden selv forsøder;
 De To maae ikke skilles ad,
 Den ene gjør den anden glad
 Og meget liflig favner.

2.

Naar den, som troer paa Jesum ret,
 Maa føle megen Plage,
 Da tænker han, naar han er træt:
 Gid ingen dog forsage!
 Fat Nød! Nu kommer snart min Død,
 Saa gjør den al min Sammer sød
 Og ender al min Plage.

3.

Og faaer han siden Dødens Bud,
 O tænk, hvor sødt det smager,
 At han har holdet fast ved Gud
 I Fristelser og Plager!
 Ja, hvordan det gik op og ned,
 Han dog en god Samvittighed
 Beholdt ved Jesu Naade.

4.

M At have stridt den gode Strid
 G Og vandret ufortrøden
 P Paa Troens Vej til sidste Tid,
 G Hvad er det sødt i Døden!
 B Bel den, som Herren troe har tjent,
 S Sit Vrinde har vel fuldendt,
 G Og bort i Fred kan fare.

5.

Z Ja! denne Tro er Grunden til
 D Et helligt Liv at føre;
 M Naar Sjælen Jesum favne vil,
 G Hvor kunde den da gjøre
 G Ham noget vitterligt imod?
 M Man vover for sit Liv og Blod
 G Og al den Ting, man ejer!

6.

G D! Jesus er endnu at faae,
 M Men han vil favnetages;
 G Har man ej skjønnet før derpaa,
 G Da skal det højt beklages,
 M At Sjælen finder ingen Ro,
 G Før den udi den sande Tro
 S Sin Frelser seer og favner.

7.

G Den blinde Verdens døde Tro
 M Kan ingen Død fordrive,

Den Sikkerhedens falske Ro
 Tilsidst sig tabt maa give;
 Den Helligaand os føre vil,
 At al vor Vandring sigter til
 Vor Faders Priis og Ære.

4. Død og Ewigheid.

1.

Egen Melodi.

1.

[150] Hvo ved, hvor nær mig er min
Ende?

O See, Tiden meget hastig gaaer!
Og Hvor let og snart kan det sig hænde,
At jeg mit Vandrebudskab faaer!
O Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
Og Afstedstimen Trost og Ro!

2.

O Næste Nat maaskee Du kalder
Min Sjæl ind til din Ewigheid;
Maaskee mit Legems Hytte falder,
Og Forinden Dagens Lys gaaer ned.
O Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
Og Afstedstimen Trost og Ro!

3.

O, lær mig tælle mine Dage
Og viselig at bruge dem!

Hjælp, at jeg falder ej tilbage
 I Synd, men gaaer i Gudsfrøgt frem!
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

4.

Hjælp mig i Tide, at bevare
 Mit Hjerte fra Letsindighed,
 At naar Du kalder, jeg kan svare:
 Ja, Herre! see jeg er bered!
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

5.

Lad alt det Gode, Du vil give,
 Bestyrke Hjertet i din Frygt!
 Paa Dig er al min Lust i Live,
 Paa Dig mit Haab i Døden bygt.
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

6.

I Jesu Navn, tilgiv o Fader,
 Alt, hvad jeg syndet har mod Dig!
 Ved Ham jeg ved, Du Synd forlader,
 Naar jeg i Tro omvender mig.
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

7.

Lad da mit Endeligt kun komme,
 Jeg gaaer tilfreds af Verden ud

Min Frelser lever mig til Fromme,
 Ved Ham er Du min Frelses Gud,
 Og giver mig ved Jesu Tro
 I Afstedstimen Trøst og Ro.

11.

Egen Melodi.

1.

[151] Inderlig nu jeg længes
 Efter min Hvilestund,
 Fordi mit Hjerte trænges
 Og banker af Smerte kun;
 Min Sjæl vil trøstlig og rolig
 Betræde den sorte Vej
 Til Himmeriges Bolig,
 Kom Jesu, dvæl dog ej!

2.

Du har af din Naade lovet
 At lede den Trætte did,
 Naar han har hvilet og sovet
 I Graven en stakket Tid;
 Hvi skulde jeg da grue
 For Dødens Bitterhed?
 Jeg skal dit Nafn skue
 I evig Fryd og Fred!

3.

Jeg er af din Kraft omhyegnet
 I denne sidste Dyst,

Du har mig med Korset tegnet
 Paa Pande og paa Bryst;
 Er Livet sødt at eje
 Og grusfuldt Gravens Skød,
 Jeg gaaer dog dine Beje
 Og tænker paa din Død.

4.

Jeg ved en større Glæde,
 Naar endt er denne Gang,
 Og derfor jeg vil kvæde
 En frydfuld Svanesang;
 Piget af Jorden dækkes
 Og Græsset spirer der,
 Men det skal atter vækkes
 Af Engles lyse Hær.

5.

O, da vil Christi Hænder
 Mig luttre puur og klar,
 Saa klar som Stjernen brænder
 Og straaler underbar;
 Hvor saligt saa at tindre,
 Hvor intet Mulm er lagt,
 Hvor ingen Skyer hindre
 Den altid nye Pragt.

6.

Om Verden end vil friste
 Og stille for min Sands
 De Skatte, jeg skal miste,
 Ere, Guld og Glands;

19 Seg agter dog meget ringe
 20 Det skuffelige Spil,
 1 Den Skat vil Himlen bringe,
 2 Der er for evig til.

7.

1 Og om mig Døden skiller
 2 Fra Frænder og kjære Smaa,
 3 Og om min Laare triller,
 4 Naar de ved Lejet staae;
 5 Seg vil paa Herren bygge
 6 Og bede i Jesu Navn,
 7 Alt i sin Vinges Skygge
 8 Han lindrer deres Savn.

8.

1 O maa ej klage og græde,
 2 Dyrebare Smaa,
 3 Selv Spurvens Unger spæde
 4 Tænker hans Mildhed paa!
 5 For sorgende Enkers Hytter,
 6 For Faderløses Fjed
 7 Er han en tro Beskytter,
 8 Gaaer han i Faders Sted.

9.

1 Gud signe eder alle,
 2 Der var min Vandring's Lyst,
 3 Lad Sorgen dog ej falde
 4 For tungt paa eders Bryst,
 5 Lad Troen eder styrke!
 6 Det er en stakket Frist,

Da svinder dette Mørke,
Da skal vi mødes hist.

10.

Nu vil jeg ganske hvile
Mig op mod Christi Barm,
Der sløves Dødens Pile,
Der lindres Qual og Harm;
Han vil mig ej forsage
Paa denne Nattervagt,
Han vil mit Suf modtage:
Min Gud, det er fuldbragt!

III.

Mel.

1.

[152] Gaa nu hen og grav min Grav!
Jeg vil slumre sødt og rolig,
Jeg vil ryste Støvet af,
Jeg vil skue Fredens Bolig;
Jordens Glands mig fængsler ej,
Højt mod Himlen gaaer min Vej.

2.

Gaa nu hen og grav min Grav!
Timeglasset snart udrinder,
Læg den brudte Vandringsstav
Hen, hvor Jordens Glands forsvinder,
Læg mig selv i Dybet ned,
At jeg slumre kan i Fred.

3.

Her paa Jorden er det koldt,
 Verdens Lys er kun en Skygge,
 Ja, hvor dristigt, højt og stolt
 End vi vore Planer bygge,
 Skal de dog som Røg forgaae
 Og kan aldrig Himlen naae.

4.

Far da vel, du Støvets Borg!
 Snart fra dig jeg Afsked kræver,
 Dine Glæder selv er Sorg,
 Mig en Drøm dit Haab bortsvæver,
 Ej din Skjønhed har Bestand,
 Alt er løst som Skum paa Vand.

5.

Far da vel, det er fuldbragt,
 Stjerneblink og Sol og Maane!
 Snart jeg seer en bedre Pragt
 Hvi, hvor Himlens Viljer blaane,
 Thi mod Paradisets Krands
 Blimter svagt kun eders Glands.

6.

Venner, gaaer nu bort med Fred,
 Frygter ej for Dødens Snare,
 Hvad fra Himlen vifter ned,
 Det skal trøste Herrens Skare;
 Bræder ej ved Støvets Baar,
 Hvi af Støv opstaaer!

7.

Græder ej, fordi jeg vil
 Vandre bort fra Jordens Trængsel!
 Endt er nu det falske Spil,
 Brudt er Skyggelivets Fængsel,
 Bort fra Blindhed og Bedrag
 Iler jeg til Sandheds Dag.

8.

Hos min Frelser vil jeg boe,
 Herrens Magt skal Døden tvinge!
 Haab og Kjærlighed og Tro
 Skal min Sjæl til Himlen bringe,
 Hviſke mildt paa Dødens Sti:
 Frygt kun ej, nu er du fri!

IV.

Mel. Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.

1.

[153] Som Markens Blomst henvisner
 fage
 Alt hvad af jordisk Rod oprandt,
 Og talte snart er Støvet's Dage,
 Selv hvor med Aand det Gud forbandt;
 Kun hvad der kom fraoven ned
 Kan blomstre i al Evighed.

2.

O, Vee da hver, som daarlig bygger
 Sit Haab paa Støvet's Blomstertid,

Og Dg gribe vil i Jordens Skygger,
 Og hvad kun som Nande kommer hid!
 Og D, Daaredrom om Evighed
 Og Høst hvad ej kom fraoven ned!

3.

Men Vel enhver, som Haabet grunder
 Paa hvad kun Engles Dine saae,
 Hver Sjæl, som til det Høje stunder
 Og Støvet's Glimmer tør forsmaaе!
 Til den kom det fraoven ned,
 Som blomstrer i al Evighed.

4.

Og Vel da dig, hvis Støv vi bære
 Til Sovekamret under Jord,
 Omringet af de mange Kjære,
 Som trostes ved det Sandhedsord,
 At hvad der kom fraoven ned
 Skal blomstre i al Evighed.

5.

Ja Ordet, som skal evig blive,
 Fordi af Jord det ej oprandt,
 Med Kraft det holdt din Sjæl ilive,
 Saa dig ej Døden overvandt;
 Til dig kom det fraoven ned,
 Som blomstrer i al Evighed.

6.

For dig var Jordens Tre Røje,
 For dig var Verdens Glimmer Lant,

For dig var Lys kun fra det Høje,
 Og Herrens Ord kun evig sandt;
 Dit Haab, som kom fraoven ned,
 Ej visner i al Evighed!

* * *

1.

Saa hvil da i dit Sovekammer,
 Du Støv af Mand, som lever hist,
 Hvor Himmellyset evig flammer,
 Hvor alt er godt, og alt er vist,
 Hvor Han, som kom fraoven ned,
 Med Sine boer i Herlighed!

2.

Engang skal ogsaa du, forklaret,
 Beskue grant, med Lys og Lyst,
 Hvad end er ikke aabenbaret,
 Men lever skjult i Christnes Bryst!
 Hos Ham, som kom fraoven ned,
 Har ogsaa Støvet Evighed.

V.

Mel. Hvo ved hvor nær mig er min Ende.

1.

[154] Saa samles vi til vore Fædre,
 Vel den, som fare kan i Fred!
 Hvad Rejssefærd kan være bedre
 End den til Himlens Herlighed?

& Hvo vil da ønske hid igjen
 & Den, som i Fred er draget hen?

2.

& Nej! dem vi ønske ej tilbage,
 & Som for i Bejen vandred hjem;
 & Skal Døden Venner fra os tage,
 & Vi samles atter dog med dem!
 & Og der, hvor Livet evigt er,
 & Ej Ven fra Ven adskilles meer.

3.

& Vor Levetid henrinder fage,
 & Snart komme kan vort Rejssebud;
 & Saa lad os tælle vore Dage,
 & Og vandre viselig for Gud!
 & Da gjør vi glad vort sidste Trin,
 & Det fører os til Himlen ind.

VI.

Mel.

1.

I] [155] Her mødes alle Beje,
 & Paa Gravens bratte Rand;
 & Her er vort sidste Leje,
 & I Skyggers mørke Land!
 & Her synke alle Hænder,
 & Her visner hver en Krands,

Her samles Muldets Frænder,
Her jordes Støvets Glands!

2.

Uk, naar da synke Hænder,
Hvis Daad var Ære værd,
Hvor Levnetsløbet ender
Sig med en Jordefærd;
Uk, da maae vi vel flage,
Begræde Støvets Kaar,
Om end den Uedles Dage
Forsøvede hans Haar.

3.

Men Han, til hvem alt spæde
Vi bares i vor Daab,
Forbød vor Samfundskjede
At sørge uden Haab;
Hvor til Gud Faders Ære
Vor Frelser højt opfor,
Der skal hans Tjener være
Med ham en Herre stor.

4.

Ta, blomstred for de Døde
Ej Haab paa Gravens Rand,
Dg straaled Morgenrøde
Ej did fra Livets Land;
Da maatte lydt vi græde,
Hver Gang vi skulde saa
Som nu til Jorden stede
En Dding af de Faa.

5.

G D, derfor gjennem Taaren
 U Udbryder Glædesmiil,
 G Hvor Støvet kun paa Baaren
 K Medsank for Dødens Piiil,
 G Da han holdt op at græde,
 S Som var vor Frelser tro,
 V Gik til sin Herres Glæde,
 K At smage Guddomsro.

6.

G Lad da kun Jorden dølge,
 G Hvad ej var reent og let
 T Til Nanden did at følge,
 G Hvor Naade gaaer for Ret!
 V Engang, naar det mon time
 T Til Pindse højt i Chor,
 G Da slaaer og Naadens Time
 G For Støvet under Jord.

7.

G Han, som vor Skabning kjender
 G Og kommer Støv ihu,
 G De gamle Almagts Hænder
 K Usvækket har endnu,
 G Opfyldte vil saa trolig
 G Han sit det gode Ord,
 G Fornye til Mandebolig
 K Med Glands den sjunkne Jord.

8.

Saa smile da hvert Dje
 Selv gjennem Taaresky,
 Som skimter i det Høje
 Det store Morgengry!
 Saa folde fromt sig Hænder,
 I Jesu Christi Navn,
 For Støvet's Vej sig ender
 I Herlighedens Favn!

VII.

Mel. Hvo ved hvor nær mig er min Ende.

1.

[156] Til mangen Bemodstanke kalder
 Naturens store Død min Sjæl;
 See, Bladet guult til Jorden falder,
 Og Bladets Tegn forstaaer jeg vel!
 Jeg læser der om Skjæbnens Krav:
 Saa falmer alt, hvad Lykken gav!

2.

Som Gravfors over visne Hækker,
 Hvis Løv bedækker Gravens Steen,
 Ret snart den mørke Skov udrækker
 Mod Høj og Dal sin nøgne Green;
 Den vil, at jeg skal tænke paa,
 Hvor hastig Livets Dage gaae.

3.

Dg intet Markens Chor sin Trille
 Til Svar mod Skovens Toner flaaer,
 I Lundens Tempel er det stille.
 Det tause Bud jeg godt forstaaer:
 Jeg blande skal med Verdens Lyst
 Det rette Alvor i mit Bryst!

4.

Ta, lad kun denne Bemod hvile
 Paa Sindet som en regnfuld Sky,
 Før Lykkens Dage fra mig ile!
 Jeg, vel beredt, vil see dem flye.
 I stille Timer Haab og Mod
 Fremskyde just af Troens Rod.

5.

Lad Dødens Røst med Alvor tale!
 Jeg giver den i Hjertet Rum.
 Jeg hører dog fra nøgne Dale
 Et Livets Evangelium:
 Opspire vil det faldne Frø!
 Jeg leve skal, skjønt jeg maa døe!

6.

Er Dagen kort og Jorden øde
 Dg falmet Blomstens Farveskær,
 Med dobbelt Glands mit Blik imøde
 Medblinker Nattens Stjernehær.
 Med hver dens Straale gaaer der ud
 Et evigt Salighedens Bud!

VIII.

M e l.

1.

[157] Alt Kjød er Hø; saa let og fage
De korte Timer ile hen!

Du Støvets Søn, brug Livets Dage,
De komme aldrig meer igjen!

2.

See Træets Løv, hvor det nedfalder
Dg visner paa Naturens Bud!

Saa er vort Liv! Naar Herren kalder,
Gaae Fyrster selv af Verden ud.

3.

Men, grumme Død! du mig ej skrækker,
Thi Herrens Naade er mig nær;

Teg leve skal, Gud mig opvækker,
Mit rette Hjem i Himlen er.

4.

Tryk vandrer jeg; Han vil mig lede,
Hans Fadergodhed er min Trost;

Kom, mørke Død! jeg gaaer med Glæde
Til Evighedens rige Høst.

IX.

Mel.

1.

[158] Tak skee Dig, Gud, at jeg kan
 tænke
 Foruden Skræk paa Død og Grav!
 Jeg ved, Du mig paany vil skjenke
 Det Liv, som Du mig engang gav,
 Jeg ved, jeg er udødelig,
 O! hvor den Tanke qvæger mig!

2.

Saa vist som Jesus Christus lever,
 O Fader, hos din højre Haand,
 Saa vist af Gravens Gruus sig hæver
 Min glade uforkrænkte Mand;
 Saa vist som Han er død for mig,
 Skal disse Djne skue Dig.

3.

Min Tro, mit trygge Haab sig grunder,
 O Herre, paa dit eget Ord;
 En Tøddel deraf gaaer ej under,
 O Forgif end Himmel, Hav og Jord.
 Hvad Du har sagt, staaer evig fast,
 O Om Firmamentets Hvælving brast.

X.

Mel.

1.

[159] Vet kun med billig Klage
 Din Smertes Bitterhed,
 Tving ej den Graad tilbage,
 Dit Hjerte lindres ved!
 Han, hvis Alviisdom saarer
 De Dødeliges Bryst,
 Har kjærlig selv i Taarer
 Lagt Dvægelse og Trøst.

2.

Men vogt dig, du, som sørger,
 Dybt føler Smertens Ild,
 At ej du dristig spørger:
 Blev jeg for Sorg kun til?
 Glem, ved at see tilbage
 Paa det, du nys har tabt,
 Ej soundne Glæders Dage,
 Ej Ham, som dig har skabt.

3.

Bistnok gav Gud herneliden
 Os ingen Glæde reen,
 Til hist i Evigheden
 Han forbeholdt os den;
 Her blandes Fryd med Kummer,
 Her rives Ben fra Ben,

Men efter Dødens Slummer,
Mind dig, vi sees igjen!

XI.

Met.

1.

[160] Mangen Vej paa Jorden gives,
Haabet farver mangt et Blad;
Spæde Planter sammen trives,
Siden skiller man dem ad.

2.

Aldrig dog kan Hjertet glemme
Barnlighedens første Ben,
Thi der er en lønlig Stemme,
Som forbinder dem igjen.

3.

Flyver end til fjerne Linde
Fuglen fra sin Rede kjær,
Bed den dog sit Træ at finde
Mellem alle gamle Træer.

4.

Derfor find dig i at savne
Bennen her i Jordens Dal,
Thi du skal dog atter savne
Ham engang i Himlens Sal!

XII.

Mel. Inderlig jeg nu længes.

1.

[161] Du seer, o Gud! min Længsel,
 At jeg udløses maa
 Og ud fra Jordens Trængsel
 Til Himlens Frihed gaae;
 Tidt her jeg føler Smerte,
 Tidt stædes jeg i Nød,
 Tidt ængstes Sjæl og Hjerte,
 Det endes ved min Død.

2.

Den gaaer jeg glad imøde,
 For den jeg skrækkes ej,
 Thi Jesus Christ, som døde,
 Har aabnet Livets Vej;
 Naar det min Gud behager,
 Seg døer med Trost og Mod,
 Hans Kald jeg fro modtager,
 En salig Død er god.

3.

Maaskee min Bortgang saarer
 De Benner, Gud mig gav,
 Maaskee Forladtes Taarer
 Skal flyde paa min Grav;
 Dog vil jeg ikke grue,
 Mit Haab grundfæstet er,
 Seg hist igjen skal skue
 Dem, jeg har elsket her.

Men hvad formaaer jeg ene
 I Dødens sidste Strid?
 O Fader, Du forlene
 Mig Kraft i Kampens Tid!
 Naar mig din Fred husvaler,
 Da bliver Døden let,
 Min Sjæl jeg Dig befaler
 I sidste Mandedræt.

XIII.

M e l. Inderlig jeg nu længes,

1.

1162] Nu staaer mit Hjertes Længsel
 Til salig at gaae ud
 Af dette Livets Fængsel
 Til min fromme Gud;
 Mit vandre er jeg rede
 Fra Verden med en Fart
 Til Himmeriges Glæde,
 Kom, Jesu, kom nu snart!

2.

Du har mig jo af Naade
 Fra Synd og Død forløst
 Og fra al Sjaelevaade,
 Det er min søde Trost.
 Hvi skulde jeg da grue
 For Dødens Bitterhed?
 Dig skal mit Dje skue
 I evig Salighed.

3.

Dg skal med Graad jeg skilles
 Fra dem, jeg haver kjær,
 Bort Suk af Dig jo stilles,
 Dg Trosten er os nær,
 At vi tilsammen komme
 Med Fryd og Jubelsang,
 Naar vi Guds Engle fromme
 Høre med Harpeklang.

4.

Saa vil jeg mig nu vende
 Til Dig, o Jesu Christ:
 Giv mig en salig Ende,
 Lad dine Engle vist
 Til Livet ind mig lede,
 Som Du med blodig Sved
 Fortjente mig til Glæde
 Dg evig Herlighed!

XIV.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

1.

[163] Jeg frygter ej, thi Død og Grave
 Er ej min Banes Ende;
 Mig Jesus Christus naadig gav
 Et bedre Liv at kjende.
 En søje Stund
 Mit Legem kun

I Gravens Gjemme hviler;
 O Min frelste Mand
 I Fra Dødens Baand
 I Op til sin Fader iler.

2.

I Om jeg af Baande er omspendt
 I I Livets sidste Dage,
 I Den Baande bliver snarlig endt
 I Og endt hver jordisk Plage.
 O Bed Døden da
 I Jeg fries fra
 O Al Smerte, Sorg og Møde;
 I Din Braad, o Død!
 O Gud sønderbrød,
 I Da Jesus for os døde.

3.

O Skal Børn og Mage eller Ven
 O End her tilbageblive,
 I Dog rolig til Forkrænkelsen
 I Jeg kan mit Legem give.
 I Jeg snart skal see
 I De Elskede,
 O Hvor Sorg til Fryd omvendes;
 I Thi vi opstaae
 I Og fro indgaae
 I Til Liv, som aldrig endes.

4.

O Vær mig at bruge, gode Gud!
 O Med Biijsdom mine Dage,

At jeg engang kan Dødens Bud
Med trøstlig Haab modtage.

Gud, i din Haand

Seg da min Aand

Frimodig overgiver!

Din Miskundhed

Seg trøstes ved,

Du var, Du er, og bliver.

XV.

Egen Melodi.

1.

[164] "D, Død! hvor er du haard og
streng,

"Dit Fjed kan intet bøje!

"Du farer over Mark og Eng

"Og over Dal og Høje,

"Men hvor du standser, er der Sorg,

"I Armod's Braa, paa Kongens Borg!"

2.

"O Grav! hvor er du mørk og kold,

"Hvor rædselsfuld din Skygge!

"Mod dig kan intet Sværd og Skjold

"Den Stærke selv betrygge,

"I Graven alt maa slettes ud!

"Hvo kan i Graven prise Gud?"

3.

Saalunde led i Israel
 De mørke Klagesange;
 Men Herren bød, og Lysets Bæld
 Brød frem i Straaler mange.
 Min Frelser, alt har Du fuldbragt,
 Du brød og Gravens skumle Magt!

4.

For mig er Døden ikke haard,
 Skjønt tidt den haardt mig saarer,
 Skjønt tidt paa tavse Kirkegaard
 Jeg offerer tunge Taarer;
 Jeg ved det dog, bag Grav og Død
 Fremgryer en herlig Morgenrød.

5.

For mig er Graven ikke kold,
 Dens Nat jeg ej vil ændse,
 Jeg ved, at Død er Syndens Sold,
 Og Graven Støvets Grændse;
 Men Jesus løste Gravens Baand,
 Han rækker mig sin Frelserhaand.

6.

I Graven gjemmes kun det Leer,
 Som her mig tjene kunde;
 Naar jeg er træt, det lægges der,
 For sødeligt at blunde.
 Men Sjælen, løst fra Støvets Dragt,
 Gaaer ind til evig Lys og Pragt.

7.

Højt over Himlens Stjernehær,
 Paa Fredens lyse Bange,
 Hvor hos Gud Fader Sønnen er
 Og beder for de mange,
 Der skal og vorde mig bered
 Et lyst og saligt Blivested.

8.

Der skal jeg atter favne dem,
 De forudgangne Kjære,
 Der skulle vi i Fredens Hjem
 Forsamlet evig være!
 Der skal vi see med luttret Sands
 Bor Frelser i sin Guddomslands.

9.

O, hjælp os, Gud! at stride saa,
 At naar vor Tid er omme,
 Vi gjennem Dødens Porte maae
 Til Dig i Himlen komme,
 For der at bygge, der at boe
 Med salig Fryd i evig Ro!

XVI.

M e l. Hvo ved hvor nær mig er min Ende.

1.

[165] Hvor hastig svinde Livets Dage,
 Som Gud mig her til Bedring gav!
 Hvor mange har jeg vel tilbage,
 Før jeg henbæres til min Grav?

Held den, som Naade fandt hos Gud,
 Han skjælver ej ved Dødens Bud!

2.

Lidt seer jeg med et saaret Hjerte
 Bortgangne Benner's Hvilested;
 Den Tanke lindrer da min Smerte,
 At der de slumre sødt i Fred.

Held den, som Naade fandt hos Gud,
 Han skjælver ej ved Dødens Bud!

3.

Da mindes jeg, at Stand og Alder
 Og Glands og Rigdom er kun Støv,
 At fejrest Ungdom ofte falder,
 Og Manddom visner hen som Løv.

Held den, som Naade fandt hos Gud,
 Han skjælver ej ved Dødens Bud!

4.

Min Gud! D lad mig stedse lære
 At vandre ret og viselig!

Da skal jeg leve Dig til Ære,
 Da skal jeg døe i Tro paa Dig;
 Ej skjælve da ved Dødens Bud,
 Thi jeg fandt Naade hos min Gud.

5.

D, Frelser! Og for mig Du døde,
 Opstod og gik til Faderen;
 Ved Dig jeg Himlen seer i Møde,
 Og, tryk ved Dig, jeg haaber den.

Nu glad jeg hører Dødens Bud,
 Bed Dig jeg Naade fandt hos Gud.

XVII.

Me l. Jeg gaaer til Døden hvor jeg gaaer..

1.

[166] Jeg gaaer til Graven, hvor jeg gaaer,
 Der endes alle Leje;
 Den Unge med den Gamle faaer
 I den det sidste Leje.
 Om Bortgangstimen ved
 Ej Støvet's Barn Besked;
 Den kjender Han i Himlen kun,
 Han ved den rette Tid og Stund.

2.

Jeg frygter ej for Dødens Bud!
 Men det jeg ønsker saare,
 At Smertens Magt, O, hør det Gud!
 Ej Sindet skal bedaare.
 Bevar til sidste Stund
 Min Tanke stærk og sund,
 Giv Hjertet Kraft i Dødens Strid,
 At kalde Jesum Christum hid!

3.

Jeg ved, Han kommer med sin Mand,
 Til hvem Han hører bede;
 Jeg ved, Han vil med kjærlig Haand
 Sin Nadvere berede.

O Bønsmægte skal dog ej
 O Min Sjæl paa Dødens Vej;
 O Hvor mørk den er, hvor fuld af Gru,
 O Jeg rejser bort med trøstigt Hu.

4.

O Jeg ved, der er en evig Død,
 O Men Han har Livets Bæger;
 O Til Kraft og Trøst sit Himmelbrød
 O Med Naadens Tegn Han præger.
 O Sit Kors, som trofast Ben,
 O Han rækker til mig hen;
 O Dprejst ved dette, seer jeg trygt
 O Ud over al min Skyld og Frygt.

5.

O Og er der manget tungt Farvel,
 O Jeg hører nær mig flage,
 O Og er der manget Livets Held,
 O Jeg lader her tilbage;
 O Han skærper Syn og Sands,
 O At skue Himlens Glands,
 O Og hvert dens Haab og al dens Fred
 O Rundt om mit Leje synker ned.

XVIII.

”Dersom vi troe, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensovne ved Jesusum frem med ham.”

Egen Melodi.

1.

[167] Kjender du det lille snævre Kammer?
Der har Rum til en, men ej til fleer,
Hvor al Jordens Sorg og Jordens Sammens
Ikke saarer, ikke ængster meer?

2.

Kjender du den stille sorte Bugge?
Ingen Moderhaand har redet den;
Dg dog slumrer uden Graad og Sukke
Vi saa sødt, saa fredeligt i den?

3.

Ængstes du for denne mørke Bolig?
Dgsaa jeg var engang angst som du;
Men nu er jeg ret med den fortrolig,
Nu jeg seer den uden Angst og Gru.

4.

Spørger du, hvo mig da vel har givet
Denne Rolighed i Sjæl og Sind,
Hvormed Blikket jeg fra Jordelivet
Vende kan og see i Himlen ind:

5.

D, saa kan jeg med et Navn dig svare,
Som staaer dybt indsluttet i min Favn,

Og du skal med Himlens Engleskare
 Ydmyg bøje dig for dette Navn.

6.

Jesus Christus, Dødens Overvinder,
 Livets Fyrste, Guds enbaarne Søn,
 Han har viist mig, at en Dag oprinder
 Hist bag Gravens Mørke, klar og skøn.

7.

Han har vidnet, at det Støv, som lægges
 Mellem fire snævre Fjæle ned,
 Engang ved hans Guddomsrøst opvækkes
 Og iføres Uforkrænkelighed.

8.

Derfor til de Elsktes Grav jeg træder,
 Takkende Guds skjulte Faderraad;
 Om end Djet bittre Taarer græder,
 Det er ingen haabløs Hedninggraad.

9.

Det er Taaren, som min Frelser's Dje
 Selv har fældet, mens paa Jord han gik,
 Da fra Bennens Grav Han mod det Høje
 Hævede sit hellig store Blik.

10.

Derfor med en stille Bøn jeg tænker
 Tidt og ofte paa min egen Død:
 Gid, naar man mit Støv i Graven sænker,
 Sjælen hvile maa i Jesu Skød!

XIX.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

[168] I Gravens mørke tavse Gjemme
 Nedsænkes alt, hvad aander Liv.
 Dø! sagde med almægtig Stemme
 Den samme Gud, som sagde:
 Bliv! Den hele Jord, det vide Hav
 For alt, hvad lever, er en Grav.

2.

Dog ej for Gravens Skræk vi grue,
 Ej bæve for den visse Død,
 Thi Haabet lærer os at skue
 Et Glimt af Dag i Nattens Skød;
 En lys, en herlig Morgenstund
 Skal følge Dødens korte Blund.

3.

Paa Englens Bud da Graven hæver,
 Basunen lydt os kalder ud,
 Til Dig vor løste Mand sig hæver,
 Du Livets Konge, Fader, Gud!
 Fra Dødens Søvn dit Almagtsbliv
 Os atter kalder frem til Liv.

XX.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund

1.

[169] Et Sovestue det er min Graven
 Mit Legem jeg der skal hvile,

Paa Dommemedag staaer jeg op deraf,
 Derpaa jeg intet tør tvivle.
 Gak ind, min Sjæl,
 Og hvil dig vel,
 Det Onde lad overfare;
 Luf Døren til,
 Naar Gud Han vil,
 Du opstaaer aabenbare.

2.

Naar Du vil kalde, o Herre fød!
 Tilrede vil jeg da være;
 Min Sjæl med Fryd i Abrahams Sked
 Lad dine Engle bære.
 Herre Jesu Christ,
 Min Frelser forvist,
 Som jeg monne Døden volde,
 I Dødens Krig
 Staa Du mig bi,
 At jeg kan Sejer beholde!

3.

Eja! saa døer jeg gladelig,
 Jeg frygter for ingen Baade;
 Christus mit Liv er visseelig
 Og Døden er mig en Baade.
 Døer jeg end her,
 Jeg lever dog der,
 Mit Liv først der jeg finder
 Med Glæde stor,

I Englechor,
Som aldrig meer forsvinder.

XXI.

Egen Melodi.

1.

[170] Stirrer ej i Graven ned
Med de taarefyldte Blikke,
Thi i Graven er han ikke,
Han er hist i Evighed.

2.

Hisset har en kjærlig Fader
Mangen Bolig, fjern og nær,
Venlig staaer hans Stjernehær,
Sine Børn Han ej forlader.

3.

Bugger Han dig blid i Arm,
Læg dig rolig da til Hvile!
Dobbelt venlig vil du smile,
Naar du vaagner ved hans Barm.

4.

Giv Ham da den gamle Dragt,
Mens du slumrer under Løvet;
Mens vi stirre ned paa Støvet,
Virker Han en ny med Pragt.

5.

Taager over Graven gaaer,
Vi bevare dunkle Minder,

Men vi see kun hvad der svinder,
Ikke hvad der forestaaer.

6.

Ej ved Døden at betragte,
Kan vi granske Livet ud;
Men, hvo slaaer sin Lid til Gud,
Han kan Døden vel foragte.

XXII.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1.

[171] Nu, Gud skee Lov, at Stunden
Er sød og blid oprunden,
Jeg gaaer til Paradiis!
Forældre! ej I klage,
Men til min Grav ledsage
Mig hen med Herrens Lov og Priis!

2.

Kan Gud vel bedre gjøre,
End mig fra Verden føre,
Der er saa syndefuld?
Den, som ej her har hjemme,
En Hjemvee maa fornæmme,
Indtil han lægges ned i Muld.

3.

Snart komme værre Dage,
Da Trængsel, Bæe og Plage

Med Bælde bryde frem;
 Mig river Gud itide
 Fra Verdens Storm til Side,
 Dg fører mig saa dejlig hjem.

4.

Før var jeg eders Glæde,
 Nu sørge I og græde,
 Skjønt jeg er vel forvart;
 Men naar I alt betragte,
 Dg hvad Gud gjør højagte,
 Skal eders Taarer svinde snart.

5.

Gud ene Tiden deler,
 Han baade flaaer og heler,
 Han kjender lidt og stort,
 Han intet Ondt bestemte,
 Dg intet Godt forglemte,
 Alt, hvad han gjør, er herlig gjort.

6.

Naar I saa see mig træde
 For Gud i Brudeklæde
 Med Livets Krone paa,
 Med Sejrens grønne Palmer,
 Med Himlens Jubelpsalmer,
 For Jesus yndefuld at staae:

7.

Da skal I Eder fryde,
 Dg begge to fortryde,

K At I for mig har grædt ;
 I Thi den, som i Guds Wille
 O Sig overgiver stille,
 E Hans Hjerte snart skal blive let.

8.

I Farvel, jeg Afsked tager!
 I Den Sorg, som I nu smager,
 E Vil mange flere faae;
 I Dog, kort Tid er tilbage,
 O Saa skal vi frie for Klage
 I Tilsammen frelst for Tronen staae.

XXIII.

Mel. Paa Gud alene.

1.

I [172] Nu har jeg vunden
 I Og stridt den gode Strid,
 E Nu Afskedsstunden
 O Er kommen sød og blid;
 O Gak til din Hvile,
 E Min Sjæl! af Verden kjed,
 I Læg dine Pile
 I Og Skjold og Bue ned,
 E Kom nu at ile
 I Til evig Herlighed!

2.

K Af mine mange
 E Med Taarer, Af og Bee

Opfyldte Gange
 Kan jeg den sidste see.
 Jeg maatte rende,
 Hvor man kan næppe gaae,
 Men Foden brænde,
 Om man vil stille staae ;
 Nu har det Ende,
 Nu kan jeg Kronen naae.

3.

Jeg lægger Skjoldet,
 Nu Kampens Tid gaaer ud,
 Jeg har beholdet
 Den sande Tro paa Gud ;
 Nof er der tvistet
 Om denne dyre Skat,
 Nof har han vristet
 Paa Troen Dag og Nat,
 Som mig har fristet,
 Men er nu bleven mat.

4.

Al Priis og Ære
 Derfor i Evighed
 Vor Fader være,
 Som saae i Naade ned,
 Og Jesu milde,
 Som led den bittre Død,
 Guds Mand, som vilde
 Os trøste i vor Nød!

Åh! det er silde,
 Kom Livets Morgenrød!

XXIV.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

1.

[173] De Toner ej Klage saa saare!
 De Taarer ej rinde saa stride!
 Naar Legemet ligger paa Baare,
 Er Sjælen hos Englene blide.

2.

Hvad hvisker der Englene hulde?
 Hvad er det, som Herren mon love?
 De Fromme, som boe under Mulde,
 De er ikke døde, de sove!

3.

Det Korn, som i Jorden nedlægges,
 Ej Vinterens Sne vil forøde;
 Ved Vaarsolens Komme det vækkes
 Til Sommerens lysende Grøde.

4.

Og visnede Lemmer, som hvile
 I Gravene øde og tomme,
 For dem skal en Evighed smile,
 Omlejred af Engle saa fromme.

5.

Beskjerm med din natlige Hvile
Den Trætte, o Grav, i dit Gjemme;
Naar Natten engang maa bortile,
Skal Herren sit Billed ej glemme:

6.

Naar Torderigs Grundvolde bæve,
Dg Himmelbasunen har tonet,
Vil Herren sit Laan atter kræve,
Forædlet, fornyet, forsonet.

XXV.

Egen Melodi.

1.

[174] Jeg lægges i Jorden i hvide Liin
Dg gjemmes i Graven i sorte Skrin;
Mine Djen er brustne, min Kind er blaa,
I mærke det alle, som see derpaa.

2.

Her jordes med mig min Verdens Priis,
Hver tænke derpaa, om han er viis!
Min Grav den er kun syv Fødder lang,
Dertil ikke dyb og saare trang.

3.

Verdens Levnet er ligerviis
Som Huset, bygget paa skjoren Is;
Der kommer et Vejr, slaaer Isen smaa,
Den Bygning kan ej længer bestaae.

4.

Jeg tænkte, at det ſkulde vare ved,
 Men ſee, hvor Døden har ſlaget mig ned!
 I Verdens Lyſt jeg gjorde mig glad,
 I Jorden gives jeg Orme til Mad.

5.

Du Onde tænker ikke derpaa,
 Naar du paa karſken Fod monne gaae;
 Det bliver dit værſte Hjertestød,
 Du har ikke Benner, naar du eſt død.

6.

Til Dommen du viſſelig ſkal opſtaaе,
 For Dommens Stol du ſkal fremgaae;
 Baſunen lyder: ſtaaе op I Døde!
 Da ſkal du ogsaa til Regnſkab møde.

7.

Da maa det frem, hvad du haver gjort,
 Hvad du haver ſyndet, baade lidt og ſtort;
 Din Gjerning Gud dømmer med Ret og
 Skjel,
 Han glemmer ſlet intet, det ved du vel.

8.

Her hjælper ej Gave, ej Herrebøn,
 Men du faaer da din rette Løn;
 Dig ſkjuler ej Hule, ej Taarn, ej Muur,
 Du arme uſſelig Kreatur!

9.

De Onde Han dømmer til Helvedes Tvang
 Og gjør dem Liden ſaa ſaare lang;

De Gode beviser Han Være stor
 Og fører dem did, hvor selv Han boer.

10.

Derfor du see dig itide om,
 Og lev i Troen, vær klog og from!
 Til Jesum sæt alene din Lid,
 Hvis du vil leve til evig Tid!

XXVI.

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

1.

[175] Lad Sorgen og Smerten lindres nu!
 O, kom dog den salige Trøst ihu,
 Som denne aabnede Grav forkynder,
 At Livet ved Dødens Port begynder!

2.

Vi svøbe Liget i hvideste Liin
 Og gjemme det vel i det lukkede Skriin,
 Med Svøbet og Skrinet vi sige ville:
 Han er ikke død, men sover stille.

3.

Om Hjertet er koldt og Livet slukt,
 Og Liget i Graven er indelukt,
 Det skal dog ej glemmes og borte blive,
 Det kaldes en Morgen igjen til Live.

4.

Guds Haand skal sanke de møre Been
 Og føje dem sammen foruden Meen;

O Han fører dem ud af det snævre Kammer
 Og varmer dem atter ved Mandens Flam-
 mer.

5.

O Hvad før var falmet som høstligt Løv
 Og smuldret i Jorden til Muld og Støv,
 Det tør sig da over Jorden hæve
 Og kan med Vinger mod Himlen svæve.

6.

O, tænk paa Frøet, i Jorden gjemt,
 Det synes borte og dødt og glemt,
 Det spirer dog atter, naar Tiden kommer,
 Det blomstrer paany i den klare Sommer!

7.

O Gravens Dyb falder Hvilen sød,
 O Jord, tag Legemet i dit Skød!
 Det ædleste Frø du nu modtager,
 Og derfor kaldes du Herrens Uger.

8.

O Den Sjæl, der boede i denne Kest,
 Er kommen fra Gud, som en himmelsk Gjest;
 O dette Støv, som vi nu vil gjemme,
 Maatte den Herrens Gjerning fremme.

9.

O Men Gud vil luttre den ringe Dragt
 Og lade den skinne i himmelsk Pragt,
 O Hans Billed, som her var fløret og blegnet,
 Skal findes i Himlen med Straaler tegnet.

10.

O, kan vi da grue for Gravens Blund,
 Som bringer den dejligste Morgenstund?
 Der er dog en Trøst, som dens Dyb forkynder
 At Livet ved Dødens Port begynder.

XXVII.

Egen Melodi.

1.

[176] Naar jeg betænker den Tid og Stund
 Der jeg af Verden skal fare,
 Mit Hjerte sig fryder saa mangelund
 Som Fuglen ved Dagen den klare;
 O Dag saa blid,
 Forønskede Tid,
 Der Sorrig og Sammer faaer Ende,
 Til Glæden fød
 I Abrahams Skød,
 Kommer jeg fra dette Glende!

2.

Slangens Hoved er søndertraad
 Af Qvindens Sæd den rene,
 Den grumme Død haver mist sin Braad
 Den borttog Christus alene,
 Og Helvedes Magt
 Er ødelagt,
 Den skal ej over mig raade:
 Trods Sammer og Nød,

I Trods Svæd og Død,
 I De blive mig idel Baade.

3.

I Paa Korset døde Christus for mig
 I Og lod sit Legem begrave,
 I At jeg skulde leve evindeligt,
 I Med Hannem Himmerigt have;
 I For min Retfærdighed, jeg ved,
 I Han opstod fra de Døde,
 I Gaf, Sjæl! henud
 I Og lov din Gud
 I For Søndags Morgenrøde!

4.

I O Sjæl, min Sjæl! vær frisk og bold,
 I Glæd dig i Christo, din Herre,
 I Thi Døden, som før var Syndens Sold,
 I Til Gode skal dig nu være!
 I Straf var den før,
 I Nu er den Dør
 I Og Gang til Himmerigs Rige;
 I Nu er din Død
 I En Søvn saa sød,
 I Al Sorg med den mon vige.

5.

I Du tørst ej sørge, hvor du kommer hen,
 I Naar du af Verden skal drage,
 I Dig favner en tryk og fuldtro Ven,
 I Som dig vil aldrig forsage;

Christus, Guds Søn,
Gjorde for dig Bøn,
At du skulde hos ham blive,
Sin Fred og Ro
I Himmelbo
Han vil dig ogsaa give.

V.

Kirken.

(II.)

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

(11)

1. Ordets Forkyndelse.

G u d s K i r k e.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

1.

[177] Hvor dejlig skal Guds Kirke staae
Dg i sit Nafyn Ynde faae,
Naar alle Hjertes knytted er
Udi et Sind og en Begjer,
At elske Ham og blive ved
At vandre frem i Kjærlighed.

2.

Hvad er vort Bæsen, om vi ej
Gaae Kjærligheds den rene Vej
Dg broderlig hinanden vil
Al velmeent Troskab byde til
Med slygt et Hjerte og Attraa,
Som Gud stod hos og saae derpaa?

3.

Bort Brede, Skjændsord, daarlig Harm!
Ls bør ej huses i den Barm,

Hvor Gud til Fred og salig Ro
 Vil, hans Betsignelse skal boe;
 Bort derfor alt, hvad skade kan
 Og hindre Enigheds Forstand!

4.

Gid Tunge, Læber, Sind og Mund
 De kunde ret af Hjertens Grund
 Forsage Træskhed, List og Svig
 Og gøre sig et Himmerig
 Udaf den søde Benskabs Fred
 Med hver Mand, i Guds Kjærlighed!

5.

Guds Dje seer dog al vor Daad,
 Bor Tanke, Paafund, Hjertens Raad,
 De Onde gaae Ham ej forbi
 Paa deres Ondskabs skjulte Sti,
 Han ogsaa paa de Fromme seer,
 Al Hjælp og Naade dem beteer.

6.

Min Sjæl! agt derfor lidet om
 Den Trusel, Had og Brede, som
 Dig Verdens Børn kan lægge paa,
 Den skal saa snart en Bending faae;
 Gaf Du kun frem paa Fredens Vej
 Og agt al Verdens Tummel ej!

7.

O, søde Gud! O, gid jeg maa
 Mit Hjerte ved Dig dannet faae,
 At Du kan helliges i mig,
 Til jeg Dig seer i Himmerig,

G Hvor Hellig, Hellig, Hellig! da
 Z Jeg sjunger med Halleluja!

Christi Frihedsaand.

Egen Melodi.

1.

I [178] Op, thi Dagen nu frembryder,
 O Som den ganske Verden fryder!
 Z Op, thi Naadens gyldne Nar
 F Frem med Lys og Glæde gaaer,
 O Som de Gamle før saa saare
 F Bentede med Længsels Taare!
 G Halleluja, Halleluja!

2.

Z Den, som mange Majestæter,
 F Fromme Fædre og Propheter
 G Har tilforen villet see,
 Z Og det dog ej kunde see,
 G Han til os saa kjærlig kommer,
 Z O, en yndig Naades Sommer!
 G Halleluja, Halleluja!

3.

Z Den, som Abraham var lovet,
 U Menighedens Liv og Hoved,
 Z Jakobs Krone, Sol og Lyst,
 U Alle Folkes Fryd og Trøst,
 F Fandt sig hos os ind omsider
 Z I den nye Pagtes Tider
 G Halleluja, Halleluja!

4.

Nu maa Skyggen bort sig vende
 Dg det Billedværk faae Ende:
 Hvad skal Blod og Alteret?
 See, Han alting er i Et.
 Hvad har Pagtens Ark at sige?
 Her er selve Pagtens Rige.
 Halleluja, Halleluja!

5.

Nu er Teppet sønderreven
 Dg en Indgang aabnet bleven,
 I Guds Helligdom at gaae,
 For Ham uden Frygt at staae;
 Den, som Verdens Lys er bleven,
 Nattens Mørke har fordreven.
 Halleluja, Halleluja!

6.

Moses Rige nu ophører,
 Christi Friheds Land os fører,
 Borte er den Trældoms Frygt;
 Hvo Guds Naade ret har søgt,
 Kan sig trygt nu dertil fryde
 Børnefriheds Stand at nyde.
 Halleluja, Halleluja!

O r d e t s K r a f t.

Egen Melodi.

1.

[179] Ordet var fra Arilds Tid,
 Var og er og bliver,

G Svad vor Sjæl gjør vred og blid,
 A Knuser og opliver:
 G Ordet som et Tordenslag,
 G Ordet som et Favnetag,
 G Ordet, som det lyder!

2.

T Tungen ligger Hjertet nær;
 T Talen i dets Tone,
 G Det er Vandens Liv og Sværd,
 G Det er Støvet's Krone:
 G Ordet som et Harpeslag,
 G Ordet som et Baabenbrag,
 G Ordet, som det lyder!

3.

T Talens Strøm er Livets Flod,
 S Som den her kan rinde,
 K Kislebæk ved Blomsterflod,
 F Fos fra Klippetinde:
 G Ordet som en Bølgegang,
 G Ordet som en Havfrusang,
 G Ordet, som det lyder!

4.

G Ord ej blot fra Mund til Mund
 G Gaaer til Verdens Ende,
 G Farer op ad allen Stund
 K Mellem Verdner tvende:
 G Ordet som et Herrebud,
 G Ordet som en Bøn til Gud,
 G Ordet, som det lyder!

5.

Livets Brød i allen Stund,
 Ogfaa midt i Orken,
 Det er Ordet af Guds Mund,
 Det gjør Sjælestyrken:
 Ordet som et Vreskud,
 Ordet som et Englebud,
 Ordet, som det lyder!

6.

Af Guds Ord blev Jorden grøn,
 Af det Bølger blaane,
 Af Guds Ord blev Himlen skøn,
 Skinner Sol og Maane:
 Ordet, som er Lys og Liv,
 Ordet som et Guddomsbliv,
 Ordet, som det lyder!

7.

Af Guds Ord en Efterklang
 Alle Fugle sjunge,
 Af det lagdes Ord og Sang
 Paa vor bløde Tunge:
 Ordet som en Bølgegang,
 Ordet som en Havfrusang,
 Ordet, som det lyder!

8.

Om sig selv Dplysning skøn
 Har Guds Ord os givet,
 Det er Guds enbaarne Søn,
 Sandheden og Livet:

O Ordet som Guds Ja med Liv,
 O Ordet som et Almagtsbliv,
 O Ordet, som det lyder!

9.

H Håndens Røst kun raader Gud,
 H Hjertets, halv vor egen,
 H Lyder med i Tulebud,
 H Ligner Strængelegen,
 S Svarer som en Efterklang
 T Til Guds Engles Tulesang,
 H Alt som Ordet lyder!

10.

S Sødt det klinger da: gaf ind
 T Til din Herres Glæde,
 H Hvor ej falmer Rosenkind,
 H Hvor Serapher kvæde,
 H Hvor det levende Guds Ord,
 S Som paa Bejrets Binger for,
 D Evtigt Hjertet fryder!

O r d e t s F r i h e d.

Egen Melodi.

1.

[180] Guds Ord blev aldrig bundet,
 D End ikke i den Nat,
 C Da Mørket havde vundet
 S Sin største Sejr og Skat,

Da Judas hjalp vor Fjende
 Vor Herre selv at binde
 I Dødens Urtegaard.

2.

Ta, selv da Døden trængde
 Sig ind til Hjerterod,
 Da Han paa Korset hængde,
 Det farved med sit Blod,
 Guds Ord var dog ej bundet,
 Det blev paa Tungen fundet
 End lige stærkt og sødt.

3.

Ej Kirkeklokker time
 Om Tulemorgen saa,
 Som i den sidste Time
 Det klang fra Læber blaa:
 Idag, trods al Bancere,
 Du sandelig skal være
 Med mig i Paradiis!

5.

Omvendte Røver kjære!
 Naar vi dig møde hist,
 Din Lovsang os vil lære,
 Hvad alt vi troe forvist,
 At hvor du maatte rødme,
 Ej mindre Kraft end Sødme
 Du fandt i Herrens Ord.

5.

O, hvor vil I da tænke,
 I Magter, hvosomhelst!
 At lægge det i Bænke,
 Som har paa Korset frelst,
 Og stod saa op af Døde
 I Paaskemorgenrøde
 Trods Romersværd og Spyd.

6.

Er Mund ej Ordets Kilde
 Nu og i allen Stund?
 Og hvem tør sig indbilde
 At binde for den Mund,
 Som end, trods Døden, Mæle
 Beholdt for arme Sjæle
 I Helveds Ormegaard!

7.

Selv her paa Jorden lukke
 Hver Mund kan ingen Haand,
 Saa ej engang i Sukke
 Sik Lust betrængte Aand;
 Men sæt endog, I kunde,
 Da skabte Barnemunde
 Sig Gud af Stok og Steen.

8.

Thi raser ej iblinde,
 I Mægtige paa Jord!
 Ej mægte I at binde
 Den store Konges Ord!

Nej, for den Samson briste
 Maae Reb og seje Dviste
 Som Traad og Siv og Straa!

9.

Hvad Fængslerne fuldtætte,
 Med firedobbelt Vagt,
 Mod Munde kan udrette,
 Der staae med Gud i Pagt,
 Som Paulus du! og Peder!
 Det lærte Herren eder,
 Og I al Jordens Kreds.

10.

Gud haver Bud at sende
 Til sine Tunger brat,
 Som, uden Lys at tænde,
 Opklare sorten Nat,
 Han haver Fiil og Dirke,
 Til Laas for Mund og Kirke,
 Foruden Hammerslag.

11.

Thi skal paa Baand og Lænke
 For Tanke, Tro og Ord
 En Christen aldrig tænke
 Med Frygt og Angest stor;
 Det har slet ingen Fare,
 At Gud jo vil bevare
 Den Frihed, Han har skabt!

12.

Og hvad han selv i Naade
 Har talt til Sjæletroft,
 Paa ingen mulig Naade
 Kan fattes Kraft og Røst,
 Thi selv i Helved findes
 Ej Lænken, hvormed bindes
 Kan Haand og Mund paa Gud.

13.

Som Paulus i sin Lænke,
 Ved Satans Stol i Rom,
 Vi sige skal og tænke
 Med Tak til Gud derom:
 Guds Ord er ikke bundet,
 Men har i Lænken fundet
 Sin bedste Ledetraad!

O r d e t i e n H o v e d s u m .

M e l. Synge vi af Hjertens Grund.

1.

[181] Frygt, mit Barn, den sande Gud!
 Misbrug ej hans Navn og Bud!
 Hellighold vor Herres Dag!
 Er Forældre uden Nag!
 Sky Utugt og Bold og Mord!
 Stjæl ej! Bær ej falsk i Ord!
 Fly Begjerlighed paa Jord!

2.

Teg paa Gud, vor Fader, troer,
 Som har skabt alt ved sit Ord;
 Og paa Sønnen, Gud og Mand,
 Præst, Prophet og Konge sand;
 Og paa Anden, til min Trøst,
 Som mig renser for al Brøst,
 Rejser op til Livets Lyft!

3.

Fader vor i Himmelhavn,
 Helligt være os dit Navn!
 Lad os nær dit Rige see!
 Lad din gode Vilje skee!
 Fød os Arme! Bær ej vred!
 Os i Fristelse ej led!
 Fri os fra hvad Ondt Du ved!

4.

Du, som os af Naade stor
 Har gjensødt med Bånd og Ord,
 Hjælp, vi bær vort Christennavn
 Dig til Ære, os til Gavn,
 Holde troe vor Daabes Pagt,
 Staae mod Fjenden ret paa Bagt,
 Faae med Synd og Døden Magt!

5.

Mæt min Sjæl, o Jesu sød,
 Med dit Legem, Livets Brød!
 Bederqvæg mig, Frelser min,
 Med dit Blod i klare Biin!

O Tag dit Herberg saa i mig,
 Alt for evig jeg hos Dig
 Være maa i Himmerig!

O Gudstjeneren. (Luc. 14, 1-11.)

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

1.

O Til Andagt kalder Herrens Dag!
 Mens Mark og Enge hvile,
 Min Hand med Troens Vingeflag
 Skal op til Himlen ile;
 Guds Ord og Evangelium
 Det er den Naadestige,
 Ud hvilken jeg fra Jordens Rum
 Tyer op til Himlens Rige.

2.

O Dog, Hjemmet er idag for smaat,
 Og enlig Sang for ringe,
 Alt dvæle i Guds Huus er godt
 Og der min Sang skal klinge;
 Som Englene for Herrens Blik
 Forenet synge Amen,
 Saa her og vi med Engleskif
 Paa Jorden synge sammen.

3.

O Til Hvile kalder Herrens Dag,
 O, vee dig! hvis du vilde

Paa daarlig Tant og verdselig Sag
 Guds Naadetimer spille;
 Sex Dage du i Jesu Navn
 Din Fordegjerning virke,
 O, men idag til Sjælens Gavn
 Dplader Gud sin Kirke.

4.

At spille liflig Verden ved
 Paa tusind gyldne Strænge,
 Men ej den kjender til den Fred
 Og Fryd, hvortil vi trænge;
 Thi søg ej Hvile i dens Skød,
 Tidt er du skuffet vorden,
 Det kun om Herrens Samfund lød,
 At der er Fred paa Jorden.

5.

Til Himlen kalder Herrens Dag!
 De Skranker, Verden stiller,
 Ej under Guds Huus Naadetag
 Os fra hverandre skiller;
 Her er kun En alene stor,
 Mod Ham enhver er ringe,
 Og til hans Priis vort Psalmechor
 Fra Troens Hjerter klinge.

6.

For Jorden leves mangan Stund
 I Ansigt's Sved og Møje,
 Herinde lever Manden kun
 Med Naadens Gud for Dje;

At binde mig til Jorderig,
 Det stræber Verdensvrimlen,
 Men her Guds Aand forsikker mig:
 Dit Hjem er hist i Himlen!

S o n d a g e n .

M e l.

1.

[183] Søndag Morgen fra de Døde
 Jesus sejerrig opstod,
 Hver en Søndags Morgentrøde
 Bringer nu for Døden Bod,
 Kalder underfuld tilbage
 Alle Herrens Levedage.

2.

Tusindtunget Herrens Tale
 Da gjensødes vidt om Land:
 Vaagn nu op af Søvn og Dvale
 Dre hvert, som høre kan!
 Stander, Sjæle, op af Døde,
 Hilser Paaske Morgentrøde!

3.

Hver en Søndag Døden gyser,
 Mørket skjælver under Jord,
 Thi med Glands da Kristus lyser,
 Mægtigt lyde Livets Ord,
 Sejersalig de bekrige
 Dødens Drot og Mørkets Rige.

I n d g a n g s p s a l m e r.

1.

Egen Melodi.

1.

[184] Søde Jesu! vi er her,
 Paa dit Ord med Flid at høre;
 Bær nu ogsaa Du os nær,
 Bøj vort Hjerter og vort Dre,
 At vi maae i vore Sinde
 Lukke Dig og Himlen inde!

2.

Bor formørkede Forstand
 Kan ej Ordets Sandhed kjende,
 Uden din den gode Aand
 Vil sit Lys i os optænde;
 Godt at tænke, tale, gjøre
 Dertil kun din Aand kan føre.

3.

O, Du Herlighedens Glands,
 Skin da i vort Hjertekammer!
 Lad fordunkles Kjødets Sands,
 Medens Aandens højt opflammer!
 Bøn og Sang lad liflig klinge,
 Giv dem Fuglens Røst og Vinge!

II.

Met. Søde Jesu vi er her.

1.

[185] I dit Tempel møde vi,
 C Dig, vor Fader, at tilbede!
 V Gode Gud! staa Du os bi,
 C Du vort Hjerte selv berede,
 H At hver Tanke vi henvende
 Z Til din Vilje ret at kjende!

2.

V Bed din Sandheds Aand, o Gud!
 C Du os alle, alle røre,
 H At vi dine vise Bud
 V Med uskrømtet Andagt høre
 C Og dem dybt i Hjertet gjemme,
 Z Til vort sande Vel at fremme!

3.

H Lad hvert Ord, vi høre her,
 Z Tro og Haab i os oplive,
 C Og til gode Gjerninger
 C Det os Lyst og Styrke give!
 C O, velsign os allesammen,
 V Hør os, Fader! hør os, Amen!

III.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og lær.

1.

[186] Vi samles for dit Ansyn her,
 O Gud, dit Ord at høre!
 Giv os din Bistand, at enhver
 Maa det til Hjerte føre,
 Giv Lyst og hellig Agtsomhed,
 Giv Kraft og villig Lydighed,
 Vær selv blandt os tilstede!

A d v e n t.

1.

Egen Melodi.

1.

[187] Fryd dig, du Christi Brud,
 Smod din Herre og Gud!
 Forhaanden er hans Naade,
 Som dig Propheten spaaede.
 Hosianna! Hæder og Ære
 Skal denne vor Konning være!

2.

Ga! ud af dit Paulun
 Og see et glædeligt Sjun!
 Her rider Ærens Konning,
 Glæd dig da Zions Dronning!

o Hosanna! Hæder og Ære
 o Skal denne vor Konning være!

3.

o Et Usen Hannem bær,
 o Dog er det Herrefærd;
 o Hans Pragt er saare ringe,
 o Dog kan Han Døden tvinge.
 o Hosanna! Hæder og Ære
 o Skal denne vor Konning være!

4.

o Sagtmodig, mild og god
 o Er Han i Sind og Mod,
 o Han Naade har at føre,
 o Som Bruden skal tilhøre.
 o Hosanna! Hæder og Ære
 o Skal denne vor Konning være!

5.

o Lad op din Port saa vid,
 o Nu kommer Naadens Tid;
 o Nu agter dig at gjæste
 o Den Største og den Bedste.
 o Hosanna! Hæder og Ære
 o Skal denne vor Konning være!

6.

o Strø Grene paa hans Vej,
 o Og spar dine Klæder ej!
 o Folket skal bære Palmer
 o Og sjonge Høitidspsalmer,

Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

7.

Umyndige og Smaa
Skulle gjøre ligesaa,
Dg deres Engleskare
Fra højen Himmel svare:
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

II.

Mel. Gud Du skabte Jordens Kredss.

1.

[188] Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord
See, din Konge til dig kommer!
Glæd dig i din Vinter, Nord,
Christus bringer evig Sommer!
Paa hans Tog borttag hver Steen,
Smyk hans Bej med hellig Green,
Bred paa Stien Højtidsklæder,
Der er Fryd, hvor Han fremtræder!

2.

Saligt, hvor Han drager ind,
Saligt er det Folk, det Rige;
Der skal Sorgen flye af Sind,
Der skal Synd og Død bortvige,
Der skal Kjærligheden boe,
Der skal Fredens Palme groe,

Der skal Haabet evig bygge
 Under Cherubvingers Skygge.

3.

Bøj dig for din Konge, Sjæl!
 Berdens Konger, bøjer eder!
 Stolte Magt og Højhed, knæl!
 Tronen for Guds Søn bereder!
 See, i Wanders store Land
 Kongespiret fører Han,
 Mørkets Magter for Ham vige,
 Hans er Salighedens Rige.

4.

Over de Gjenløstes Land
 Han paa Naadens Stol er Dommer;
 Ewig lovet være Han,
 I Gudherrens Navn han kommer!
 Sjung, hver Sjæl, med Tak og Bøn:
 Hosanna, Davids Søn!
 Sjung, mens alle Knæ sig bøje:
 Hosanna i det Høje!

III.

Me l. Hvad kan os komme til for Nød.

1.

[189] Sit Indtog haver Christus holdt,
 Det er dog ej tilende,
 Saa mangen Kummer blev Ham voldt,
 Saa mangen Slags Glende;

Men trods alt Fjendskab og Fortred
 Han blev dog ej af Verden led,
 Hans Fodspor kan vi kjende.

2.

Sin Menighed har Christus kjær,
 Han kommer, naar den beder;
 Hvor to og tre forsamled er,
 Han hilser: Fred med eder!
 Hans Under midt iblandt dem skeer,
 Den Halte gaaer, den Blinde seer,
 Til Himlen Han dem leder.

3.

Ad Kirkeport med Hellig Vand
 Han drager ind med Glæde;
 Med Kraftens Ord ved Døbefond
 Belsigner han de Spæde;
 De Smaa han tager selv i Favn,
 Dg gi'er dem Børne-Ret og Navn,
 Dg lover dem sin Glæde.

4.

Han kommer til sit Alterbord,
 Han bøjer selv sit Dre
 Til Syndesuk og Angersord,
 Dg Synderen faaer høre
 Hans Vældes Bud: Stat op og gaae!
 Hvad Jordens Konger ej formaae,
 Kan Jesus Kristus gjøre.

IV.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

1.

Gjør Døren høj, gjør Porten vid,
 Den Krens Konge kommer hid,
 Han hersker over alle Land
 Og er al Verdens Frelsermand!

2.

Retfærdig kommer Han herved
 Og bringer Liv og Salighed,
 Med Hjælp sagtmødig er Han nær,
 Barmhjertighed hans Zepter er.

3.

Han os bebuder Glædens Nar,
 Vor Nød ved Ham en Ende faaer;
 Derfor af Stemmer uden Tal
 En Frydesang Ham møde skal!

4.

Han bringer Fryd og Glæde med
 Og skinner i det mørke Sted,
 Som Glædens Sol Han lyse maa
 Udi vort Hjertes mørke Braa.

5.

Jeg Hjertets Dør vil aabne Dig,
 O Jesu, drag dog ind til mig!
 Ja, ved din Naade lad det skee,
 At jeg din Venlighed maa see!

6.

D, ved din Hellig Mand os led
 Paa Vejen frem til Salighed,
 At her vi Dig lovsynge maae,
 Indtil for Dig vi frelste staae!

T u u l.

1.

M e l. Et lidet Barn saa lystelig.

1.

[191] I denne søde Tuletid
 Bør man sig ret fornøje,
 Og bruge al sin Kunst og Flid,
 Guds Naade at ophøje;
 Ved Ham, som blev i Krybben lagt,
 Vi vil af ganske Sjølemagt
 I Manden os forlyste!
 Din Lov skal høres, Frelsermand,
 Saa vidt og bredt i Verdens Land,
 At Jorden den skal ryste!

2.

En liden Søn af Davids Rod,
 Som er af Gud tillige,
 For Verdens Synders Skyld forlod
 Sit lyse Himmerige;
 Det var Ham svært at tænke paa,
 At Verden skulde undergaae,

D Det skar Ham i hans Hjerte.
 D I saadan Hjertens Kjærlighed
 D Han kom til os paa Jorden ned,
 H At lindre al vor Smerte.

3.

D Vor Tak vi vil frembære da,
 D Endskjønt den er kun ringe,
 D Hosanna og Halleluja
 D Skal allevegne klinge;
 D Guds Ark er kommen i vor Sejr*),
 D Thi sjunge vi med Fryd om Sejr,
 H Mens Hjertet sig kan røre;
 D Vi sjunge om den søde Fred,
 H At Helved selv skal røres ved
 D Vor Julefang at høre.

4.

D Gud er nu ikke længer vred,
 D Det kan vi deraf vide,
 H At Han har sendt sin Søn herved,
 D For Verdens Synd at lide.
 D Det vorde vidt og bredt bekjendt,
 H At Gud sin Søn for os har sendt
 D Til Tammer, Bee og Naade;
 D Hvo vilde da ej være fro
 D Og lade al sin Sorg beroe
 D Paa Jesu søde Naade!

*) See 1 Sam. 4, 3—7.

5.

Som Natten aldrig er saa sort,
 Den jo for Solen svinder,
 Saa farer al min Kummer bort,
 Naar jeg mig ret besinder,
 Guds Søn saa hjertensinderlig
 Af Evighed har elsket mig
 Og er min Broder vorden;
 Da glemmer aldrig jeg de Ord,
 Som klingede i Englechor:
 Nu er der Fred paa Jorden!

6.

Og blandes end min Frydesang
 Med Graad og dybe Sukke,
 Saa skal dog Korsets haarde Tvang
 Mig aldrig Munden lukke.
 Naar Hjertet sidder meest beflemt,
 Da bliver Glædens Harpe stemt,
 At den kan bedre klinge;
 Og knuste Hjertes føle bedst,
 Hvad denne store Tulefest
 For Glæde har at bringe.

7.

Halleluja, vor Strid er endt,
 Hvo vilde mere klage!
 Hvo vilde mere gaae bespændt
 I disse Højtidsdage!
 Sjung højt i Sky, Guds Kirkeslok:
 Halleluja, nu har jeg nok,

C Den Lyst har ingen Lige!
 C Halleluja, Halleluja,
 D Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
 C Med Ham til Himmerige!

11.

Me l. Med Sorgen og Klagen ic.

1.

I] [192] Den yndigste Rose er funden,
 C Blandt stiveste Torne oprunden,
 C Vor Jesus, den dejligste Pøde,
 C Blandt syndige Mennesker groede.

2.

C Alt siden vi tabte den Ære,
 D Guds Billedes Frugter at bære,
 C Var Verden forvildet og øde,
 C Vi alle i Synden bortdøde.

3.

C Som Tidslær ej mere kan due
 D End kastes i brændende Lue,
 C Saa tjente ej Verden til andet
 D End vorde til Ilden forbandet.

4.

C Da lod Gud en Rose opskyde
 C Og Sæden omsider frembryde,
 C At rense og atter forsøde
 C Vor Væxtes fordærvede Grøde.

5.

Saa blomstrer Guds Kirke med Vre
 Og yndige Frugter kan bære,
 Thi Jesus dens Grøde opliver,
 Og Saften Han Bærterne giver.

6.

Al Verden da burde sig fryde,
 Med Psalmer mangfoldig udbryde;
 Men mangen har aldrig fornummen,
 At Rosen i Verden er kommen.

7.

Forhærdede Lidsel-Gemytter,
 Saa stive som Torne og Støtter,
 Hvi holde I eder saa ranke
 I Stolthedens fordærvede Tanke?

8.

U, søger de laveste Steder,
 I Støvet for Frelseren græder,
 Saa faae I Ham sikkert i Tale,
 Thi Roserne vore i Dale.

9.

Nu, Jesu, Du stedse skal være
 Mit Smykke, min Rose og Vre,
 Du ganske mit Hjerte indtager,
 Din Sødme jeg finder og smager.

10.

Lad Verden mig alting betage,
 Lad Tornene rive og nage,

O Gud Hjertet kun daane og briste,
 Min Rose jeg aldrig vil miste.

III.

Mel.

1.

[193] Det kimer nu til Julefest,
 Det kimer for den høje Gæst,
 Som steg til lave Hytter ned
 Med Nytaarsgaver: Fryd og Fred.

2.

O, kommer med til Davids By,
 Hvor Engle sjunge under Sky!
 O, ganger med paa Marken ud,
 Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

3.

See hist i Lysets Klædebon
 Blandt Hyttebørn en Himmelaand,
 Hør Paradisets Rattergal
 Slaae Jubelslag i Graadens Dal!

4.

Hvor Rachel græd for sine Smaa
 Det klinger nu, som Drgler gaee:
 Vær glad i Gud og græd ej saa,
 De Døde skal igjen opstaae!

5.

Hvor David gik i Ungdomsaaer
 Som salved Drot og vogted Faar,
 Der aabenbares Hyrder nu,
 Hvad Herren David skjød i Hu.

6.

Hvad dunkelt fra hans Harpe klang,
 Sig klarer nu i Englesang,
 Hvad David kun i Nanden saae,
 Skal nu for Verdens Dine staae.

7.

Ved Nattetid i Hyrdelag
 Forkynde Engle Herrens Dag,
 Hør efter, hør og føl i Bryst,
 Nu Støvet skal faae Englerøst!

8.

Fra Himlen højt jeg kommer her,
 Mit Nytt er godt og Rejsen værd,
 Derom skal sjunges rundt paa Jord
 Og evig sødt i Englechor.

9.

Jeg er den store Glædes Folk,
 Som vederfares skal Guds Folk,
 I Bethlehem, i Davids By,
 Gjør Naadesolen Morgengry.

10.

I Bethlehem er Christus fød,
 Den Frelsermand fra Synd og Død,

Du kom den store Løvsals Fest,
 Du blev Jehova Hyttens Gæst.

11.

Saa giver nu vel Aigt derpaa,
 Mit flux til Bethlehem I gaae!
 I Klude svøbt, i Krybbe lagt,
 Er Han, som skabte Himlens Magt.

12.

I Klude svøbt, i Krybbe lagt,
 Er Han, som gav os Lys til Dragt,
 O, ton fra Himmel, ton fra Jord
 O Halleluja i fulde Chor!

13.

Ja, Du er evig Vere værd,
 Du Hovding over Himlens Hær,
 Som steg i Støv fra Tronen ned
 For Dødens Børn at skjenke Fred!

14.

Saa prises af Ufaldnes Chor
 Guds Naade mod den faldne Jord;
 Den Synder, som vil tie her,
 Er Naaden ej, men Dommen værd.

15.

Nej, lad os gaae med rørte Sind
 Som Hyrderne til BARNET ind,
 Med Glædestaarer takke Gud
 For Miskundhed og Naadebud!

16.

Ta, vær velkommen, ædle Gæst!
 Fra Himlen højt Du kommen est!
 Giv selv min Tak en bedre Tolk,
 Du Raadesol for Gravens Folk!

IV.

Mel.

1.

[194] O Rigmands Søn af Evighed,
 Hvor komst Du fattig dog herved,
 For mig utro gjældbundne Svend
 At gjøre kongerig igjen!

2.

Al Verden, nok saa vid og lang,
 Til Bugge var dog Dig for trang,
 For ringe, om med Guld tilredt
 Og perlestukken, silkebredt.

3.

Men for af Smaat at gjøre Stort,
 Af Stort Du her har Lidet gjort,
 I Krybben lagt, i Klude svøbt,
 En Himmelseng Du mig har kjøbt.

4.

Belan, min Sjæl, saa vær nu glad
 Og hold din Juul i Davids Stad!
 Ja, priis din Gud i allen Stund
 Med liflig Sang af Hjertens Grund!

5.

Z Ja, fryd dig Mark, sjung højt du Skov!
 Z Muldet gaaer nu Herrens Plov,
 G Og selv han lægger Sæd i Jord
 Z Til Himmelbrød paa Alterbord.

6.

G D, sjung dog hver, som sjunge kan,
 K Nu tændtes Lys i Skyggens Land,
 G Og ret som Midnatshanen gol,
 G Blev Jakobs Stjerne til en Sol.

7.

K Nu kom Han, Patriarchers Haab,
 K Med Nytaarsvers og Himmeldaab,
 G Og Barnet tyder nu i Bang
 Z Hvad David dunkelt saae og sang.

8.

K Kom Jesu, vær vor Hyttegjæst,
 G Hold selv i os din Julefest!
 G Da skal med Davids harpens Klang
 G Dig takke højt vor Nytaarsfang!

V.

Mel.

1.

I] [195] Midt i Natten, midt i Vinters Hjerte,
 Z Fødtes Den, som bar en Verdens Smerte
 Z I sit rene himmelstærke Bryst,
 S Som forjog den tunge Sjæleslummer,

Som til Haab forvandlede dybest Kummer
 Og Fortvivlelse til hellig Lyst.

2.

Hvi i Mørket? Burde Solen ikke
 Smile stolt med sine Straaleblikke
 Til det dyrebare Kongenoer?
 Hvi i Vintren? Burde Sommerpragten
 Ikke hilse den, som knyttede Pagten
 Mellem Himlen og den faldne Jord?

3.

Hvi i Krybben? Hvi i Armod's Pjalter
 Svøbtes den, som rejste Naadens Altar,
 Paa hvis Fodtrin Konger knæle ned?
 Hvorfor smykker ej et Purpurklæde
 Den, som dog engang paa Kongesæde
 Trone skal i Lysets Herlighed?

4.

So! I Kulden just maa Luen brænde,
 Just i Mørket maa den Gnist sig tænde,
 Som ej Nat og Vinter slukke meer;
 Lavt, i Løndom maa det Frø nedlægges,
 Hvoraf Livets skjønne Træ udklækkes,
 Der Udødeligheds Frugter bær.

5.

Ydmygt maa den Lysets Drot fremtræde!
 Dyden ene er hans Kroningsklæde,
 Taalmod ene er hans Heltemod,
 Sandhed er hans Sværd, et Kors hans Trone,

2. Tornekrandsen er hans Kongekrone,
 3. Og hans Purpur er hans eget Blod.

6.

2. Intet Flitterskær af jordist Bælde
 3. Skal den Højes Utterglands vanhelde,
 4. Guld og Diamanter er kun Muld;
 5. Nattehimmels tusind Solsystemer
 6. Er hans evigklare Diademmer,
 7. Sandheds Morgenrøde er hans Guld.

7.

2. Sandhed! Af din Straale gjennemtrængte
 3. Løgnens Nat, og vældigt søndersprængte
 4. Haabets Vænker, Tankens Fængselsmuur,
 5. Biste klart, hvor Glædens Kilder springe,
 6. Lærte Manden sig fra Stovet svinge,
 7. Frelst af Frygtens skumle Fangebuur.

8.

2. Dog! Og dog vil Mørket ikke romme
 3. Over Stovets Slægt sit Herredomme;
 4. Tidt end har sig Dag til Nat omvendt,
 5. End bestandig kæmpe Lys og Skygge,
 6. End bestandig Jordens Sønner bygge
 7. Viisdomstemplet, altid ufuldendt.

9.

2. Evig Kjærlighed sin Vinge breder
 3. Over Jordens ganske Kred's og leder
 4. Alle Slægter til en Tro, et Haab;
 5. Dog som Fjender Brødre Brødre møde,

Under Sværdet Myriader bløde,
 Himlen stormes af Betrængtes Raab.

10.

Hisfet sejrer Bold, og hisfet Rænker,
 Sjæl og Legem smeddes haardt i Lænker,
 Fred og Frihed finde ingen Havn;
 Lysets Tjener selv mon Lyset slukke,
 Fredens Sendebud dets Tempel lukke,
 Myrde frækt i Fredens Fyrstes Navn.

11.

Naar? O naar vil det da ganske dages?
 Naar skal Taagesløret heelt borttages,
 Sandheds Sol sin Middagshøjde naae?
 Naar vil Hyrden da omsider samle
 Alle dem, der end iblinde famle
 Og forvildede i Mørke gaae?

12.

Da dit Dje Du paa Korset lukte,
 Og da Berden selv sit Lys udslukte,
 Var da ej det sidste Dffer bragt?
 Da Du sejrende paa Graven troned,
 Blev da ej den Slægt, for hvem Du soned,
 Fuldelig af Dødens Slummer vaft?

13.

Nej! Dog ej forsagt, du Søn af Tiden!
 Kun et Dagningsøkær er al din Biden,
 Al din Gransken kun et dunkelt Skimt;
 Skjælver du, for Mørket atter truer?

Disse atten Sekler, du beskuer,
 Her af Evidheden kun et Glimt.

14.

Almagts store Værk kan aldrig standse,
 Om du ej det's stille Gang kan sandse,
 Gaaer det derfor lige stadigt frem;
 Kan din Aand ej roligt Herberg finde,
 Kan fuldkommen Klarhed den ej vinde,
 Tænk, o Vandrer! her er ej dens Hjem!

15.

Dig blev ikke givet, her at vide,
 Naar det for Alfader er paatide,
 Fremtid's Slør bortdrager ikke du;
 Meget skjult i Viisdom's Raad maa være,
 Hvad du ikke mægter her at bære,
 Sørg ej for Herester! Glæd dig nu!

16.

Tænk og ej, du ene trygt besejler
 Tankens Hav, og døm ej den, som fejler!
 Har ej Hyrden mangen anden Sti?
 Kan ej den, som over Himle troner,
 Samle disse mange Mislydstoner
 I livsalig hellig Harmoni?

17.

Pris i Ydmyghed den Lysets Fader,
 Som dit svage Dje her oplader
 For et Gjenskin af sin Herlighed;
 Først naar alle Dages Aften kommer,

Skal du i en ubegrændset Sommer
 See den Sol, som aldrig meer gaaer ned?

VI.

Me 1. Jesu søde Ihukommelse.

1.

[196] Her komme dine arme Smaa,
 O, Jesu! i din Stald at gaae;
 Dplys enhver i Sjæl og Sind,
 At finde Vejen til Dig ind.

2.

Vi løbe Dig med Sang imod
 Og kyssse Støvet for din Fod,
 O salig Stund, o klare Nat,
 Da Du blev fød, vor Sjæleskat!

3.

Velkommen fra din Himmelsal
 Til denne Verdens Grædedal,
 Hvor man Dig intet andet bød
 End Stald og Krybbe, Kors og Død.

4.

Åh, Jesu! af hvor gaaer det til,
 At dog saa faa betænke vil
 Den synderlige Kjærlighed,
 Der drog Dig til vor Sammer ned?

5.

O, drag os Smaa da til Dig hen,
 Vor søde fromme Sjæleven!

At hver af os saa inderlig
 I Troen maa omfavne Dig.

6.

Lad Verden ej med al sin Magt
 Os rokke fra vor Daabes Pagt,
 Men giv, at al vor Længsel maa
 Til Dig, til Dig alene staae!

7.

Saa skal det skee, at vi engang,
 Blandt alle Helgens Jubelsang,
 I Himlens søde Paradiis
 Skal prise Dig paa Engleviis!

8.

Her staae vi nu i Flok og Rad,
 Som Blomster smaa med Knop og Blad;
 O hjælp, at Kreds vi ogsaa maae
 I Himlen om din Trone staae!

N y a a r.

I.

Mel. Jeg raaber fast o Herre.

1.

[197] Til Ende Maret haster!
 Min Gud! har jeg det brugt,
 Har jeg afstaaet fra Paster
 Og agtet Naadens Tugt?
 Er jeg, som blev bedaget
 I Tidens Skolegang,

Til bedre Liv opdraget,
 Værd dine Engles Rang?

2.

En Dag den anden sendte
 Erfarings kloge Bud,
 Forstod jeg det og kjendte
 Derved mig selv og Gud?
 Bør Nar vel kunne tale?
 Hvi laae da min Forstand
 Endnu saa tidt i Dvale,
 Som anstaaer ej en Mand?

3.

Har Kors og Kummer bøjet
 Mig efter Herrens Sind?
 Blev jeg i Gud fornøjet,
 Blev Himlens Vilje min?
 Gaaer jeg kun hvor den kalder?
 Tiltager jeg hver Dag
 I Wiisdom som i Alder,
 Og faaer paa Naaden Smag?

4.

O, Gud! Du Dig forbarne!
 Du Synd forlade vil,
 Men hvo er dog jeg Arme,
 Du forte hidindtil?
 Af hjælp mig end at løbe
 Den Dyst, som forestaaer,
 Saa vil jeg atter kjøbe
 De forbigangne Nar.

5.

End lever mangen Synder,
 Som spildte Naadens Tid,
 Han ender og begynder
 Hvert Aar med daarlig Tid.
 Men hvem er det, I haaner?
 Den Guds Langmodighed,
 Som eders Nande skaaner,
 Gjør I af Naade fed.

6.

Maaskee det Aar, som kommer,
 Blandt eders ej er talt,
 Maaskee hos alles Dommer
 Jer Straffedom nu faldt!
 Elendige! som dvæle
 At søge Naadens Skat;
 Nu kræves Eders Sjæle
 Maaskee i denne Nat.

7.

Om Tid er end tilbage,
 Kun Tidens Herre seer;
 Han tæller dine Dage
 Og ordner, hvad der skeer.
 Sig derfor ej: I Morgen!
 O Synder, kom ihu,
 Du har for den ej Borgen,
 Du ejer kun et Nu!

II.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

1.

[198] O Gud, som Tiden vender
 Dg styrer i din Haand,
 Vi folde vore Hænder
 Dg sukke ved din Mand
 I Jesu Christi Navn :
 Lad dette Aar os være
 Belsignet, Dig til Ære
 Dg vore Sjæles Gavn!

2.

Dit Ord og Sakramenter
 Vi har til denne Stund,
 Men, af! hvordan forrenter
 Vi disse store Pund?
 O, lad for Jesu Saar
 Dit Lys fremdeles skinne
 Dg Bej til Hjertet finde
 I det begyndte Aar!

3.

Giv, at din Naade virker
 Med dem, som forestaae
 I Skoler og i Kirker,
 At Frugten kjendes maa;
 For Jesu Christi Blod
 Lad Mørkheds Magt beskæmmes
 Dg Ordets Kraft fornæmmes
 I alles Hjerterod.

4.

Guds Fred fremdeles pryde
 Vor Konge, hvor han gaaer,
 Al Verden at betyde,
 Hvad Christi Kraft formaaer;
 For Jesu Skyld bliv ved
 Vor Konges dyrebare
 Person og Liv at spare
 Til Rigets sande Fred!

5.

Giv dem, som Kongen tjene
 I deres høje Stand,
 Alt de det trofast mene
 Med Gud og Kongens Land;
 For Jesu Skyld forfrem
 Hvad Godt, de Gode stifter,
 Men Helvedes Bedrifter
 Til evig Tid bestæm!

6.

Gjør Kongens Magt forsigtig,
 Frimodig, fast og stærk,
 Alt hver, som han er pligtig,
 Kan fremme Herrens Bærk;
 For Jesu Skyld forleen
 Os Fred i vore Dage,
 Og lad os Dig behage
 I Troen hver og en!

7.

Lad Egteskaber smykkes
 Med Herrens Frygt, saa kan
 Dem Børnetugten lykkes
 Til en forbedret Stand;
 For Jesu Skyld forfrem
 Enhver gudfrygtig Næring,
 Formild enhver Besværing
 Bed Trøst fra Naadens Hjem!

8.

Opfyld de Gamles Tanker
 Med helligt Onske om
 At slippe Verdens Anker
 Og møde for din Dom;
 For Jesu Mildhed lær
 De Unge sig at tvinge,
 At agte Verden ringe,
 Og have Jesum kjær!

9.

Lad dem, som ikke kjende,
 At Han for os er død,
 Med Hjertens Graad sig vende
 Til Naadens blide Skød;
 For Jesu Skyld bevæg
 De haarde Flinte-Hjerter,
 Og alle Sjælesmerter
 Med Jesu Bunder læg!

10.

O, søde Gud! vi sænker
 Udi din Kjærlighed

I Sær forladte Enker
 Og Faderløse ned;
 For Jesu Skyld gør sund
 Enhver, som lider ilde,
 Send Haab fra Naadens Kilde
 Og Hjælp i rette Stund.

11.

Vi vide ej tilhobe,
 Som for dit Ansigt staaer,
 Hvem Døden bort vil raabe
 I det begyndte Aar;
 For Jesu Skyld bered
 Til Døden vore Sinde,
 Saaledes at vi vinde
 I Himlen Salighed!

III.

M e l. Nu velen vær frist tilmode.

1.

[199] Stemmer alle op at sjunge
 i Rivets Gud en Vresang,
 Rosnet blive hver en Tunge
 Og af Glæde sat i Gang!
 Hver, som Sundhed nyder, kom
 Hid til Herrens Helligdom,
 I Pader Glædestaarer rinde,
 Højt istemmer Mand og Kvinde!

2.

Solen, som idag fremtræder,
 Utter har fuldendt et Aar,
 Til et nyt den sig bereder,
 Frem i gylden Klædning gaaer;
 Men at vi i helbred Stand
 Lyset endnu skue kan,
 At vi her kan samlet være,
 Hvem bør derfor have Ære?

3.

Mangt et Dje sig har lukket,
 Der saae sidste Nyaarsol,
 Mangen sig til Graven bukket,
 Skjønt han sad paa Herrestol,
 Mangen Mund for sidste Gang
 Sang næstleden Nyaarsang:
 Vi kan bruge Mund og Tunge,
 Vi kan vandre hid at sjunge!

4.

Men, har Du os, Gud! ej givet
 Andre Ting end Livet blot?
 So Du har velsignet Livet
 Med saa meget andet Godt;
 Du forbigik ingen Mand,
 Hver for sig opregne kan
 Mangefold uddeelte Gaver,
 Som han af din Naade haver.

5.

Du vor Sjæl har og bespiset
 Med dit sande Himmelbrød,

K Klart dit Ord hos os har lyset,
 G Hver en Sjæl sin Pleje nød;
 T Tak, o Gud! for hvert et Ord,
 T Tak for Udgang til dit Bord,
 T Tak for hver ved Daab er bleven
 T Dette Har blandt Dine skreven!

6.

T Inden dette Nyaars Ende
 G Giv, at hver en Synder maa
 S Sig til Dig fra Synd omvende
 T Og igjen dit Venskab faae;
 G Giv, at alle som i Tid
 T Ogsaa maae gaae frem i Dyb,
 T Ingen uden sande Fromme
 T Lad i Har i Graven komme!

7.

G Ham din Baretægt bedække,
 S Som iblandt os Kronen bær,
 T Lad hver Stand ham Haanden række,
 S Sely vort Folkes Fader vær;
 T Lad retfærdig Sag gaae frem,
 G Giv Forladte Skjul og Hjem;
 T De, som føle Armod's Nøje,
 K Nyde Hjælpen af det Høje!

8.

T Lad den milde Fred beskylge
 G Hver med Huus- og Lande-Ro,
 T Dem, som højt paa Bjerger bygge,
 T Dem, som Strandens Bred beboe;

Alle slut os i din Favn,
 Hør vor Bøn, for Jesu Navn,
 Kron vort Kar med samme Naade
 Som det Kar, hvoraf vi traadte!

IV.

Mel.

1.

[200] Nu lader os fremtræde
 Med Takkesang og Glæde
 For Herren, som os Livet
 Og meget Godt har givet.

2.

Et Kar vi saae hensvinde,
 Det kalder os til Minde
 De mange gode Gaver,
 Som Gud os givet haver.

3.

Som Mødre til de Spæde
 Henile, naar de græde,
 Og dem i Nød og Fare
 Med største Flid bevare;

4.

Saaledes Gud beskjermer
 Sit Folk, naar Angst sig nærmer.
 Tidt, før vi Faren kjende,
 Hans Hænder den bortvende.

5.

Du, som vort Liv bevarer,
 Fra Aar til Aar os sparer:
 Al, lukte Du dit Dje,
 Forgjeves var vor Møje.

6.

Du har din store Naade
 Mod os saa overmaade
 Hver Morgen villet vise:
 Derfor vi Dig nu prise.

7.

Du paa din Vej os føre,
 Belsigne hvad vi gjøre;
 Som Naadens Sol Du glæde
 De Gamle med de Spæde!

8.

Din Aand i alt os drive
 Og Bidnesbyrd os give;
 Man her for Dig os pryde,
 Til vi os hjemme fryde!

9.

Liv os til Nyaarsgave,
 Hvad vi nu bedet have!
 Du vort Liv i Live,
 Vi i din Haand os give!

V.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

1.

[201] Træd frem, min Sjæl! paa Karet
Morgen,

Sag af dit Hjerte Tviolens Sky!

Det gamle Nar det er dig Borgen

For Herrens Raade i det ny:

Udtal for Ham dit Haab, dit Savn,

Frembær din Bøn i Jesu Navn!

2.

Hvad ønsker du? Kun gode Dage,

Som kan behage Kjød og Blod?

Nej, Sjæl! det Dnske tag tilbage,

Det fjerner dig fra Tro og Bod;

Befal din Vej i Herrens Haand,

Dnsk fremfor alt den Hellig Mand!

3.

Naar Glædens Sol Gud lader lyse,

Da glemmer du hans Raade ej;

Men heller ej din Sjæl skal gysse

Hvis du skal vandre Korsets Vej.

Gud gav, Gud tog! I Fryd, i Savn,

Gud æres skal i Jesu Navn.

4.

Du beder, Hjerte! Hvorom beder

Du Herren? Utter kun om Ro?

i Til Verdens Fred fleer Beje leder,
 i Til Hjertets Fred kun Jesu Tro;
 o Hvor Frelsens Ord i Hjertet boer,
 o Der Fredens sande Palme groer.

5.

O bed da, bed, at Hjertefreden
 i Sj vige maa for Verdens Lyst,
 i Alt Kysten hist fra Evigheden
 i Maa finde Gjenklang i dit Bryst;
 i Saa du til Sjælens sande Gavn
 i Maa leve i din Jesu Navn.

6.

o Hvad haaber du? Blandt Dine længer
 i Alt leve, virkende for dem?
 i Nu, det er skjønt; see Troen trænger
 i Med dette Haab for Herren frem,
 i Sa, det er skjønt at blive ved
 i Paa Jord at øve Kjærlighed.

7.

i Men ej mit Hjerte det forskrækker,
 i Skal jeg det end ej opsyldt see;
 i Mit Haab jeg i din Haand nedlægger,
 i Min Gud, min Gud, din Vilje see!
 i Kun lad mig i min Frelser's Favn
 i Øenslumre sødt i Jesu Navn!

Palmesøndag.

Mel. D sede Jesu fer din ic.

1.

[202] See, hvor nu Jesus træder
 Hen til den Morderstad,
 Enddog man Ham bereder
 Saa stort et Blodebad!

2.

Hans Udfærd er kun ringe,
 Et Ufen er hans Hest,
 Og dog kan Han betvinge
 Al Slangens Gift og Pest.

3.

Her rider Han, som løser
 Hver syndebunden Træl,
 Her rider Han, som øser
 Trøst i hver bange Sjæl.

4.

Her rider Han, som atter
 Til Himlen agter sig;
 Gaf ud, o Zions Datter!
 Thi see, Han vinker dig.

5.

O, Jesu! gid jeg kunde,
 Som jeg saa gjerne vil,
 Dig ære nogenlunde,
 O, hjælp mig selv dertil!

6.

Saa gjerne mine Klæder
 Seg for Dig lægger ned,
 Seg ud med Flokken træder
 Og er til Tak bered.

7.

Seg bærer mine Palmer
 For Urens Konge frem,
 Og sjunger mine Psalmer,
 O, Jesu! hør dog dem!

8.

Til Lykke, O, til Lykke!
 Du Urens Konge! gaa,
 Min Død at undertrykke,
 Og hav saa evig Tak!

S k æ r t o r s d a g.

1.

Mel. Vor Gud er idel Kjærlighed.

1.

[203] Jeg vil nu gaae til Herrens Bord,
 Seg længes efter Naadens Ord,
 Seg hører Jesu Stemme!
 Du Hellig Aand, bered mit Sind
 Og kald de rette Tanker ind,
 Alt Verden jeg maa glemme!

2.

Den dybe Nat paa Jorden laae,
 Da Jesus sad med sine Faa

Bed Nadveren tilsammen,
 Dg Fristeren bag Judas stod
 Dg kjøbslog om den Frommes Blod,
 Dg Helvede sang Amen.

3.

Lad Verden smile, Lykken lee!
 Jeg seer min Frelser's Sjælevec,
 Hans Smerte vil jeg bære!
 Ja! bar jeg end al Glædens Skat,
 En vemodsfuld Skærtorsdags-Nat
 Skal denne Stund mig være!

4.

Jeg endnu hører hans Farvel,
 Dg skulde dog om Verdens Held
 Letfindig kunne spørge?
 Nej! Røsten om min Jesu Blod
 Skal staae min Glæde haardt imod
 Dg lære mig at sørge!

5.

Saa far da hen, al jordisk Lyst!
 Dg tag med dig bort fra mit Bryst
 Forfængelige Tanker!
 Til Alvor kalder Jesus nu,
 Med stille Sind og uden Gru
 Paa Naadens Dør jeg banker.

6.

Om Vemod hviler tungt paa Sind,
 Om Taaren brænder paa min Kind,

Seg vil mig ikke skamme!
 Ethvert mit Suk fra Hjertets Grund
 Min Frelser vil i denne Stund
 Med Kjærlighed annamme!

II.

Mel.

1.

[204] Et fremmed Land Egypten er
 For gamle Jakobs Sønner,
 Mindst vente de en Broder der,
 Som Dndt med Godt belønner;
 Men han er Kongens højre Haand,
 Han føler Broderskabets Baand
 Og til sit Bord dem byder.

2.

Mig Verden er et fremmed Land,
 Og Sjælen smaalig leder
 Om Smuler Brød og Draaber Vand,
 Den hungrer, tørster, beder;
 Men da en Broder, sendt fra Gud,
 Bereder her et Gjæstebud
 Og arme Brødre mætter.

3.

Som Joseph satte hver især
 Ved Bordet efter Alder,
 Saa Jesus Hjertekjender er,
 Ham alt i Dine falder,
 Han hver en Tanke nøje saae,

Som dybt i Hjertets Afgrund laae:
 Thi mød med hellig Blusel!

4.

Men Joseph fremmed holdte sig,
 Hans Brødre ham ej kjendte,
 Mærk var han og højtidelig,
 Endskjønt hans Hjerte brændte;
 De mættes, men de bæve dog,
 Thi hver en Broders Bryst betog
 Forundring, Angest, Længsel.

5.

Saa kan ej Troens Dje see,
 Naar Frygt min Bøn afbryder,
 Om Jesus er nærværende,
 Hvor Han til Bords mig byder;
 Dog vil jeg ej mistreste mig,
 Thi skjønt Han fremmed holder sig,
 Hans Hjerte mod mig brænder.

6.

Men Benjamin, den kjæreste,
 Fik fem Gang mod de andre,
 Hans Brødre sig forundrede;
 Dog da de skulde vandre,
 Han ene og anklages maa,
 Kun han skal Hædersproven staae,
 Skyldfri at gaae i Fængsel.

7.

Saa skal da og, naar Naade jeg
 Af Jesu Fylde tager,

2 Jeg kjende Korsets tunge Vej
 3 Og Livets mange Plager;
 4 En Prøvestund mig forestaaer,
 2 Jeg lydig den imøde gaer,
 3 Og Naaden skal mig styrke.

8.

2 O Jesu! af jeg solgte Dig,
 3 Og blev din Gunst uværdig,
 4 Dog til at vederqvæge mig
 4 Din Kjærlighed var færdig;
 2 Thi glemmer jeg den ganske Jord,
 3 Og møder glad ved Naadens Bord
 4 Og offrer Dig mit Hjerte.

9.

4 Men naar engang jeg kommer der,
 3 Hvor en ophøjet Broder
 4 Sig viser for mig, som Han er,
 4 Da skal ved Livets Floder
 4 Udvises mig et Gosenland,
 3 Hvor jeg min Broder skue kan
 4 Paa Himlens Cretrone.

III.

Egen Melodi.

1.

2 [205] Jesu! Din søde Forening at smage,
 3 Længes og trænges mit Hjerte og Sind;
 4 Riv mig fra alt hvad mig holder tilbage,
 4 Drag mig i Dig, min Begyndelse, ind,

Viis mig ret klarlig min Sammer og Møje,
 Viis mig Fordærvsens Afgrund i mig,
 At min Natur sig i Døden kan bøje,
 Anden alene maae leve for Dig!

2.

Styrk mig ret kraftig i Sjælen derinde,
 At jeg kan finde, hvad Anden formaaer,
 Tag Dig til Fange min Tale og Sinde,
 Led mig og løf mig, saa svag som jeg gaaer;
 Mig og hvad Mit er jeg gjerne vil miste,
 Naar Du alene i Sjælen maa boe,
 Og sig omsider paa Døren maa liste,
 Hvad som forstyrret min inderlig No!

3.

O! hvo der kunde det Gne kun lære,
 Sig at opoffre med Hjerte og Hu!
 O! maatte Jesu mit Alting kun være,
 Jeg er, desværre! langt borte endnu;
 Jesu, som gav mig et hørende Dre,
 Ræk mig tillige din kraftige Haand,
 At jeg min Vandring herefter maa føre
 Ret som en Christen i Helligheds Land!!

4.

Hør dog, o Jesu! din klagende Due,
 Hyrde opseg dit vildfarende Lam,
 Vær mig blandt Myrtha en lædskende Drue,
 Ruttre mit Hjerte fra Synd og fra Skam;
 Lad mig i Bogstavens Bæsen ej blive,
 Anden lad Loven i Hjertet indskrive,
 At jeg i Sandheb maa kalde mig din!

5.

O Jesu, naar vil Du dog skaffe mig Hvile?
 O Byrden den trykker, af! tag mig den af!
 O Naar skal jeg see Dig ret venlig at smile?
 O Rejs Dig at true det brusende Hav!
 O Kjærligste Jesu! Du maa Dig forbarme,
 O Skjul dog ej evig dit Ansigt for mig;
 O Edelste Rigdom for aandelig Arme,
 O Fyld det udtømmede Hjerte med Dig!

6.

O Lad mig, o Jesu! forgjebes ej raabe,
 O See dog, hvor Sjælen er hungrig og træt!
 O Lad os, Immanuel*), være tilbøbe,
 O Har jeg Dig, ene da bliver jeg mæt!
 O Fordum Du sagde: "De maatte forsmægte,
 O Dersom jeg lader dem hungrige gaae!"
 O Evige Kjærlighed, kan Du da nægte
 O Sjælen, der hungrer, din Spise at faae?

7.

O Naadigste Jesu! nu vil jeg mig binde
 O Ved din den dybe Forjættelses Pagt!
 O Beder og leder, saa faae I og finde:
 O Saa har de sanddrue Læber jo sagt.
 O Jeg vil med Qvinden fra Canaans Egne
 O Efter Dig raabe, og faaer ikke No,
 O Før Du paa Bønnen til Slutning maa tegne:
 O Amen, det skee dig alt efter din Tro!

*) See Ef. 8, 10.

P a n g f r e d a g.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

1.

[206] **G**åf under Jesu Kors at staae,
 O, kjære Sjæl! og med Attraa
 Kys Jesu Fødder, og giv Agt
 Paa hvad Han har til Afsted sagt!

2.

Han først for sine Fjender bad:
 "O, kjære Fader, dem forlad,
 "Thi hvad de gjøre ved de ej,
 "De blinde gaae paa Syndens Vej!"

3.

O Jesu, bed Du og for mig!
 Du seer, hvor blind og skrøbelig
 Jeg er i al min Vej og Værk,
 Men ved din Bøn jeg bliver stærk.

4.

Han dernæst til sin Moder saae,
 Hvor jammerfuld hun monne staae,
 Som stødt igjennem Sjæl og Liv
 Med Mordersværd og Dræbefniv.

5.

En anden Søn Han hende gav
 Til Lindring, Trost og Støttestav:
 "Johannes, tag dig hendes Sag
 "Som Moders an fra denne Dag!"

6.

O Om jeg, o Jesu! og skal staae
 O Forladt, forhadt, med Korset paa,
 O Ja venneles blandt Rov og Ran,
 O Send et Guds Barn, som taer mig an!

7.

O Den Røver, som sin Synd fortrod,
 O Han Trøst og Haab i Hjertet god:
 O "I Paradiis, jeg lover dig,
 O "Du være skal idag med mig!"

8.

O Lad mig og i min sidste Stund
 O Faae Trøst af Jesu Mand og Mund;
 O D, lad mig daglig bedre mig,
 O Dg vinde Lod i Himmerig!

9.

O Det fjerde Ord var græsfeligt,
 O Dg aldrig hørte Himlen sligt:
 O "Min Gud, min Gud! hvi haver Du
 O "I denne Nød forladt mig nu?"

10.

O For min Skyld blev Du saa forladt
 O Dg af Guds Brede tagen fat,
 O At aldrig jeg forlades skal
 O I Dødens dybe skumle Dal.

11.

O Da Sjæleangst Ham tæred op
 O Al Kraften af hans piinte Krop;

"Jeg tørster", sagde Han, og fik
Af Widdike saa suur en Drik.

12.

Han drak og sagde: "det er alt
"Fuldkommet, som om mig er talt!"
Hvad Vidne Skriften om mig bær,
Til Punkt og Prikk fuldkommet er;

13.

Thi har jeg Trøst i Hjerterod,
At jeg en evig Glædesflod
For din den sure Drik skal faae
Af Naadens Kilde, Livets Na.

14.

Derefter Jesus gav et Naab,
Alt fuldt af Livets store Haab;
Han sagde: "Fader, i din Haand
"Befaler jeg min Sjæl og Land!"

15.

Det Ord, det Ord sig trænger ind
Udi mit Hjerte, Sjæl og Sind;
Gid det og blive sidste Ord,
Jeg tale skal paa denne Jord!

P a a s k e.

1.

Mel. Nu velan vær frist tilmode.

1.

[207] Som den gyldne Sol frembryder
 Gjennem den kulsorte Sky
 Og sin Straaleglands udskyder,
 Saa at Mulm og Mørke flye:
 Saa min Jesus af sin Grav,
 Af det dybe Dødsens Hav,
 Herliggjort opstod af Døde
 Imod Paaske-Morgenrøde.

2.

Tak, o store Sejerherre!
 Tak, o Livsens Himmelhelt,
 Som ej Døden kunde spærre
 I det helvedmerke Telt!
 Tak, fordi at op Du stod
 Og fik Døden under Fod!
 Ingen Tunge kan den Glæde
 Med tilberlig Lov udvælde!

3.

Jeg kan finde i mit Hjerte,
 At min Sjæl har Trost deraf,
 Som kan lindre al min Smerte,
 Naar jeg mindes kun din Grav,
 Og betænker, hvor Du laae
 I di Dødens merke Braa

Dg stod op med Kraft og Ære,
 Hvad kan større Glæde være!

4.

Ligger jeg paa Syndens Beje,
 Ligger jeg i Armod ned,
 Ligger jeg paa Sygeleje,
 Ligger jeg i Udselhed,
 Ligger jeg fortrængt, forhadt
 Dg af Verden slet forladt,
 Skal jeg Huus i Graven tage,
 D, der er dog Haab tilbage!

5.

Synd og Død og alle Pile,
 Som af Satan skydes kan,
 Liggende brudte ved din Hvile
 Udi Gravens mørke Land;
 Der begrov Du dem, og gav
 Mig en sikker Støttestav,
 At ved din Dprejsnings Ære
 Jeg skal Sejerspalmen bære.

6.

Søde Jesu! giv mig Naade
 Bed din gode Hellig Aand,
 At jeg saa min Gang kan raade
 Dg vejledes ved din Haand,
 At jeg ej skal falde hen
 Udi Dødens Svælg igjen,
 Hvoraf Du mig engang rykte,
 Der Du Døden undertrykte!

II.

Met. Af Højheden oprunden er.

1.

[208] Udbryd, hver Sjæl, i Sejerssang!
 Henover Jord med Himmelklang
 Et saligt Budskab toner:
 Det store Livets Haab er vist,
 Opstanden er den Herre Christ,
 Opstanden vor Forsoner.
 Livets Konge Døde vækker,
 Ham ej dækker
 Graven længe,
 Han kan Dødens Hule sprænge.

2.

Han er opstanden! Herren brød
 Dit Segl, o Grav! Din Braad, o Død!
 Dit Spir, du Mørkets Rige!
 I Syndens Grav min Sjæl var lagt,
 Med Herren, fra de Døde vaft,
 Den skal til Liv opstige;
 Herren sprænger alle Grave,
 Ej sin Slave
 Døden binder,
 Stor er Dødens Overvinder.

3.

Han er opstanden! Du opstaaer,
 Du Sædekorn, Gud Herren saaer
 Til Evighedens Sommer!
 Et Tegn er skeet i ProvensDal,

Dg efter hver Langfredags Nval
 En Paaskemorgen kommer:
 Himlen lyser, Jorden bæver,
 Englen hæver
 Gravens Dække,
 Herren vil de Døde vække.

4.

Opstandne Herre, Frelser Christ,
 Bor store Paaskemorgen hist
 Vi gaae med Haab imøde!
 Af Graven lad da frelst udgaae
 Dg ved din højre Side staae
 Med evigt Liv de Døde!
 Herre! let os Balfartsgangen,
 Sejerssangen
 Højt lad tone
 Saligt ved din Faders Trone!

III.

Mel. Af Højheden oprunden er.

1.

[209] Hold, fromme Sjæl, din Kirkegang
 Idag med hellig Jubelsang,
 Nok har du ængstlig flaget!
 Bor Himmel-Samson bandt man kun
 Med Dødens Reb en liden Stund,
 Nu har Han Fjenden flaget.

D Glæd dig derfor, glæd dig saare!

R Kan du græde,

D Græd af Glæde!

Z Hellig Fryd har ogsaa Taare.

2.

D En Brud Han Kjærlig fæsted sig,

R Men hendes Slægt med List og Svig

Z Fordømte Ham tildøde;

R Man lagde Ham i Gravens Skod,

R Men Gravens Porte Han opbrød

R Mod hellig Morgenrøde.

D Glæd dig derfor, glæd dig saare!

R Kan du græde,

D Græd af Glæde!

Z Hellig Fryd har ogsaa Taare.

3.

Z D, min opstandne Jesu Christ!

R Nu ved jeg det saa grant og vist,

R Du ejer Guddoms Bælde;

R Bar Dødens stærke Fængselsbaand

R Kun usfelt Reb udi din Haand,

Z Hvad kan din Magt da fælde?

R Derfor glæder jeg mig saare,

Z Ja, jeg græde

R Maa af Glæde,

D Salig Fryd boer i min Taare.

4.

R Kom nu kun, Død! kom, naar du vil!

Z Jeg lukker selv mit Dje til,

Ej frygter Gravens Gjemme;
 Din Braad er brudt, om søje Stund
 Mit Støv skal vækkes af sit Blund
 Ved Jesu Almagts Stemme!
 Derfor glæder jeg mig saare,
 Ja, jeg græde
 Maa af Glæde,
 Salig Fryd boer i min Taare.

5.

O, sed var vel vor Julefest,
 Da Han kom ned, den Himmelgjæst,
 Dg vilde blandt os bygge;
 Men sødere er dog den Dag,
 Da Han har stridt de Faldnes Sag
 Dg adspredt Dødens Skygge.
 Derfor glæder eder saare!
 Kan I græde,
 Græd af Glæde!
 Fromhed takker tidt med Taare.

6.

Du guddomsstærke Kæmpe hist,
 For Dig vi os nedboje!
 Mit Liv, mit Haab, min Jesu Christ,
 O, see med naadig Velbehag
 Paa denne glade Paaskedag
 Til Taaren i vort Dje!
 Thi vi glæde os saa saare,
 Maa af Glæde
 Barnlig græde,
 Bringe Dig vor Tak i Taare.

IV.

Me l. Fryd dig du Christi Brud.

1.

[210] O prægtig Morgenglands,
 Som overgaaer al Sands,
 Guds Søn, vor Sol er oppe!
 Han gjennem Mørkets Troppe
 Sig kæmpet har med Ære,
 Hans Navn velsignet være!

2.

O, salig Paaske dag,
 Nu vunden er vor Sag!
 Langfredags bittre Minde
 Maa nu saa sødt forsvinde,
 Thi Jesus vandt med Ære,
 Hans Navn velsignet være!

3.

Nu frygter jeg ej Død,
 Ej Gravens kolde Skød;
 Mit Støv vil Jesus vække
 Og kjærligen tildække
 Med Himmelglands og Ære,
 Hans Navn velsignet være!

4.

Trods dig, du Dødens Braad,
 Du mistet har din Død!
 Trods dig, du Ormegrube!
 Trods, Helvede, din Strube!

J tabte med Banære,
Guds Navn velsignet være!

Christi Himmelfartsdag.

I.

Mel. Af Højheden oprunder er.

1.

[211] Fuldendt er Naadens store Værk
Guds Søn har, underfuld og stærk,
Fuldkommet Frelsergangen!
Fra Krybbens Straa til Golgatha,
Til Graven, han udvandrede fra,
Holdt Jordens Nød ham fangen;
Fattig, ringe, spottet, saaret,
Har han baaret
Tornekronen,
Han, som arved Himmeltronen.

2.

Hos Gud, før Verdens Grund blev lagt,
Lyk og Herlighed og Magt,
Han Tiden gennemskued;
Han Verden saae, før den blev fød,
Han saae dens Fald, han saae dens Nød
Og Døden, som os trued.
Store dybe Frelsernaade!
Retfærd's Gaade
Er udgrundet:
Frelsens Vej er seet, er fundet.

3.

Det er fuldendt. Fra Jordens Ned,
 Fra Trængsel, Armod, Kors og Død
 Gaaer Herren til Guds Ære;
 Den Haand, som trued Storm og Hav,
 Den Haand, som sprængte Bærdens Grav,
 Skal Himmelspiret bære!
 Salig, Frelser, Du opstiger,
 Jorden viger,
 Himlen blinker,
 Herlighedens Krone vinker.

4.

Alt Skyens Glands omstraaler Dig,
 Du end velsigner Jorderig
 Og mægtig Arm udbreder;
 Bebudet har Du os din Haand,
 Naar ved din Faders højre Haand
 Dig Engles Hær tilbeder.
 Herre, stig Du til din Trone!
 Saligt tone
 Englestemmer:
 Jesus Christus ej os glemmer!

II.

Me l. Et lidet Barn saa lysteligt.

1.

[212] Sin Opfart haver Christus gjort,
 Den stærke Livets Herre,

Dg aaben staaer nu Himlens Port,
 Dg den kan ingen spærre;
 Med klaret Syn og frejdigt Sind
 Seg skuer grant fra Jorden ind
 I Salighedens Rige!
 Hvad mere Glæde vil jeg see?
 Ved al min Fryd, ved al min Bæe,
 Min Hand kan did opstige.

2.

Naar Verden er mig lys og smuk
 Dg ingen Sorg at kjende,
 Et stille Andagts Hjertesuk
 Didhen jeg dog vil sende;
 Det hindrer ej min Fryd og Fred,
 Guds Engle smile til mig ned,
 Seg seer den lyse Skare!
 Naar Himlen mig for Dje staaer
 Paa Lykkens Vej jeg varsomt gaaer
 Dg undflyer Syndens Snare.

3.

Naar Verden haardt imod mig staaer
 Dg Smerten mig forvirrer,
 Til Himmelfartens Bjerg jeg gaaer
 Dg op til Christus stirrer;
 Igjennem al Slags Savn og Strid
 Dg Trængsler drog min Frelser did,
 Seg vil bestaae i Nøden!
 For Evighedens visse Løn

Jeg stride kan i Tro og Ben,
 Og trøster mig ved Døden.

4.

Den komme sildig eller snart,
 Som Gud det vil bestikke!
 Min Sjæl gjør da sin Himmelfart,
 Til Graven gaaer den ikke!
 Hver Plet er et Bethania,
 Hvor frit den sig opsvinger fra,
 Og, Jesu, Dig udfinder;
 Mit Afskedsusk er Jesu Priis,
 Han aabner mig sit Paradiis,
 Naar Jordens Glands forsvinder.

P i n d s e .

1.

Mel. Jesu søde Idukommelse.

1.

[213] Nu rinder op vor Pindsefest,
 Gud Hellig Aand, vær Du vor Gæst,
 Du, som fra Evighedens Aar
 Fra Gud og fra hans Søn udgaaer!

2.

O hellige Treenhed,
 Mit arme Hjerte Du bered,
 At det dit Tempel være maa,
 Der for Dig kunde aabent staae!

3.

Kom Hellig Aand og Vidne giv
 I mig, at Jesus er mit Liv,
 Og at jeg intet andet ved
 End Hannem mig til Salighed!

4.

Kom Sandheds Aand og led mig saa,
 At jeg paa Lysets Vej maa gaae,
 At aldrig jeg fra Troens Grund
 Et Haarsbred viger nogen Stund!

5.

Om jeg i Tryghed slumrer hen,
 O, væk mig snarlig op igjen;
 Din kraftig Naade staa mig bi
 Og holde mig paa rette Sti!

6.

Jeg uden Dig ej kjende kan
 Min Gud og store Frelsermand,
 Lad derfor dine Straaler mig
 I Hjertet falde rigelig!

7.

I Kors og Kummer, Trang og Nød,
 I Fare, Fængsel og i Død
 Du mig en Trøster given est,
 Min Lær Du ogsaa kjender bedst!

8.

Om derfor jeg med Korset paa
 Skal gjennem Verdens Torne gaae,

Jeg vinder dog til Livsens Land,
 Da Du est med, min Trøstermand.

9.

O Hellig Mand, o milde Gud,
 Styrk mig, at jeg kan holde ud!
 Opvarm mig med din Raades Blød,
 Og gjør mig trøstlig i min Død!

II.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

1.

[214] Gud Hellig Mand! i Tro os lær
 Vor Frelsermand alene
 Af Hjertet ret at have kjær
 Og Hannem saa at tjene,
 At vi fra Dødens Grumhed maae
 Til Jesu Christi Ære faae
 Den Frelse, Han fortjente!

2.

Hjælp, at din sunde Værdoms Kraft
 I Hjertet ret fornæmmes!
 Af Ordet's Brød og søde Saft
 Vor Salighed lad fremmes!
 Na, gjør os slet fra Synden død
 Og nye igjen til Himlen fød,
 I Troen Frugt at bære!

3.

Naar Liv og Ande vil forgaae
 I Dødens bittre Stunde,
 O, gib vi da din Virkning saa
 I Hjertet føle kunne,
 At vi vor Sjæl med god Forstand
 Befale maae i Jesu Hand,
 I evig Ro at gjemmes!

III.

Mel.

1.

[215] Var I ikke Galilæer?
 Kaldte eder Phariseer
 Ej, med Haan, ulærde Mænd?
 I, som bragte først paa Tale
 Hvad vel nys laae dybt i Dvale,
 Men stod herlig op igjen?

2.

Jødelands Apostelskare!
 Hvad i Verden kan forklare
 Kraften i det gamle Ord,
 Som endnu gjør Underværker,
 Har til stolte Mindesmærker
 Kirker alle, trindt paa Jord?

3.

Hvor kan vi med eder stemme,
 Som har dybt i Osten hjemme,

1) Eders Billede forstaae?

2) Hvor kan vi i fjerne Egne

3) Bidne om, paa eders Begne,

4) Hvad I horte, hvad I saa?

4.

1) Sa hvor kan, skjent I er døde,

2) Eders Ord paa Tunger gløde,

3) Trodse Bid og Blof og Baal!

4) Hvor kan eders Aand i Norden,

5) Sa i hver en Braa paa Jorden,

6) Tale Folkets Modermaal!

5.

1) Ej udlokke, ej udpine

2) Vader sig af søde Bine

3) Slig en Kraft med nogen Kunst;

4) Den hver Folkeand paa Jorden,

5) Og saa Kæmpernes i Norden,

6) Onskede sig kun omsonst.

6.

1) Herrens Ord og Pindsedagen

2) (Ikun de forklare Sagen)

3) Hav jer alle Tengers Aand;

4) Manden, som kan alt udvirke,

5) Som i Jesu Christi Kirke

6) Roser alle Tungebaand.

7.

1) Ikke Jer det er, som tale,

2) Siger Han, som kan befale,

Men det er min Faders Mand ;
 Derfor, skjønt I tidlig døde,
 Ordet lever, Tungen gløde,
 Tærtegn gjør Guds Højre Haand!

Store Bededag.

1.

Mel. Hvo ved hvor nær mig er min Ende?

1.

[216] O Gud, min Gud! det bange Hjerte
 Dpsender sine Suk til Dig,
 Du kjender Kilden til dets Smerte,
 Du ved, hvorfor det ængster sig,
 Du seer vor Nød, vor Sjælegru,
 Hør og vor Bøn: forbarm Dig nu!

2.

Vel er det sandt, vi kan ej klage!
 Bortvendte Du Dig end fra os,
 Saa kjærlig gjennem mange Dage
 Du kaldte og advared os;
 Men, Herre! kom vor Nød ihu,
 Og hør vor Bøn: forbarm Dig nu!

3.

Dphørte Solens Lys og Barme,
 Da visned snart alt Kjød som Hø,
 Men luktes dine Naades-Arme,
 Da maatte Sjælene selv døe;

C Det føle vi med Angst og Gru,
 C Og bede: Gud, forbarm Dig nu!

4.

C Dog kunde end en Moder glemme,
 C Hvad under hendes Hjerte laae,
 C Du, Herre! vil os aldrig glemme,
 C Det Trøstens Ord lod Du udgaae;
 C O, kom da naadig os ihu
 C Og hør vor Bøn: forbarm Dig nu!

5.

C Du gav os alt, Du gav os Livet!
 M Men Sjælens største Trang Du seer,
 M Uafhjælp den, sig: dig er tilgivet
 C Din Synd, men synd fra nu ej meer!
 C O, Fader! hvo er god som Du?
 C For Jesu Skyld forbarm Dig nu!

6.

C For Jesu Skyld! ja, kjære Fader!
 C For hans Skyld haaber Hjertet end,
 M At Du det arme Barn forlader,
 C Som angerfuld tyer til Dig hen;
 C For Jesu Skyld, trods Angst og Gru,
 C Vi bede: Gud, forbarm Dig nu!

Met. Breden din aften.

1.

[217] Gud, Retsfærds Gud, Du Hellige, Du
Høje!

Ej kan min Synd jeg skjule for dit Dje,
Du saae det, Gud, min Sjæl var ej retfærdig,
Din Naade værdig.

2.

Uk, nævner jeg mig reen med Læber falske,
I Manders Tal jeg staaer som den Spedalske,
Selv Drømmen, som jeg om min Reenhed
drømmer,
Min Sjæl fordømmer.

3.

Før Hjertet Syndens Kilde i sig kjendte,
Fra Dig, o Gud, det til sin Lyst sig vendte,
Uk, Sjælen sig i Brødens Dyb nedsænkte,
Før klart den tænkte.

4.

Dig var det ej, o Gud, jeg biged efter,
Da Verdenslysten vakte Sjælens Kræfter,
Som Lysets faldne Engle jeg og vilde
Fra Dig mig skille.

5.

Gud, Naadens Gud, Barmhjertighedens
Fader!
Jeg er fortabt, hvis Du ej Synd forlader,

D, hvis Du mig ej Naadens Dør oplukker,
 Jeg evig sukker.

6.

D, hør mit Suk, Du, som min Trængsel
 kjendte,

D, hør mit Suk, Forbarmer, som Gud
 sendte!

Den Sjælesot, som mig fra Gud vil drage,
 Kan Du borttage.

7.

D, Frelser, lad min Anger Dig bevæge!
 Udbræk din Haand, Du store Sjælelæge!
 Udslet min Synd, og lad gjensødt mig hige
 Mod Naadens Rige!

**Poenitentsie = Psalmen
 under Communionen.**

M e l.

1.

[218] **U**t, Herre! jeg saa mødig er,
 Kun Skræk og Nød jeg for mig seer!
 Jeg syndet har, min Skyld er stor,
 Løt jeg mig nærme til dit Bord?

2.

Saa tidt har Hovmod fristet mig,
 Og, Herre! jeg forglemte Dig,

Som, skjønt Du havde Guddoms Magt,
Dog tog en Tjeners Skik i Agt. ¹⁾

3.

Tidt lytted jeg med stille Lyst
Til den, som blotted Næstens Brøst,
Jeg glemte, selv at demme saa,
At jeg en naadig Dom kan faae. ²⁾

4.

Tidt gif jeg nødigt til Forlig, ³⁾
Dg Nag i Hjertet skjulte sig,
Jeg glemte Dig, som bad saa mild:
Forlad dem, Gud, de fare vild! ⁴⁾

5.

Tidt Armod's Søn jeg kold bortskød
Dg lindred ej hans Sorg og Nød,
Skjønt mere mig tildelet var,
End Enken, som sin Skjærv frembar. ⁵⁾

6.

Naar Bykkens Gaver mig tilflød,
Jeg ofte uden Tak dem nød,
Dg, naar en Modgangs Sky opsteg,
Alt Haab, al Tillid fra mig veg;

7.

Jeg glemte, at fra Lysets Gud
De gode Gaver strømme ud, ⁶⁾

¹⁾ Philip. 2, 6. 7. ²⁾ Matth. 7, 1. 2. ³⁾ Matth. 5, 26. ⁴⁾ Luc. 23, 34. ⁵⁾ Luc. 21, 3. 4. ⁶⁾ Jac. 1, 17.

M At det den samme Herre er,
 S Som tugter den, hvem Han har kjær.⁷⁾

8.

Z Ja, Herre Christ! min Skyld er stor,
 Z Tør vel jeg træde til dit Bord?
 Z Tør vel en Synder nærme sig,
 C Du Sandheds Konge! hen til Dig?

9.

C Hvor skal jeg i min Nød henflye?
 Z Til hvem i Verden skal jeg tye?
 A Kan nogen vel af Adams Slægt
 M Mig lette mine Synders Bægt?

10.

M Ak, Herre, Nej! Hver Støvet's Søn
 M Maa sukke for sig selv ilen,
 C Og intet Kjødets Barn formaaer
 M At læge sine egne Saar.

11.

A Kun Du, som steg fra Himlen ned,
 C Og vandred her i Hellighed,
 A Kun Du, som atter did opfor,
 C Hvor nu hos Faderen Du boer,

12.

A Kun Du kan lette Syndens Bægt
 Z For mig og hele Jordens Slægt,
 A Kun Du kan frelse den, som sig
 Z I Troen slutter fast til Dig.⁸⁾

(7) Ebr. 12, 6. (8) Rom. 3, 23.

13.
 O, Herre! Skuf da ej mit Haab,
 Luk ej dit Dre for mit Raab!
 Jeg syndet har, men føler nu,
 At Synd er Død, men Liv er Du!⁹⁾

14.
 Saa bittert jeg min Synd fortrød,
 Saa stride Angerstaaren flød,
 Saa sorgbetyngtet Hjertet slog
 Dg Sjæleangst mit Sind betog;

15.
 Da randt mig dine Ord i Hu:¹⁰⁾
 "O kommer, kommer, sagde Du,
 "I alle, som besværet er
 "Dg lide, see! jeg Hvile gi'er!"

16.
 Jeg kommer, Herre! paa dit Ord
 Dg knæler ydmygt ved dit Bord;
 Modtag mig da, forskyd mig ej,
 Du Livets Fyrste, Sandheds Vej!

17.
 Bespiis mig med dit Himmelbrød
 Dg skjenk mig af din Kalk saa sød,
 At jeg maa kjende ret den Magt,
 Som er i disse Gaver lagt!

⁹⁾ Rom. 5, 12. Joh. 14, 6. ¹⁰⁾ Matth. 11, 28.

18.

U Udslet min Skyld, bortvend min Nød,
 F Forglem, forglem, hvad jeg forbød,
 A Aftvæt min Tanke, styr min Haand,
 S Og styrk mig ved den Hellig Mand!

19.

G Da skal jeg, støttet ved din Arm,
 M Med kraftig Tro udi min Barm,
 K Ket stræbe her at kæmpe saa,
 N Ut hist jeg Grens Krands kan faae! ¹¹⁾

W a a r = P s a l m e.

M e l. Lovet den Herre den mægtige Konge 2c.

1.

S [219] Lidt kun det baader, at Mesteren
 Huset opbygger,
 G Bygger ej Herren med ham og dets Grund-
 vold betrygger;
 M Menneffens Haab,
 G Hører ej Herren vort Raab,
 G Blive til flygtige Skygger.

2.

S Skaber og Fader! Du bød os, i Naade,
 at gjøre
 Z Jorden vor Haand underdanig, Du gav
 den at føre

¹¹⁾ 2 Tim. 4, 7-8.

Frugter og Brød
 Frem af sit soulmende Skjød;
 Du vore Ønfter bønhøre!

3.

Lidt kun det baader, at Mennesker Ugeren
 pløje,
 Byes Betsignelsen ej med Straalernes Ild
 fra det Høje;

Smilende ned
 Skue til Dal og til Bred
 Solen, din Kjærligheds Dje!

4.

Sæden forgjeves er lagt, hvis Du ikke
 vil vande;
 Skyen gaaer frem paa dit Bud over tør=
 stende Lande.

Bældig og blid,
 Dvæg i betimelig Tid
 Grøden med Himmelens Bænde!

5.

Benlige Øster, o. Fader! Du skjenkede
 Aaret,
 Snehvide Blomster i Klynge har Grenene
 baaret;

Lidligt med Sang
 Vaarfuglen fløj over Bang;
 Lad ej vort Haab blive daaret!

6.

Ager og Enge til Bæxt Du i Sommeren
 tvinge!
 Slaae dem i Bølger med Bejrenes frugt-
 bare Binge!

Du er vor Trøst,
 Gud! for den kommende Høst
 Lad den Belsignelse bringe!

H ø s t = P s a l m e .

Mel.

1.

[220] Du, Herre! naadigt til os saae,
 Bort Bænge frodigt bølger,
 Det Korn, i Jordens Sked henlaae,
 Sin gyldne Frugt ej dølger;
 Tak være Dig
 Evindeligt!
 Din Haand, forsand,
 Til al vort Land
 Har givet Korn og Kjerne.

2.

Snart strøe vi atter Sæd i Bang,
 Med Tak til Dig for Gaven;
 Som Kornet vi med Bemodsfang
 Skal lægges selv i Graven.
 Maaskee besaaer
 Om mange Aar

En Ngermand
 Fra fremmed Land
 Den Jord, som os mon skjule.

3.

Dg naar den Jord, vi nu besaae,
 Beplantes trindt af andre,
 Dg Hytter nye paa Marken staae,
 Hvor nye Slægter vandre;
 Kom dem ihu
 Dg lad som nu
 Din Sol opgaa,
 At Kornet maa
 Paa deres Marker bølge!

4.

Alt Verdsligt svinder hen som Sne,
 Ej maae vi derfor klage,
 I Livet vi din Godhed see,
 I Døden vi den smage;
 Thi hvo paa Dig
 Forlader sig,
 Skal som din Høst
 Med Haab om Trøst
 Til dine Himle samles.

Efter en Præsts Indføttelse
i hans Kirker.

Wcl.

1.

[221] Hør, o Gud! med Velbehag
Hjertets Bøn paa denne Dag!
Dø en Hyrde skjenked Du,
I vor Kreds han stander nu,
Sign ham, Herre! med din Fred,
At hans Daad, at hvert hans Fied
Lyse maa i Kjærlighed!

2.

Styrk hans Tunge med din Kraft,
Bæd hans Ord med Troens Saft,
At vi stedsse deraf maae
Sund og kraftig Næring faae!
Til at revse djærvt vor Brøst,
Som til mildt at bringe Trost,
Styrke Du din Tjeners Røst!

3.

Bad og Sakramenterne
Stedsse til din Gæftee!
Sign hver den, som ved hans Haand
Bliver døbt med Vand og Aand!
Dg, naar Nadveren vi faae
Gjennem ham, gid da vi maae
Frelsens Fylde ret forstaae!

4.

Bøj vort Sind til Kjærlighed,
Væf os til Lærvillighed,
At hans Bane vorde maa
Lys at skue, let at gaae!
Tag os alle i din Favn
Milde Gud! i Jesu Navn!
Før os til den sikre Havn!

2. De Helliges Samfund.

Christus Menighedens Beskytter.

Met. Breden din afvend.

1.

[222] Mægtigste Christe! Menighedens
Herre,

Den Du har tegnet med dit Kors til Ære,
Skynd Dig at hjælpe os af Fjendens Snare,
Dit Folk bevare!

2.

Før du selv Striden for de Børn saa svage,
Nu Du vor Fjende, driv hans Magt tilbage;
Hvad sig mod dine Lemmer vil ophøje,
Du selv nedbøje!

3.

Fred udi Kirken vi af Dig begjere,
Fred udi Landet Du os og beskyære,
Fred udi Hjertet Du for alting give
Og os os at blive!

4.

Saa skal din Godhed her paa Jorden prise
 Og hieset evig endnu meer udvise;
 Himmel og Jord din Godhed skal bekjende
 Til Verdens Ende.

Kirke n v o r M o d e r.

Mel.

1. [223] Kirken er som Himmerige,
 Meget kan den ligned ved,
 Skjønt paa Jord den har ej Lige,
 Som Guds Naade og Guds Fred.

2. Mest dog lig en Barnemoder,
 Herren kalder den sin Brud;
 Ved dens Mælk opvære Poder,
 Som ved Bække Pileskud.

3. Kirkens Favn man derfor kalder
 Kattelig et Moderskød;
 Naar du sørger, naar du falder,
 Hvilen der er altid sød.

4. Kastes Brag paa Kirkens Gode
 Af den Sjæl, som dem har smagt,
 Da forhaaner Søn sin Moder,
 Dg hans Dom er forudsagt.

5.

H Angret han med ærlig Smerte,
 H Bøder om med ydmyg Bøn,
 H Kirken da med Moderhjerter
 H Favner sin forlorne Søn.

Kirken vor Tilflugt.

Mel.

1.

[224] I Herrens Huus det toner
 Paa hver Forsamlingsdag
 Fra Sønnen, vor Forsøner,
 Med Mandens Tungeslag:
 Frygt ej, du lille Hjord!
 Saa siger Fader vor,
 Det Folk med Korsets Farve
 Mit Himmerig skal arve!

2.

Meld dem, som fattig finde
 Paa Mand sig uden mig,
 For dem er Mand herinde,
 Med hele Himmerig!
 Meld dem, som komme her
 Med Hjertesorgen svær,
 For dem i Guddomsresten
 Er bundløs Himmeltresten!

3.

Meld dem, som blye og spage
 Med Lidt vil nøjes her,

De skal for intet tage
 Til Arv min Jord især!
 Held dem, som finde slet
 Selv deres bedste Ret,
 Dem lædsker Jeg og mætter
 Med mine Herre-Retter!

4.
 Held dem med Hjertes omme,
 Som ynkes over Nød,
 For dem jeg Naadestømme
 Paa Korsets Træ udgød!
 Held dem, som uden Svig,
 Vil Hjertet offere Mig,
 De skal, naar Fjender true,
 Guds milde Ansigt skue!

5.
 Held dem, som fredegode
 Guds Fred gaaer over alt,
 De sole veltilmode
 Sig efter Mig opkaldt!
 Held dem, som lønnes slet
 For Sandhed og for Ret,
 I Himlen, til mig bundet,
 De Borgerskab har vundet!

6.
 Held eder, naar af hine
 I høste Dndt for Godt,
 For i er Benner mine
 Dg taale Had og Spot!

Jo meer I lyves paa,
 Des meer I frydes maae,
 Des større vorder Lommen
 Hos Gud, hvor Jeg er Sonnen!

7.

Lad i mit Huus indgange,
 Lad til Mig komme nær,
 Hver fattig Sjæl og bange,
 Som søger Hjælpen her!
 Med Naade dem for Ret
 Jeg giver Byrden let,
 Og i min søde Hvile
 De græde skal og smile!

8.

Nu synger Tre-Bære
 For Gud, vor Fader god,
 Og Sonnen hans, den Kjære,
 Som kom med Vand og Blod,
 Og Manden, Talsmand kaldt,
 Som virker alt i alt!
 Hist oppe, som herne den,
 Hil Guds-Treenigheden!

Daab og Tro oplade
Kirken.

Mel.

1.

[225] Vor Kirkedør vel lukkes op
For hver en Sjæl, som banker,
Dog ind ej fares i Gallop,
Der kræves Alvorstanke;
Dørvogteren, med stadig Hu,
Udspørger først: forsager du
Med alt hans Ude og hans Inde
Vor Herres og vor Troes Fjende?

2.

Dernæst vi spørge: troer du
Som vi og vore Fædre?
Hvis ej, da er det Tid endnu,
Gak, hvor du troer det bedre!
Men Fjendens Bæsen, Bøgn og Svig,
Ej taales kan i Himmerig,
Ej Ja = og = nej er hos vor Herre,
Dg Hukleri gjør Ondt kun værre.

3.

Men kan og vil vor Tro og Daab
Som ærlig Mand du dele,
Vi borge dig for Himlens Haab,
Dg Herren for det Hele;
Han borger dig, som Ordet led,
For Sejer over Synd og Død,

For evigt Liv, og det vil sige:
Guds Salighed i Himmerige.

Barnets Daab.

Mel.

[226] Kommer hid kun med de Smaa,
Som ej Godt og Ondt forstaae,
I hvis Mund ej findes Svig;
Just for dem er Himmerig,
Deres Sjæl er i Guds Haand,
De bedrove ej hans Aand.

2.

Døbe kan paa egen Haand
Jordklimp ej med Vand og Aand;
Derfor kun i Jesu Navn
Lage vi de Smaa i Favn,
Døbe paa og med hans Ord:
Nyde hver, som det han troer!

3.

Bærer da de Smaa til Ham,
Som borttog vor Synd og Skam,
Som har Livet i sin Haand,
Døber med den Hellig Aand,
Har fra Døden dyrekjøbt
Hver, som troer og bliver døbt.

4.

Hvo tør dem i Bejen staae!
 Selv Han kalder ad de Smaa,
 Nabner i sin Faders Navn
 For de Smaa sin Frelserfavn,
 Lukker i sit Himmerig
 For enhver, ej dem er lig.

5.

Fader, Søn og Hellig Aand!
 Et for os i Troens Baand!
 Gaa Du med dem udi Pagt
 Imod Synds og Dødens Magt!
 Himmel! luk da op din Favn
 For de Smaa i Jesu Navn!

Kirkeres Byggelse.

Mel.

1.

[227] Dig rumme ej Himle
 Og Himlens Himle,
 Vor Skaber fuldstor!
 Saa ej er at tale
 Om Højloftsale
 For Dig paa vor Jord!

2.

Men knejse paa Tue
 Med Piller og Bue

Paladser for Jord;
 Er Mand dog kun Bæver,
 Hvis ikke sig hæver
 Palads for Guds Ord.

3.

Dg har Du os givet
 Til Redning, til Livet,
 Et Almagts Ord;
 Til det at udtale
 Maae Højloftsfaie
 Opmylre paa Jord.

4.

Hvem vil ikke prise
 Med Psalme og Bise
 Din Kjærlighedsbrøst?
 Hvor er dog det Dre,
 Som ikke vil høre
 Din evige Trøst?

5.

Thi bygge vi Kirker,
 Hvor Gudsordet virker,
 I Lys og i Løn,
 Hvor Hjertet sig fryder,
 Naar Hallen gjenlyder
 Af Tak for Guds Søn!

6.

Du leve os lader
 Med Dig, som med Fader

Du lever i Løn;
 Saa leve vi lade
 Tilhørerne glade
 Med os og Guds Søn.

7.

Saa Tungen vi bruge
 Med Nanden hver Uge
 Til Glæde og Gavn,
 Saa Graat vi forgylde,
 Saa Huset vi fylde,
 Opbyggt i Dit Navn!

Kirke's Klokker.

Mel.

1.

[228] Som Hønen klukker mindelig,
 Saa Kirkeklokken ringer:
 D kommer, Smaa! nu brat til mig,
 See, hvor jeg breder Binger,
 At vogte jer med Kraft og Flid
 For Høg og Ræv til evig Tid,
 Som Hønen sine Spæde!

2.

Det Herren er, som kalder saa,
 Med klare Klokketoner;
 D, lad omkap til Ham os gaae,
 Vor kjærlige Forsoner!

Hos Ham er Fred og Hvile ret,
 Hans Nag er godt, Hans Byrde let,
 Som Honen for de Spæde!

**Kirken er bygt af levende
Stene.**

Met.

1.

[229] Kirken den er et gammelt Huus,
 Staaer, om end Taarnene falde;
 Taarne fuldmange sank i Gruus,
 Klokker end lime og kalde,
 Kalde paa Gammel og Ung,
 Meest dog paa Sjælen, træt og tung,
 Syg for den evige Hvile.

2.

Herren, vor Gud, vist ej beboer
 Huse, som Hænder mon bygge,
 Arkepaalunet var paa Jord
 Kun af hans Tempel en Skygge;
 Dog sig en Bolig undersuld
 Bygde Han selv af Støv og Muld,
 Rejste af Gruus den i Raade.

3.

Vi er hans Huus og Kirke nu,
 Bygget af levende Stene,
 Som under Kors med ærlig Hu
 Troen og Daaben forene;

Var vi paa Jord ej meer end to,
Bygge dog vilde Han og boe
Hos os i hele sin Bælde.

4.
Hvor vi end mødes her paa Jord,
Frelserens Navn vi paakalde,
Flux Han med Byd af Livets Ord
Kommer, som Vand for Skjalde;
Nær, som sit Ord, i allen Stund
Han er vort Hjerte og vor Mund,
Drot over Tiden og Rummet.

5.
Samles vi kan da med vor Drot
Selv i den laveste Hytte,
Finde med Peder, der er godt,
Tog ej al Verden i Bytte;
Kirken og vi, som ærlig tro,
Altid er Et saavel som To,
Et med vor Drot og hinanden.

6.
Husene dog med Kirkenavn,
Bygte til Frelserens Vre,
Hvor Han de Smaa tog tidt i Favn,
Er os som Hjemmet saa kjære;
Dejlige Ting i dem er sagt,
Sluttet har der med os sin Pagt
Han, som os Himmerig skjenker.

Funten os minder om vor Daab,
 Altret om Nadverens Glæde;
 Hvor skulde før i Tro og Haab
 Herren vi ønske tilstede,
 End hvor det for os præntet staaer:
 Herren idag er som igaar,
 Saa er og Troen og Daaben.

Give da Gud, at hvor vi boepa
 Altid, naar Klokkerne ringe,
 Folket forsamles i Jesu Tro
 Der, hvor det plejed at klinge:
 Verden vel ej, men I Mig seer,
 Alt hvad Jeg siger, see, det skeer!
 Fred være med eder alle!

Aldrig dog glemmer meer i Nord
 Kirken af levende Stener
 Dem, som i Kraften af Guds Ord
 Troen og Daaben forene;
 Selv bygger Anden Kirke bedst,
 Trænger saalidt til Drot som Præst,
 Ordet kun helliget Huset.

Jerusalem er Kirkenes
 Forbilde.

Met.

1.

[230] Der ligger en Stad i det tyrkiske
 Land,

Som Christne bør ej at forglemme,
 Derfra gik vor Tro over bølgende Strand
 Og der har vort Døbenavn hjemme;
 Den Stad ligger dejligt og svinger sig op
 Ud Bjerget fra Floden til Borgen paa Top,
 Afbilder hvad Christne skal gjøre.

2.

Ja, saa er den bygget, den hellige Stad,
 Som Gud kalder "Byen paa Bjerget",
 Som Floden gjør frugtbar og vandrig og
 glad,
 Som Handen med Almagt har værget;
 Som Taarnet paa Lind ligger Huset paa
 Hald,
 Der synes at hælde og true med Fald,
 Men trodser dog Helvedes Porte.

3.

Den hellige Stad, med Løve i Skjold
 Og Bægtere, som ikke slumme,
 Ej vindes med List og ej tages med Vold
 Af Fjenderne mange og grumme,

Den tæller nu godt attehundrede Aar
 Og lovsynger Ham, der idag som igaar
 Kan Døden og Djævelen tvinge.

4.

Vor Hjelm er vort Haab og vort Skjold er
 vor Tro,
 Guds Ord baade Sværdet og Luren,
 Vor Ben i den Enbaarnes Navn er vor Bro,
 Saalmodighed kalde vi Muren,
 Vor Daab er vor Flod, ja vor Nilstrøm
 saa fin,
 Paa Bordet vi fattes ej Brød eller Viin,
 Saa trodse vi Hungerens Plage.

5.

O, hvem kan vel døve det lynende Sværd,
 Der klinger, som Skyerne brage!
 Og hvem kan vel flaae den usynlige Hær,
 Der kæmper for Kirkens de Svage!
 Ja, hvem er hans Lige i Styrke og Mod,
 Som troner i Himlen, til under hans Fod
 Af Fjenderne lægges den sidste!

6.

Besmitte kan Tyrker den dejlige Stad,
 Hvor Christendom havde sin Bugge,
 Men aldrig for Grumbød, for Haan eller Had
 Dog "Byen paa Bjerget" skal bukke!
 Vor Tro og vort Haab, med Guds levende
 Ord,

Trods Helvedes Porte skal trone paa Jord,
Til Himmerigs Porte oplades!

Israel i Udlandighed,

Et Forvarsel for Kirken.

Mel.

1.

[231] Ved Babylons Floder

Vi sørgende sad
Dg græd for vor Moder,
Den hellige Stad,
Lod Harperne hænge
Med springende Strænge
I Pilenes Top.

2.

Da maned for Sange
Os Kæmper med Flid,
Som tog os tilfange
Dg ferte os hid,
Med Gammen og Glæde
De bad os at kvæde
Jerusalems Sang.

3.

Al, hvad skal vi sjanget!
Kan, Zion! din Sang
Faae Tone paa Tunge
I Babylons Bang!

Udlændigheds Dage
 Til Suk og til Klage
 Kun røre vort Sind.

4.

O, kunde jeg glemme,
 Jerusalem! dig,
 Min Højre sig glemme,
 Henvisne paa mig!
 Og mens jeg dig mindes,
 O, Zion! der findes
 Kun Sorg i min Sang.

5.

Ta, hvad skal jeg kvæde
 Og komme ihu?
 Min højeste Glæde,
 O Zion, er du!
 Vil andet jeg sjunge,
 Da voxer min Tunge
 Til Ganen mig fast.

6.

O, Husk dog, vor Herre!
 Forstyrrelsens Dag,
 Da Ondt gjordes værre
 Til Edoms Behag!
 Da løb det: Udvæjner,
 Udsletter og levner
 Ej Steen over Stov!

7.
 Ja, Babylons Daatter,
 Med bangeste Kaar!
 Den Tanke mig gotter:
 Din Time dog flaaer!
 Du undgaaer det ikke
 Den Skaal at uddrikke,
 Du skjenkte for os!

Kirke ns om skiftende

Skjæbner.

1.

Mel.

1.

[232] "Blomstre som en Rosengaard
 "Skal de øde Bange,
 "Blomstre i et Gyldenaar,
 "Under Fuglesange!
 "Rødes skal i Straaledands
 "Libanons og Karmels Glands,
 "Saron's Undigheder!"

2.

"Prises skal fra Strand til Strand
 "Jordans øde Slette,
 "Hæderskrandsse trindtom Land
 "Skal til den man flette,
 "For med Guddoms herlighed

"Der den Høje daled ned,
 "Lod sig klart tilsyne."

3.

"Kyste maa ej noget Knæ!
 "Lad ej Hænder synke!
 "Skyde hvert udgaaet Træ!
 "Glatte sig hver Rynke!
 "Rejse sig det faldne Mød!
 "Kinde let uroligt Blod!
 "Frygt og Sorg forsvinde!"

4.

"Herren kommer, Gud med os!
 "Troen paa Ham bier!
 "Byde vil Han Fjenden Trods
 "Som sit Folks Befrier!
 "Alt betales paa et Bræt,
 "Fjenden skeer sin fulde Ret,
 "Folket times Naade!"

5.

"Skæres for den sorte Stær
 "Skal da Dine mange,
 "Døve Dren fjern og nær
 "Høre Frydesange!
 "Som en Hind da springer Halt,
 "Stammer, som for maalles gjaldt,
 "Løfter klart sin Stemme!" —

6.

Saa i Herrens Helligdom
 Esaias spaaede,
 Tiden vandt og Dagen kom

Med Guds Lys og Naade,
 Ja med Guds og Davids Søn,
 Som gjør end i Lys og Løn
 Paradiis af Drke!

7
 Vidtberømt da gjorde Han
 Jordans øde Slette,
 End til den vi trindt om Land
 Hæderskrandse flætte;
 Der vor Gud i Bod og Bøn
 Fandt sin elskelige Søn,
 Favned Ham i Manden.

8
 Da tilgavns fik Blinde Syn,
 Stumme Røst og Mæle,
 Springe, fare kan som Lyn
 Nu vansføre Sjæle;
 Hvad engang paa Støv blev seet,
 Tusindfold i Mand er skeet,
 Skeer til Verdens Ende.

9
 Nys vel syntes Naadens Tid
 Paa vor Jord udrunden,
 Herrens Mand af Mandevind
 Klarlig overvunden;
 Trindt i Kirken, hvor man saae,
 Daglig gif en Mund i Staa,
 Blev to Dren dove.

Mode blev det trindt paa Jord
 Herren at fornægte,
 Og af alle Jesu Ord
 Et kun syntes ægte,
 Et kun lagt i Sandheds Mund,
 Ordet: om en liden Stund
 Seer man mig ej længer!

11.

Herlig dog sig vendte Blad,
 Slukket er nu Sorgen,
 Det i hver en christen Stad
 Aften blev og Morgen;
 Medens vi, som tale end,
 Troed, tvivled, traf igjen
 Herrens Land i Stevet.

12.

Vere med vor høje Drot,
 Med hans Land tillige,
 Begge de gjør alting godt
 I vort Himmerige!
 Døve, selv paa Gravsens Bred,
 Dren faae at høre med,
 Stumme Læber sjunge.

Højt bebude Gyldenaar
 Glade Nytaarsfange!
 Blomstre som en Rosenggaard lig
 Skal de øde Bange!

Nødes skal i Straaledands
 Libanons og Karmels Glands,
 Saron's Yndigheder!

II.

Mel. Nu velan vær friff tilmode.

[233] Lov og evig Ære
 Skee Dig, o treenig Gud,
 Som vor Troes den rene Lære
 Rev af Mørkheds Fængsel ud!
 Da dit Lys var næsten slukt
 Eller altfor ilde brugt,
 Satte Du det paa sin Stage,
 Gav din Kirke klare Dage.

2.

Du lod Livets Bække flyde
 Utter ned fra Sandheds Bæld,
 Du lod Naget sønderbryde,
 Du gav Sandheds Benner Held,
 Du Lutherum rusted ud,
 Dg ved dette Sendebud
 Fordned ind i Nattens Mørke:
 Kommer, lærer Gud at dyrke!

3.

Altid, naar din Kirke hældte,
 Truende med hastigt Fald,
 Altid, naar i Nød det gjældte,
 Fik en Sandheds Ben dit Kald,

Mand og Bys og Kraft og Mod!
 Deraf seer jeg, Kirken stod,
 Over alle Rigers Alder
 Klippefast, til Verden falder.

4.

Lad os bede Bysets Fader,
 Som sit Navn blandt os har sat,
 At Han os ej overlader
 Til en hedensk Viisdoms Nat;
 Vi dog intet andet ved
 Til vor Trost og Salighed
 End den Gud og Mand, som døde
 For vor Syndeskyld og Brøde.

5.

Giv din Kirke Mænd og Fædre,
 Som blev Dig og Sandhed tro!
 Før os alle til det Bedre!
 Klinten visne, Hveden gro!
 Trost og Løn af Naade faa!
 Hylleri til Skamme staa!
 Sandhed herske, Løgn adspredes!
 Gudsfrugt æres! Kirken fredes!

III.

Mel.

[234] Som den gyldne Sol udbryder
 Gjennem den kulsorte Sky

Dg sin Straaleglands udskyder, ma
 Saa at Mulm og Mørke flye;
 Saa igjennem Løgn og Tant,
 Da Guds Herredag oprandt,
 Ordet brød med Lys og Tre,
 Herrens Navn velsignet være!

Lover Gud, I Christne fromme,
 Gjæster ved hans Naadebord!
 Lad i Sang os ihukomme
 Herrens Gjerninger paa Jord!
 Alterbordets klare Guld
 Var som sunket under Muld,
 Men trods Kejser, Band og Pave
 Herren lod sit Guld opgrave.

Herrens Bog var lagt paa Hylden,
 Eventyr i Kirken lod,
 For en Krone, for en Gylden
 Himmerig tilfals de bød,
 Sandheds Lys og Korsets Ord
 Var som sunket ned i Jord,
 At de skulde ej fordømme
 Paveløgn og Munkedromme.

Stærke dog er Herrens Domme,
 Liv og Aand er Herrens Ord:
 Lover Gud, I Christne fromme!
 Lover Gud I Englechor!

Lysset kom og Mørket svandt,
 Paven tabte, Ordet vandt,
 Læs af Løgn, som Bjerg at skue,
 Bælted Biblens Myretue.

5.

Herrens Raad ej Støv udgrunder,
 Verden aldrig dem forstaaer,
 I Guds Haand gjer Smaaafing Under,
 Tiggermunk gjer Jubelaar;
 Morten Luther med Guds Ord
 Tændte Lys igjen paa Jord,
 Saa hans Navn skal gaac med Solen,
 Straale under Naadestolen.

6.

Lovet Gud, I Folk! og sjunger:
 Guds Apostler trindt paa Jord
 Nu igjen med vore Tunger
 Tale klart Guds rene Ord!
 Hjertesproget nu paany
 Lyde skal i højen Sky,
 Tunger gløde, Hjerter brænde
 Bed Guds Ord til Verdens Ende.

7.

Tak, vor Fader i det Heje!
 Tak i Jesu Christi Navn!
 Naade for dit Guddomsøje
 Fandt vor ringe Fedestavn,
 Ordet over Bølgen blaa
 Bød i Mandens Kraft Du gaac,

Lod til Salighed det virke
 Tæртеgn i vor lave Kirke.

8.

Aldrig, Gud, Du det forandre!
 Lad i fromme Fædres Fjed,
 I dit Ansigts Lys os vandre,
 Lyses hjem til Dig i Fred!
 Dagen hælder, hos os bliv!
 Du, som er vort Lys og Liv,
 Mæt Du os med Sjælesøde,
 Gjør en liflig Aftenrøde!

IV.

Mel.

1.

[235] Naar Herren saæter sin gode Sæd,
 Sig Fjenden ej forsømmer,
 Han Klinte strøer paa samme Sted,
 Mens Folket rolig drømmer.
 Mens Folket sov, de lærde Mænd
 Om Bogen stred med Mund og Pen;
 Da gik det, som det maatte gaæ,
 At Klinten vorte højt paa Straa
 Dg Kornet krøb i Jorden.

2.

Trehundred Aar hinanden jog,
 Dg daglig blev det værre,

Saa Fjendens Tal hvert Aar tiltog
 Og Bennerne blev færre.
 Den Bibel Synden tugter haardt,
 Den pincer os! O, tag den bort!
 Saa hvisked det i mangen Braa,
 Og deres Børn, som hvisked saa,
 De raabte højt det samme.

1. vers 3. bog 1. kapitel 1. vers 1.

Der gik saa stadseligt et Tog
 Af Høje og af Lave,
 De agtede vor Herres Bog
 Og Hos Luther at begrave:

De To, saa raabte vilde Flok,
 Til Fædrene var gode nok,
 Men vi har Kraft og Dyd og Kløgt,
 Kom ej til os med Herrens Frygt,
 Vi voret er fra Riset!

2. vers 4. bog 1. kapitel 1. vers 1.

Der gik fuldmange lærde Mænd
 I Spidsen af den Skare,
 De spottet kjækt med Mund og Pen
 Guds Ord, det dyrebare;
 Det var fuldyndelig en Gang,
 Forlorne Skjalde glade sang,
 Og Klerkerne paa Skremt kun lod,
 Som om de stod den Flok imod,
 De flygted eller fulgde.

5.

Lutherus! paa det høje Nord
 Prophetisk du har peget;
 Der, sagde du, skal boe Guds Ord,
 Naar det fra os er veget.
 Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmaae,
 Da gid det sees, du kunde spaae!
 Bli'er Ordet huusvildt trindt om Land,
 Gid aldrig dog af Bøg og Gran
 Det fattes her en Hytte!

V.

Mel.

1.

[236] Er Kirkerne øde,
 Det volder de Døde,
 Som spøge i dem;
 Thi alle medgivet
 Er Lysten til Livet
 I Glædernes Hjem.

2.

Za, dødsfødte Sange
 Dg Taler fuldmange
 Din Kirke har tømt;
 Kald Ordet tillive,
 Da Kirken skal blive
 Som fordum berømt!

3.

De slet Dig forstode,
Som ej med det Gode
Bød Sjæle til Gjæst;
Med Svøbe og Tøjle,
Med Baand og med Bøjle
Man gjør ingen Fest.

4.

Lad Dødninger Grave
Til Dødninger lave
Og true med Hel!
Dit Ord at forkynde
Med Liv og med Ynde,
Det tækkes Dig vel.

5.

Naar Dje Du fæster
Da paa dine Gjæster
Og syner dit Bord;
Hvis Klædning Du laster,
Din Engel udkaster,
Men kun paa dit Ord.

6.

Skjønt Du er den Rene,
Du ingen vil stene
For Lov'n, han brød;
Du Gjæsten kun vrager,
Som ikke modtager
Det Purpur, Du bød.

VI.

Mel. (1 Cor. 4.)

1.

[237] Herre, Gud! hvor agtes ringe
 Nu dit Kirketjenerskab,
 Som om ej din Køst og Binge
 Kald og Kraft og Ly dem gav,
 Skjønt Du Selv dem har indsat,
 Til at vogte Himlens Skat
 Og, dem ej til liden Ære,
 Tro Huusholdere at være.

2.

Søde Jesus, Dverhyrde!
 Ræk dem dog din højre Haand!
 Gjør dem let den tunge Byrde
 Ved din Faders gode Hand,
 Saa det klarlig findes maa,
 I de store Ting og smaa,
 At trods Verdens vrange Domme,
 Til Belsignelse de komme!

3.

Omendskjønt de ikke bære
 Paa en ond Samvittighed,
 Rene kan de ikke være,
 Det med Fryd al Verden ved;
 Herre! Du, som alting seer,
 Kjender godt vort Støv og Leer,
 Lad din Menighed dog lære
 Dig i Tjenerne at ære!

4.

Lad dem ej for hastig domme
 Mellem Bejen smal og bred,
 Laste her og hist berømme,
 Før de vide ret Besked,
 Vie heller paa den Dag,
 Som skal klare Kirkens Sag,
 Blotte alt, hvad Mørket dølger,
 Lønne hver, som Lys han følger!

5.

Dog, I Herrens Kjertesvende,
 Biede til Troens Ord,
 Som end skal til Verdens Ende
 Lysen holde ved hans Bord!
 Bryder jer kun lidet om
 Ubesindig Folkedom!
 I, som skal for andre svare,
 Bærer frie paa egen Fare!

VII.

Mel.

1.

[238] Sig kun et Ord,
 Du, paa hvem jeg troer!
 Da er Sygdommen hævet,
 Hvor for min Elskedes Liv jeg har bævet;
 Thi kan der selv af min daglige Snak,
 Af mit "kom!" og mit "gaa!"
 Og mit "gør det!" en Gjærning udbryde,
 Hvad ikke da af dit Ord,

Herre fuldstor,
Du, hvem selv Binden og Boven adlyde!

2.

Saadan en Tro
Bar der knap hos To,
Da i Jødeland søgte
Mange til Herren, som hørte hans Rygte;
Thi sagde selv ikke Viisdommen sand
Om den hedenske Mand,
Som i den ypperste Strid havde vundet,
Slog sig hos Jesus til Ro:
Saadan en Tro
End har jeg ikke hos Israel fundet!

3.

Saadan en Tro
Dog hos fleer end to
Har vor Herre vist fundet,
Hvor paa det Tæyne vor Slægt er oprundet;
Thi kan endnu i vor selvflogte Tid
Herren drage os did,
Hvad ej da i den barnlige Alder!
Ja, at hos Faderen boer
Almagtens Ord,
Børnene fromme høist rimeligt falder.

4.

Sig kun et Ord,
Du, paa hvem vi troer!
Da er Frygten og hævet
For hendes Liv, som i Fare har svævet!

Sig kun om Kirken i Fædrenes Land,
 At Du gør hvad Du kan
 For dens Liv, for dens Frihed og Lykke!
 Da paa dit Ord vi med Tro
 Slaae os til Ro,
 Hvem kan nedbryde, hvor Du vil opbygge!

VIII.

Mel. Sem den gyldne Sol udbryder.

1.

[239] Tusind Aar stod Christi Kirke
 Paa sin Klippe blandt os trygt,
 Tusind Aar vort Dannevirke
 Var den mod al Fjendens Frygt;
 Stormen sused, Vandløb kom,
 Styrtes dog ej Huset om,
 Mesteren var af de Bise,
 Derfor skal hans Bærk Ham prise!

2.

Gud! for Dig, som aldrig ældes,
 Tiden som en Time gled,
 Men for Blad i Skov, som fældes,
 Aaret er en Evighed;
 Ogsaa vi bag Sommer blid
 Alle har en Lovfaldstid,
 Thi er tusind Aar os lange,
 Vaar og Høst for Slægter mange.

3.

For hvert Kuld af christne Fædre
 Tak, vor Fader over Sky,

Skjønt Dig selv de takke bedre
 I dit Huus med Tunger ny!
 Tak for hver en Draabe god
 Vi fik af det Hjerteblood,
 Som livsalig gjennemrinder
 Dannemænd og Danneqvinder!

4.

Tak for alle gode Gaver
 Paa vor Mark i tusind Aar!
 Tak fordi, trods alle Paver,
 Ordet lever, Skriften staaer!
 Lad i Jesu Christi Navn
 Dig til Vre, os til Gavn,
 Ordet lyse, Hjertet brænde
 I vor Vt til Verdens Ende!

5.

Tak for disse grønne Lunde,
 Du os gav i Folkevang!
 Tak for alle Fuglemunde,
 Du oplod til Psalmesang,
 For hver Læbe, som med Flid
 Løfted Røst i Naadens Tid!
 Tak, vor Fader! for dem alle,
 Fra Ansgarius til Balle!

6.

Tak for mange Konger gode,
 Som blev under Kronen graa,
 Ja for hver en Skjold og Frode,
 Du igjensædt lod opstaae,

Siden Daab og Christendom
 Med Kong Harald til os kom!
 Tusind Tak for Christiansstammen,
 Groet af dem allesammen!

7.

Tak da hundredtusind Gange,
 Fader vor, i Jesu Navn!
 Saa Dig takke Slægter mange
 End i Daners Fødestavn,
 Til i dit Jerusalem,
 Hvor vi glemme Kjødets Hjem,
 Nyaarspsalmen Christne sjunge
 Alle med hverandres Tunge!

IX.

Met.

1.

[240] D, havde jeg Binger og var jeg
 en Fugl,
 Da flyve jeg vilde og bygge i Skjul,
 Hvor Lyng gav Ly,
 Ja, bygge min Rede
 Paa vildene Hede
 Langt borte fra Bulder og Gny.

2.

For længe jeg bygged, hvor Taarnene staae
 Og Murene Kreds om Paladserne staae,
 I stor Uro,
 Hvor Fjenderne snuse,

Hvor Hjerterne fryse,
 Hvor pralende Blomster kun groe.

3.

O! Ve mig for Benskab og Trofskab, jeg
 fandt!

Med Taarer for Perler mit Timeglas råndt,
 Til Haar blev graat;
 Mig svege de Svorne,
 Mig svege de Vaarne,
 Og Bennerne bøde mig Spot.

Du Kongernes Konge, som boer over Sky,
 Gjør nu efter Næde ej længer Du Ny
 Med Skabermagt?
 Er Tant det med Trosten,
 Med Glæden om Høsten,
 Hvor Sæden med Graad er nedlagt?

Saa sukker i Støvet den fremmede Gæst,
 Som haver paa Jorden for glædelig Fæst
 Kun Fastedag,
 Har bygt over Bjerge
 For Kæmper og Dværge,
 Har selv over Hoved ej Tag.

Fra Himmelen højt kom den Engel herved,
 Paa Tungen ham ligger den evige Fred
 I Livets Ord;
 Men Saa den kun fatte,

Dg færre den skatte,
 Thi Død er nu Trosten paa Jord.

7.

Sa hører det, Himle, og bæver derved!
 Den Højestes Afkom nu søger sin Fred
 I Tombheds Stød;
 Dem laaner kun Styrke,
 Det yderste Mørke,
 Dem trøster den evige Død.

Dog, Engel med Ordet om Saligheds Sa,
 D, gjør dig ej Binger at flyve herfra!
 Nej, løst din Røst!
 End Gnisterne ulme,
 End Hjerterne svulme,
 End savnes den evige Trøst.

Lad straale, lad sjunge det himmelske Sværd,
 Lad mægtig det lyne mod Dødemisær,
 Som Livets Ord!
 Med Lovsang i Munden
 Sig majer da Lunden,
 Dg Klipper end smelte i Nord.

10.

Sa, højt skal det lyde, som hvistes i Ven:
 Hvorhen skal vi gaae fra Guds enbaarne
 Sen,
 Bor Frelser bold,
 Som Fred os har givet,

Som raader for Livet,
 For Livskraft, vor Sol og vort Skjold!

X.

Mel.

[241] Stille, stille! Zions Døttre smaa!
 Græder ej saa stridende bittere Taarer!
 Brøder dog Smaaahænderne ej saa,
 Ligner dog ej Verdens usle Daarer!
 Mindes dog til Trøst i bange Raar:
 Lægedom har Gud for alle Saar!

2.
 Ligger bleg hun end paa Sottesengen,
 Eders Moder under hvide Haar,
 Borer end der ej paa Blomsterengen
 Nogen Urt for hendes Banesaar:
 Hjertet dog I kan for Ham udøse,
 Som er Fader til de Moderløse!

3.
 Derfor, jamrer Eder ikke saa!
 Dæmper, dnyser dog de høje Klager!
 I en Fader har at stole paa,
 Som gjør alt, gjør kun hvad Ham behager;
 Skulde nu vel for hans egne Smaa
 Ej den bedste Faders Hjerte slaae?

4.

Eders Moder prøved mange Læger,
 Alt sit Gods har hun paa dem tilsat,

Kan et Skridt du kun fra Sengen vinde,
 Herren brat dig skal for Dine staae,
 Rører du blot Sømmen af Hans Klæde,
 Karst igjen du reisser dig med Glæde!

9.

Derfor smiler, Zions Døttre smaa,
 Smiler sødt igjennem Taareduggen!
 Snart med Glæde I skal Harpen slaae,
 Zions Sang skal klinge over Buggen,
 Tone skal det under klaren Sky:
 Guddomsbarnet er os født paany!

10.

Ja, den Gamle skal med Moderglæde
 Snart forglemme al sin Angst og Nød,
 Naar i Højeloft paa Dronningsæde
 Bernebørn hun vugger i sit Skød,
 Synger jublende med Fryd: Tilvisse!
 Det var Herren selv, som gav mig disse! !

...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n

e

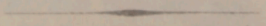
...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n

VI.

Bonnen.

...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n
 ...n...n

(HL.)

... in diebus illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...

... et ait illis ...

Trinitatis

... et ait illis ...

11

... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...

... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...

3.

... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...
... et ait illis ...

Hjertesuf.

Egen Melodi.

1.

[242] Jeg løfter højt op Dine mine,
Maar jeg er stædt i Sorg og Pine;
Maar al min Trøst forsvunden er,
O Vil Gud om Hjælp er min Begjer,
O Jeg troer paa Hannem visselig,
O Han vil og kan forsvare mig.

2.

O Paa deres Styrke, Magt og Ære,
O Paa Rigdom, Biiidsdom, Benner kjære,
O Vil Verdens Børn forlade sig;
O Jeg paa min Gud fortroster mig,
O Han skabte Himlen og vor Jord,
O Han hjælper mig, det er hans Ord!

II.

Mel. Bor Gud han er saa fast en Borg.

1.

[243] Forsmægtende jeg vanked om
O I Mistviol, Angst og Smerte,

Ej Trøst jeg fandt, ej Lindring kom
 Til mit beflemte Hjerte,
 Min Sjæl var kold og mørk,
 Alt var mig som en Drk.
 Men da min Bøn udbrød:
 See, Herre til min Nød
 Og frels mig, frels mig Arme!

2.

Da hørte Du mig, Naadens Gud!
 Du gav mig Haab og Styrke,
 Du førte mig af Tvivlen ud,
 Gav Lys i rædsomt Mørke,
 Du brød med Faderhaand
 Min Trængsels haarde Baand.
 O Gud! jeg priser dig;
 Paa ny Du skabte mig,
 Til Lovsang blev min Klage.

III

M e l.

1.

[244] Vær mig, o Skov! at visne glad
 Som seent i Høst dit gule Blad;
 Et bedre Foraar kommer,
 Hvor grønt mit Træ skal herligt staae
 Og sine dybe Rødder slaae
 I Evighedens Sommer.

2. 1808 10 19 18 18

Vær mig, o, lille Trækfugl, du!
 At svinge mig med frejdig Hu
 Til ubekjendte Strande!
 Naar alt er Vinter her og Is,
 Da skal et evigt Paradiis
 Mig hisset aabent stande.

3.

Vær mig, du lette Sommerfugl!
 At sønderbryde tunge Skjul,
 Som nu min Frihed tvinger!
 En Drm jeg kryber end paa Jord,
 Snart flyve højt med lette Flor
 De gyldne Purpurvinger.

4.

Du, som fra Skyen smiler hist,
 Min Mester, Lærer, Jesus Christ!
 Vær mig at tvinge Sorgen!
 Sving for mig Haabets grønne Flag!
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men skøn er Paaskemorgen.

IV.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

[245] Naar mig den sidste Ven forlader,
 Naar ingen Sjæl mig her forstaaer,

Jeg bede kan: min Gud og Fader!
 Og Bønnen til Guds Himmel naaer;
 Har Sjælens Tanke ingen Ord,
 I stille Suk den flyer fra Jord.

2.

Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Dre hører,
 Har Røst i Sjælens stille Land;
 Til alle Sjæles Bæld det naaer,
 Du, Manders Fader! mig forstaaer.

3.

I Jesu Navn jeg vil udgyde
 Min hele Sjæl, o Gud! i Dig,
 Min Bøn i Lovsang skal udbryde,
 Mit Suk i Priis hentabe sig;
 Som evigt Haab, o Gud! mit Savn
 Til Dig henflyer i Jesu Navn.

V.

Mel.

1.

[246] Himmelske Fader! Agt i din Naade
 Ikke den lønlige Attraa, som vil
 Fylde og fange mit Sind! Lad ej raade
 Denne min Sjæls Begjerlighed til

Det, som kun styrter mig brat ud i Vaade,
 Af, denne Hjertets Uro stil!

VI.

Egen Melodi.

1.

[247] Solskivens Streg

Den peger alt mod Dødens Port!

Hvad gør da jeg?

Af ja! hvad har jeg gjort?

Sejrværk!

Du truer stærk,

Muligt denne Time

Bil nu til Helligaften kime.

Hjerte! Hjerte! mærk.

2.

O, alt mit Haab!

Min Jesu, al vor Frelses Grund,

Hør dog mit Raab

Nu og i sidste Stund:

Gjør din Død

Honningsød

Altid for mig Svage,

Saa at jeg glædelig kan tage

Mod det sidste Stød.

VII.

Egen Melodi.

1.

[248] Op min Aand, op fra dit Leer!
 Aftenen begynder;
 Verden synker daglig meer
 Ned i alle Synder,
 Næppe har Guds Ords Foragt
 Forhen havt saa stor en Magt.

2.

Allerede jog de bort
 Baade Raad og Læge,
 Men den aabne Gravens Port
 Dog dem ej kan spæge!
 Hvad for Redning er der da
 For det blinde Sodoma?

3.

Due! lad den Ravneart
 Sig med Nadsel føde,
 Sving dig op til Arken snart,
 Noah dig vil møde!
 Bliv hos ham i Evighed
 Og kom aldrig meer herved.

VIII.

Egen Melodi.

1.

[249] Aldrig er jeg uden Baade,
 Aldrig dog foruden Naade;

Altid har jeg Suk og Bæe,
 Altid kan dog Jesum see;

2.

Altid trykker mine Synder,
 Altid Jesus Hjælp tilskynder;
 Altid er jeg udi Evang,
 Altid er jeg fuld af Sang;

3.

Nu i Sorrig, nu i Glæde,
 Nu i Fald og nu i Sæde;
 Ofte fuld af stor Uro,
 Altid fuld af Jesu Tro!

4.

Saa er Sorg til Glæde lænket,
 Saa er Drikken mig iskjenket,
 Bæst og sød i Livets Skaal,
 Denne Dmgang er mit Maal.

5.

Men, o Jesu, nu jeg græder!
 Hjælp Du til, at Troens Glæder
 Fra min Synd og Sorrig maa
 Altid Overvægten faae!

IX.

Mel. Mind uu op i Jesu Navn.

1.

[250] O, du Jesu hellig Navn!
 Min Forløsnings Morgenrøde,

Paradisets Førstegrøde,
 Bange Sjæles Hvilestavn,
 Troens stærke Sejersfane,
 Haabets rette Ankergrund!
 Bær mit Lys paa Livets Bane,
 Ja, mit Lys i Dødens Stund!

X.

Mel.

1.

[251] Naar sidstegang jeg strider,
 Da skil Dig ej fra mig!
 Naar bleg jeg Døden lider,
 Christ! lad mig skue Dig!
 Omspænder Angst mit Hjerte
 Med Dvalers bittere Nød,
 O, lindre mig min Smerte
 Da ved din Korssets Død!

2.

Som Skjold Dig aabenbare,
 Trøst mig i Dødens Bæe!
 Lad mig i sidste Fare
 Dit Billed, Jesu, see!
 Da skal ej Skræk nedthynges,
 Seg skal med frejdig Tro
 Mig til dit Hjerte flynges,
 Og døe i salig Ro.

XI.

Mel. Jesu dine dybe Bunder.

1.

[252] Lov og Tak og evig Ære
 O Skæe Dig, Guds enbaarne Søn,
 O Som en Tjener vilde være,
 O For at frelse Adams Kjen!
 O Herre Jesu! lær Du mig,
 O Tro igjen at tjene Dig
 O Og i dine Fodspor træde,
 O Ja i al Din Vej mig glæde!

2.

O Lad mig aldrig Dig forsage,
 O Om end Kors og Kummer mig
 O Skal i denne Verden plage!
 O Hjælp mig, at jeg hjertelig
 O Elsker Dig indtil min Død,
 O Og forvinder al min Nød
 O Ved din Fødsel, Død og Smerte!
 O Tag dem aldrig fra mit Hjerte!

XII.

Egen Melodi.

1.

[253] Alene til Dig, Herre Jesu Christ,
 O Staaer alt mit Haab paa Jorden,
 O Jeg ved, Du est min Trøster vist,
 O Du est min Frelser vorden;

Fra Verdens første Tid ej kom
 Et Menneske paa Jorden saa from,
 Der i min Nød kunde hjælpe mig;
 Jeg raaber til Dig,
 Til Dig mit Hjerte fortrøster sig.

2.

Min Synd er stor og ganske svar,
 Deraf er Sorgerne mine,
 O, Herre! gjør mig fra dem klar
 Alt for din Død og Pine!
 Og sig det til din Fader god,
 At Du mig frelste med dit Blod,
 Saa bliver jeg af Synden løst!
 Herre! vær min Trøst,
 Giv det, du lovede med din Røst!

XIII.

Met.

1.

[254] Ej Livets Sorg, ej Jordens Møje
 Ej Kummer skal nedtrykke mig,
 Jeg vender Tanken til det Høje
 Og raaber, o min Gud! til Dig.

2.

Ja, kun hos Dig mit Hjerte finder
 Den sikke Trøst i al min Nød,
 Og kun vde Dig jeg overvinder
 Sorg, Modgang, Lidelser og Død.

3.

Jeg ved, din Godhed forbereder
 Ved Kummer selv til Held og Fryd,
 Jeg ved, din Biiædom ofte leder
 Igjennem Trængsler frem til Dyd;

4.

Thi nyder jeg med Tak mit Gode
 Og bær mit Kors med taalig Mand,
 Tilbeder Dig og er tilmode,
 Som Barnet ved sin Faders Haand.

XIV.

Mel. Nicht so traurig nicht so sehr.

1.

[255] Fader! er den Hytte lav,
 Du mig lod paa Jorden faae,
 Ned tilsidst i trange Grav
 Rig og Fattig dog maa gaae;
 Derfor uden Suk og Sorg
 Seer jeg hen til Stormands Borg.

2.

Kan jeg kun paa ringe Fad
 Sætte frem en simpel Ret,
 Rige Mand ved frydret Mad
 Bli'er ej mere sund og mæt;
 Giver Du mig dagligt Brød,
 Har jeg ingen Sorg og Nød.

3.

Er mit Dagværk ikke stort,
 Virke mange meer end jeg,
 Hvad jeg har med Trofskab gjort
 Du, min Gud, foragter ej;
 Til at holde dine Bud
 Styrke Du mig, gode Gud!

4.

Nægter Du mig Herrestand,
 Maa jeg tjene al min Stund,
 Jordens allerstørste Mand
 Er dog og din Tjener kun;
 Lige store, lige smaa
 Vi for dine Dine staae.

5.

Er det lidet, hvad jeg ved,
 Lad kun Verden mig belee!
 I min Sjæls Enfoldighed
 Kan jeg ind i Himlen see;
 Jesu Haab og Jesu Tro
 Er mig nok til Hjertero.

6.

Om ej Vrens Blomst med Pragt
 I mit Haugebed skal staae,
 En, jeg ved, dog giver Agt,
 Naar vi paa hans Beje gaae!
 Han mig dommer; er jeg hans,
 Saaer jeg hisset Vrens Krands.

B o n t i l G u d.

1.

Mel. Nu rinder Solen op.

1.

[256] Din Kirke, gode Gud!
 Hvor Ordet lyder,
 Det store Tulebud,
 Som Hjertet fryder,
 Ophold Du den hos os til Verdens Ende,
 Og mag det naadig saa,
 At vi til Jesus gaae,
 Dit Raad at kjende!

2.

Lad Kongen glæde sig
 Bed Godt at mægte!
 Hvad saa han ønsker sig,
 Du ej ham nægte!
 Lad vore med hans Nar hans Held og Lykke!
 Befæst med Almagts Haand,
 Med Kjærlighedens Baand
 Hans Gyldensmykke!

3.

Lad Marken yndig staae
 I Flor og Grøde!
 Lad Retten Fremgang staae
 Og Naaden møde!
 Lad Livets Sol opgaae i Morgenrøde,
 Lad Klart os see derved!
 Lad for den sande Fred
 Bort Hjerte gløde!

4.
 Naar vore Dage brat
 Sig fra os snige,
 Lad Verden os God Nat
 Med Glæde sige,
 Som den, der ved, vi har i Himlen hjemme!
 Trods Dødens Skræk og Graad
 Giv Du, for Suk og Graad,
 Os Englestemme!

II.

Mel.

1.

[257] Forleen mig Kraft at elske Dig,
 O Du, som først har elsket mig,
 Mit Livs og Bæsens Herre!
 Lænd hellig Barme i mit Bryst,
 At jeg med virksomt Mod og Lyst
 Udbrede maa din Ære!
 Giv Lydighed mod dine Bud,
 Og lad min Tro, o store Gud,
 Dig modne Frugter bære!

2.

Led mig, o Fader, ved dit Raad,
 Belsigne hver en Drift og Daad,
 Som jeg mig foretager!
 Regjer mit Hjerte ved din Aand
 Og løs det skjændelige Baand,

Som mig til Jorden drager!
 Hold stedse mig for Dine
 Min evige Bestemmelse,
 Saa jeg alt Nedrigt vrager!

3.

Mit Borgerskab i Himlen er,
 Dg Flytningstimen maaskee nær,
 Da Sjælen skal afføre
 Sit Støv og hæve sig til Dig,
 Dg adles, blive Engle lig
 Dg Engles Gjerning gøre.
 D, giv, at jeg da er bered
 Bed Dyd og luttred Hellighed,
 Din Stemmes Kald at høre!

III.

Met. Frygt mit Barn den sande Gud.

[258] Led os, Herre, ved din Haand!
 Styrk vort christne Samfunds Baand!
 Giv os, at vi Daabens Pagt
 Stedse holde højt i Agt!
 Lær os, at i Jesu Fjed
 Vi gaae frem i Hellighed
 Dg gaae frem til Salighed!

IV.

Met.

[259] Vi takke Dig, vor Fader, Gud!
 Alt Godt gaaer fra din Himmel ud;

Din Godhed naaer fra Slægt til Slægt,
 Vi stole paa din Baretægt;
 Giv, at vi elske, lyde Dig,
 Og prise Dig evindelig!

V.

Egen Melodi.

1.

[260] Giv os, o Gud! vort daglig Brød,
 Forskaan os og for Hungersnød!
 Forleen os alt, hvad nyttigt er,
 O Du, vor Gud og Fader kjær!

2.

Oplad for os din milde Haand!
 Belsign os med din gode Hand!
 See altid naadig til os ned,
 Og giv os Barnets Ro og Fred!

3.

Du føder Skovens Dyrehob,
 Og hører hæse Ravens Raab;
 Thi hør og mærk, o Fader kjær!
 Hvad Barnets Mund af Dig begjer.

4.

Forlad vor Skyld og giv os Magt,
 At tage dine Bud i Agt;
 Din Naade og Barmhjertighed
 Lad spørges i al Evighed!

VI.

Mel. Frust op min Sjæl ic.

[261] **A**h, Gud! Du kjæreste Fader min!
 Den jeg skal billig ære,
 Lad mig nu stedse være Din,
 Og lad mig altid lære
 At kjende Dig udi dit Ord,
 Ellers ingen anden foruden,
 At, naar jeg vandrer af denne Jord,
 Jeg bliver ej forskuden!

Bøn til Jesus Christus.

I.

Mel.

[262] **S**øde Jesu, Davids Rod,
 Kæmpestærk og barnegod,
 Hovding stor i Englehjem,
 Barnesødt i Bethlehem!
 Du, som giver Nyaar bedst,
 Kom herind og vær vor Gæst,
 Gjør en liflig Tulefest!

II.

Mel. Som den guldne Sol frembrøder.

[263] **T**ak for al din Fødsels Glæde,
 Tak for dit det Guddoms Ord,
 Tak for Daabens hellig Bæde,
 Tak for Naaden paa dit Bord,
 Tak for Dødens bittre Bæe,
 Tak for din Opstandelse,

Tak for Himlen, Du har inde,
Der skal jeg Dig see og finde!

Bøn til den Hellig Aand.

Mel. Af Dybsens Nød raaber jeg til Dig.

1.

[264] O Hellig Aand, Du Skat saa skøn,
Som gjør os evig rige,
Du, som med Fader og med Søn
I Guddoms Magt er lige!
Du gaaer fra Christi Kirke ud,
I Evighed en mægtig Gud,
Som alle Christne prise.

2.

Med Bøn vi falde Dig til Fod,
O, lær Du os alene
Af ganske Hjerte, Hu og Mod
Vor Frelsermand at tjene,
Dg Hannem udi al vor Nød
For Herren over Liv og Død
At kjende og at prise!

3.

Gjør vores Levnets Wandel ny
Dg vore Hjarter rene!
Hjælp os Forargelser at sty
Dg tjene Herren ene,
At vi kan Jesu Christi Tro

For Verdens Børn, som hos os boe,
Med christen Idræt vise!

4.

Din Naades Dug lad til enhver
Guds Kirkes Lem nedflyde,
Dg hver en Sjæl, som saaret er,
Din Lægedom lad nyde!

Giv Kraft i Korsets haarde Tid,
Lad Kjærlighed i al vor Tid
Imod vor Næste vises!

5.

Giv Styrke og et frejdigt Mod
At træde mod hver Fjende,
At vi mod Verden, Kjød og Blod,
Dg Satan Sejer vinde!

Naar Døden løsner Livets Baand,
Lad Sjælen gjemmes i din Haand,
Dg Kroppen rolig hvile!

Bøn om Andagts Fyrighed.

Egen Melodi.

1.

[265] Bøj mit Hjerte, gode Fader!
Til at elske dine Bud,
Dg at affky, hvad Du hader,
Lær mig det, Du er min Gud!
Seg vil rive af mit Bryst
Hvert et Ønske, hver en Lyst,

Som min Sjæl til Jorden hester,
Giv mit Forsæt Mandens Kræfter!

2.

Kjødets Sands at undertvinge,
Efterjage Hellighed,
Hvad er dette Dffer ringe,
Gud! mod al din Kjærlighed,
Hvorned Du har bundet mig,
Bedste, Frommeste, til Dig?
Mod den Naade, som bevarer
Daglig mig fra tusind Farer?

3.

Jeg kan ej den Dorskhed fatte,
Som indsniger sig hos mig
Dg gjør Sjælens Binger matte,
Naar den higer op til Dig;
Al, Du seer, hvor tidt jeg vil
Gjerne være lutter Ild,
Men er selv i dine Arme
Uden Liv og uden Varme.

4.

Understøt hvert Suk, som stræber
Op til Himlen! Hør hver Bøn,
Som døer hen paa mine Læber,
Men fuldføres af din Søn!
Han er alt mit Haab, min Ro,
Han er Støtten for min Tro,
Han skal mig af Støvet drage
Til min første Rang tilbage.

Da skal Sjælen triumphere
 Over Syndens Regeme,
 Evig skal min Andagt være
 Englereen og brændende!
 Fra Dig selv udgik min Aand;
 Løst fra Lerets tunge Baand,
 Skal den til sit Udspring ile
 Og i Guddoms Skød først hvile!

Bøn for Kirken.

Mc l.

[266] Det lakker nu ad Aften brat,
 Bliv hos os, Herre, Dag og Nat!
 Lad Ordets Lys, den Lampe skjen,
 Uslukket fryde os i Len!

2.

Bor Lid er ond, som bedst Du ved;
 Giv Du vor Tro Bestandighed,
 Saa aldrig vorder os fravendt
 Dit Guddomsord og Sakrament!

3.

Ophold din Kirke, Jesus sød!
 Trods al vor Kulde, Søvn og Død,
 Saa trindt om Bænde Ordet dit
 Maa vandre fjækt og lyde frit!

4.
 O, Gud! hvor det gaaer daarligt til,
 Nu Fjenden har paa Jord sit Spil!
 Saa er din Kirke i Forsald,
 Paa Secter meer ved ingen Tal.

5.

Nedstyrt de stærke Wanders Trop,
 Som højt i Luften sværmer op,
 Thi ellers gammel Christentro
 For Lærdom ny faaer aldrig Ro!

6.

Det gjælder jo dog, Herre Christ!
 Bor Vre ej, men din forvist,
 Staae derfor bi den lille Flok,
 Som i dit Ord har evig nok!

7.

Za, Ordet af din egen Mund,
 Det er vort Skjold og Kirkens Grund;
 O, lad derved, hvad saa end brast,
 Til Døden tro os holde fast!

8.

Za, lad os leve i dit Ord
 Hver Dag, vi see paa denne Jord,
 Og fare op fra Gravens Dal
 Med det til Himlens Frydesal!

B o n f o r K o n g e n .

Me l. Hvad kan os komme til for Nød.

1.

[267] Vor Konge signe Du, o Gud!
 Hans sande Held Du fremme,
 Lad dine vise Faderbud
 Hans Id og Daad bestemme!
 Den Tanke svæve for hans Sjæl,
 At Du, som fød ham stifte Held,
 Vil og hans Idræt dømme!

2.

Lad Mænd omkring hans Trone staae,
 Som uden Svig ham tjene,
 Giv, de af ganske Sjæl sig maae
 Til Landets Gavn forene!
 Lad dem ej glemme Pligt og Ed,
 Men fremme Sandhed, Ret og Fred,
 I Borgen og i Hytten!

3.

O, Landets Folk, o Herre! giv,
 At villig hver adlyder,
 At hver opoffer Gods og Liv,
 Naar Landets Tarv det byder!
 Belsign os, Gud! af Land og Band,
 At uden Nag vi hde kan
 Hvad fælles Tarv udkræver!

4.

Belsign os, Fader! en og hver,
 Hver i sin Stand og Orden,

Fra ham, som Kongesmykket bær,
 Til ham, som vogter Hjorden!
 Belsign vort Land med Ro og Fred,
 Styrk os til Flid og Nøjsomhed,
 Belsign os Gud, vor Fader!

Bøn for Landet i Fare.

Egen Melodi.

1.

[268] Jeg ved en Art, baade dejlig og
 bold,
 Som staaer paa Marken hin rene,
 Hun spreder sig ud saa mangefold
 Med Blomster og sine Smaagrene;
 Nu er der kommen en Storm saa stor
 Med Frost og Kuld hin stærke,
 Haver slaget det Blomster ned til Jord,
 Saa saare mit Hjerte mon verke.

2.

Gud ved, hvad Sorrig og Glendighed
 Det Blomster monne med sig drage
 Den Tid, det faldt paa Jorden ned;
 Det monne saa mangen Mand Klage,
 Som haver mist baade Glæde og Lyst,
 Gods, Penning, Venner og Væc,
 Og fanger igjen saa liden en Trost,
 Thvor som de monne være.

3.

O, naadige Gud! som er mægtig og viis,
 Og alle Ting haver i Haande,
 Afvend det store Tugten's Riis,
 Som hænger over disse Lande!
 Giv Du vor Konning Lykke og Mod,
 Sine Fjender at overvinde,
 At Danmarkes Rige maa komme paa
 Fod
 Og rettelig sig befindende.

Den Ungstedes Bøn.

Mel.

1.

[269] Bevar mit Dre! lad det ej
 Bed Verdens Lyst sig gotte,
 Langt mindre være Gang og Vej
 For deres Ord, som spotte!
 Der tales tidt et syndigt Ord,
 Som andre gjerne høre,
 Men til et grueligt Sjælemord
 Kan saadan Lyst forføre,
 Naar man sig ej vil vogte.

2.

Bevar mit Dje, hvor og naar
 Jeg skal min Gjerning gjøre!
 Hvert ublu Syn, som for mig staaer,
 Langt bort fra mig Du føre!

Hvad ærbart er, hvad Dig er kjært,
 Hvad ej af Vellyst smager,
 Hvad Jesu Levnet os har lært,
 Hvad Englene behager,
 Det lad mig ene elske!

Det syge Barns Bøn.

1.

Mei. Op hver som Jordens Kreds beboer.

1.

[270] Din Kraft er i den Svage stærk,
 O Gud, vort Haab, vor Trøst!
 Vi bie paa dit Almagtsværk,
 Som læger Sorg og Brøst.

2.

Paa Mark og Ager rundt omkring
 Og under Himlens Blaa,
 Der skee dog underlige Ting,
 Som ikke vi forstaae.

3.

I Frostens visne Skov og Lund,
 Men Du helbreder dem,
 Og Spiren skyder, stærk og sund,
 Af døde Kjærner frem.

4.

Du tæller Dybets store Hær
 Og vogter Stjernens Vej,

Du er os Alle lige nær,
Din Haand os glemmer ej!

II. *Det løb mig ene*

Mel. Op hver som Jordens Kreds beboer.

1.

[271] O, Gud! vor Billies Behag
Vi give Dig i Bøld,
Hvo Klager, naar en Vaarens Dag
Er stundom mørk og kold!

2.

Ej Træet giver Sommerly,
Før Vejret Knoppen bød,
Kun Draaben af den vaade Sky,
Gjør Rosen fuld og rød.

3.

Men Du gjør Himlen atter blid,
Og da skal Haab og Tro
Fra Prevens aarle tunge Tid
I Hjertet frodigt groe.

4.

Med from Erindring i vort Bryst,
At Du er naaderig,
I Verdens Sorg og Verdens Lyst
Vi stadigt elske Dig.

Morgenbønner.

Egen Melodi.

1.
 [272] Nu rinder Solen op
 Af Østerlide,
 Forgylder Skovens Top
 Og Bjergets Side; [Klinge!
 Bær glad min Sjæl og lad din Stemme
 Fra Jordens Myrebo
 Sving dig med Tak og Tro
 Paa Ordets Binge!

2.
 En Dorn er jeg vel lig
 Og født til Nøje,
 Dog Gud i Himmerig
 Vil sig nedbøje
 Og som en Fader tænke paa mit Bedste,
 Saalænge jeg er til,
 Naar kun paa Ham jeg vil
 Min Tillid fæste!

3.
 Han har i denne Nat
 Med Englesfare
 Mit Lejested omsat,
 Mig at bevare;

Mig ramte intet Ondt i Mulm og Mørke,
 Jeg sov i Fred og Ro,
 Dg vaagned sjælefro
 Med Legemstyrke.

4.

Bær, Sjæl! da hjerteglad,
 Lod Sorgen fare!
 Dit Legems Blomsterblad
 Vil Gud bevare,
 Mig og idag beskjerme og bespise,
 Alt Godt mig føre til,
 Naar Godt jeg gjøre vil
 Dg Herren prise.

5.

Han bedst min Lær og Trang,
 Mit Hjerte kjender,
 Tilmed al Lykkens Gang
 Er i hans Hænder;
 Ja, hvad mig tjener bedst i hver en Maade,
 Den Gode forudseer,
 Min Sjæl! hvad vil du meer?
 Lad Fader raade!

6.

Min Gud! saa raad da Du
 For mig og Mine,
 Dg styr vor Fod og Hu
 Paa Beje dine!
 Lad os i Dyd og Duellighed stige,
 Dg lad os hver en Dag

Faae bedre Syn og Smag
Paa Himmerige!

II.

Met. Jesu dine dybe Bunder.

1.

[273] Herre! lad dit Naadens Rige
Komme til mig og idag!

Styrk mig, at jeg ret kan sige:

Skee din Villies Behag!

At jeg, midt i Nød og Savn,

Dog maa hellige dit Navn!

Men for Livets bittere Smerte

Spar det skrøbelige Hjerte!

2.

Gjør mig stærk, naar Verden frister!

Giv mig Kjærlighedens Mand,

At min Haand jeg ikke vrister

Harmfuld fra min Uvens Haand

(Hastigt, før jeg Tiden ved,

Skrider Dagen og gaaer ned);

Saa jeg kan med trøstlig Stemme

Bede Dig, min Skyld forglemme!

3.

Denne Morgen mig paaminder

Om den store Sjælens Dag;

Ingen Naade da jeg finder,

Taler Christus ej min Sag.

D! saa drag mig altid hen
 Til din Søn, min Himmelven!
 Gjennem alle Dages Fare
 Lad mig Jesu Tro bevare!

III.

Met.

1.

[274] Nat, Søvn og Leje nu far vel,
 Det dages flux i Dster,
 Til Bøn, til Bøn med vaagen Sjæl,
 Suk til den Gud, som trøster!

2.

D Lysets Fader, Livets Sol,
 Med Søn og Mand tillige,
 See fra din høje Himmelstol
 Ned til vort Jorderige!

3.

Lad Lysen i din Kirke boe,
 Lad Ordets Lys og Støtte
 Ledsaage os i Christi Tro,
 Til vi til Himlen flytte!

4.

Dplys Du Kongens Hjert' og Sind,
 Hans Sværd som Lynild blive,
 Gjør hver hans Fjende synlig blind,
 En stadig Fred os give!

5.

Lys og, o Jesu! for min Fod,
 At jeg skal ikke falde,
 Men at jeg varer Kjød og Blod
 For Syndens Sukker-Galde!

6.

Lad dine Engle mig ved Haand
 Igjennem Verden lede,
 Og udi Sygdoms haarde Baand
 Mig Lægedom berede!

7.

Gid saa, hvordan det end vil gaae
 Med denne Verdens Lykke,
 Jeg kan i Livets Morgen faae
 Det lyse Hovedsmykke!

IV.

Me l. Nu velan vær frist tilmode.

1.

[275] Dagen nu igjen frembryder,
 Natten med sit Mørke svandt;
 Herre! jeg min Tak Dig yder
 For den Nattero, jeg fandt!
 Mens jeg sov saa tryggelig,
 Har Du vaaget over mig;
 Den, som Du, o Gud! beskjermer,
 Intet Ondt til ham sig nærmer.

2.

Fader! lad din Haand ledsage
 Mig i Dag paa rette Vej;
 Hold fra Afvej mig tilbage,
 Styrk mig, at jeg snubler ej!
 Giv, jeg elsker dine Bud,
 Lyder Dig, Algodheds Gud!
 Lad mig mindes, at dit Dje
 Skuer hver min Idræt nøje!

3.

Dog, hvad Dagen mig skal give,
 Ene staaer i dit Behag,
 Jeg ved ej, om den skal blive
 Medgangs eller Modgangs Dag.
 Giv, at jeg med stille Aand
 Læger alting af din Haand;
 Jeg da ender Dagen rolig
 Thi jeg ved, Du sørger trolig!

A f t e n s a n g e.

I.

Met.

1.

[276] Sig Naanen langsomt hæver,
 Den gyldne Stjerne svæver
 Paa Himlen klar og blid;
 Vor Skov er tavst og stille,

Dg hvide Saager spille
Paa Engen rundt ved Aftentid.

2.

Hvor roligt Jorden hviler
Bag Nattens Slør og smiler
Saa mild og sommervarm;
Den ligner stillen Kammer,
Hvori al Dagens Sammer
Forglemmes skal i Søvnens Arm.

3.

Betragter Maanens Bue,
Den er kun halv at skue,
Dg er dog heel og rund;
Saa er vel flere Sager,
Som nu vort Hjerter vrager,
Fordi vi halvt dem skue kun.

4.

Vi stolte Adams Slægter
Kun saare lidet mægter,
Dg meget ved vi ej;
Vi efter Skygger jage,
Dg mangen Kunst opdage —
Dg komme længre fra vor Vej.

5.

Gud Fader i det Høje!
Vær mig at skjelne nøje
Det Sande fra sit Skin!
Dg mens jeg er i Live,

Lad lig et Barn mig blive,
 Skjenk mig et fromt enfoldigt Sind!

6.

Dg brister saa mit Hjerte,
 Skjenk uden Sorg og Smerte
 Den sidste Hvile mig!
 Dg naar Du har den skjenket,
 Lad Sjælen uforkrænket
 Opstige fra sin Grav til Dig!

7.

Saa kold er Nattens Bove;
 Nu vil jeg rolig sove,
 Giv mig, o Gud, din Fred!
 See naadig til min Slummer,
 Dg trøst mig i min Kummer,
 Dg trøst min syge Nabo med!

II.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

1.

[277] Nattens Skjul er falden paa,
 Banghed gaaer med den i Følge;
 Tænk dog ej, at du kan dølge
 Nu din Fejl i Hjertets Braa!
 Stjerneklart er Herrens Dje,
 Trænger gennem Mulmet ned;
 Al din Skyld er optalt nøje,
 Tal og Sum alt Herren ved.

2.

Stræf dig ikke døsig hen
 Paa det bløde Søvnens Leje,
 Før din Tanke Dagens Beje
 Ret har vandret om igjen!
 Hæv de tunge Djenlaage,
 Medens du vil prise Gud!
 Tidt nok har du glemt at vaage,
 Tidt nok har du glemt hans Bud.

3.

Sving dig op til Ham med Bøn,
 I hans Haand du dig befale!
 Han vil aabenbart betale,
 Hvad du fromt har gjort i Løn.
 Trofast Unger naaer hans Dre,
 Ydmygt Suk er hans Behag;
 Bed om Naade! Lad ham høre
 Løfter for den næste Dag!

III

Mel. Hvo ved hvor nær mig er min Ende.

1.

[278] Nu hvile Mark og By og Skove
 Og al den store Skabningshær,
 Min vaagne Sjæl skal Herren love,
 Dens Aftenandagt er Ham kjær;
 Hans Naade jeg betænke vil,
 Før Sønnen lukker Djet til.

2.

Du kjære Sol, hvor er du henne?
 For Nattens Magt du veg dit Sted.
 O, skjul dig kun! Jeg fik at kjende
 En Sol, som aldrig synker ned,
 I Hjertet straaler Jesus ind
 Og glæder mig i Sjæl og Sind.

3.

Til Lejet hen vil Jeg' met ile
 Og lægge bort sit Klædemon:
 Det minder mig om Gravens Hvile,
 Mit Støv aflæder Dødens Haand,
 Men Jesus har en evig Magt,
 Han gi'er mig Himlens Vredragt.

4.

De gyldne Stjerner venligt blinke
 Fra Firmamentets hvalte Blaa,
 Og denne Trøst de mig tilvinke:
 Som de skal du for Herren staae!
 Jeg ængstes ej for Nat og Grav,
 Et saligt Haab mig Jesus gav.

5.

Min Haand og Fod sig ret fornøje,
 At Arbejdstiden er forbi:
 Bær glad, min Sjæl! For Verdens Nøje
 Til sidst engang du bliver fri!
 For Syndens Løkken og Besvær
 Hiint rette Hjem et Fristed er.

6.

Ret snart mit Dje mødigt bliver,
 Jeg længes mod mit Lejested;
 Jeg Dig, o Gud! i Haand mig giver,
 Slet ingen anden Hjælp jeg ved;
 Lad alle Farer gaae forbi,
 Mens Djet fast er lukket i!

7.

Udbred, o Jesu, dine Binger
 Og giv mig Hvilen under dem!
 Mens Nat og Søvn min Kraft betvinger,
 Kan Mørkets Frister komme frem;
 Tilraab ham ved din Engel: vig!
 Thi denne Sjæl tilhører mig!

8.

Mod al Slags Nød og Sorg bevare
 Du Mine, baade fjern og nær,
 Stil naadig Himlens Engleskare
 Omkring dem i en talrig Hær!
 Jeg hilser dem et trygt Godnat,
 Til Gud og Dig min Lid er sat.

A f t e n b ø n n e r .

1.

M e l .

1.

[279] Dagen nu sin Afsted tager,
 Natten ham af Landet jager;
 Jeg vil knæle, Jesu sød,
 Og mit Suk op til Dig sende,
 At Du til mig vilde vende
 Fred og Sundhed, Liv og Brød!

2.

Giv din Kirke Ro og Glæde!
 Lad i Kongens Sal og Sæde
 Ingen Modgangs Skygge staae!
 Lad ethvert bedrøvet Hjerte
 Og hver Christen i sin Smerte
 Lyk og Lindring fra Dig faae!

3.

Lad og mig, o Jesu! hvile
 Fri for Synds og Dødens Pile,
 Tag mig i din' Arme fat!
 Saa vil jeg i Morgen sjunge
 Denne Lovsang med min Tunge:
 Jesus var min Sol i Nat!

II.

Mel.

1.

[280] See ned i Naade, Himlens Fader!!
 Til denne lille Hyttes Dag;
 Endt atter er en Levedag,
 Din skjøne Sol vor Jord forlader.
 Dog ej, som Dagen bort sig fjerner,
 Har Haabet end min Sjæl forladt;
 Jeg ved, at gjennem Tidens Nat
 Nedblinke Evighedens Stjerner.

2.

Hvo staaer vel reen for Herrens Trone?
 Hvo synker ej til Naadens Fod!
 Dog, ærlig Anger, kraftig Bod
 Kan Alretfærdighed forsone.
 Brag vilde Storm paa Tidens Bove,
 Bor skarpe Torn paa Livets Vej!
 Barmhjertigheden slumrer ej,
 Den vaager, rolig kan jeg sove.

III.

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

1.

[281] Solen daler, Lyset svinder,
 Natten kommer, Sønnen minder,
 Hvilens Time stunder til.
 Saa skal og mit Liv henvinde,

Saa engang mig Døden minde,
Naar min Gud, min Fader, vil.

2.

Gode Gud! D, hør mig Svage,
Du velsigne mine Dage,
Sign og mine Nætters Ro!
Dg naar her mit Liv er omme
Dg min Afskedsstund skal komme,
D, saa sign mit Haab, min Tro!

3.

Tryk skal jeg i dine Arme
Glemme Verdens Svig og Harmen,
Drive bort al Daarskabs Id;
Sønnen skal mig Lise give
Dg min sidste Søvn skal blive
Fremfor alle sød og blid.

IV.

Rel.

[282] Vevær, o Gud! i Nat min Fader
og min Moder,
Bort Land, vor By, vort Huus, min Sø-
ster og min Broder!
Lad Sønnen lukke hvert et Dje, som vil
græde,
At det maa styrket see den næste Dag
med Glæde!

V.

Mel. Kom Gud Skaber ic.

1.

[283] Tak skee Dig, Gud, for denne Dag!
 Jeg Dig befaler al min Sag,
 Til Dig jeg sætter Haab og Tro,
 Giv mine trætte Lemmer Ro.

2.

Tak skee Dig, Gud, for denne Dag!
 Bogt mig i Søvnens Favnetag,
 Mit Liv, min Sjæl, Du selv bevar,
 At intet Ondt mig vederfar!

3.

Tak skee Dig, Gud, for denne Dag!
 Al! lad mig efter dit Behag,
 I Morgen til din Lov opstaae
 Og stedse paa din Vej fremgaae.

4.

Tak skee Dig, Gud, for denne Dag!
 I Dødens Nød mig til Dig drag,
 At jeg tilsidst i Himmerig
 Dig prise kan evindelig.

VI.

Mel. Som Hjorten med Lørst ic.

1.

[284] Lad mig, Gud! ej fra Dig vanke,
 Lad mig sove sund og vel,

Giv mig altid Godt i Tanke,
 Hvile med aarvaagen Sjæl!
 Lad mit Hjerte idelig
 Under Sønnen offres Dig;
 Da naar Dagens Lys oprinder
 Seg mig til din Lov indfinder.

2.

Fader vor udi det Høje!
 Helligt vorde, Gud! dit Navn,
 Lad dit Rige os fornøje,
 Ske Din Vilje os til Gavn,
 Giv i Dag vort daglig Brød,
 Hjælp os af vor Syndenød
 Lad ej Fristelse os skjænde,
 Frels fra Ondt os til vor Ende.

VII.

Met.

1.

[285] Dagen atter Afsked tager,
 Lys til Mørke skiftes om,
 Yndig Stjerneslokken drager
 Frem paa høje Himmelrum.

2.

Store Gud! alt, hvad jeg skuer,
 Dine Hænders Gjerning er,
 Du gav Solen sine Luer,
 Du beredte Nattens Hær.

Du bød Dorn og Engel leve,
 Du har skabt det mindste Straa,
 Du var til, før Himle bleve,
 Du er til, naar de forgaae.

4.

Evig, evig, gode Fader!
 Er og var og bliver Du,
 Ingentid Du os forlader,
 Mild Du kommer os ihu.

5.

Seg har og i Dag modtaget
 Liv og Held og Fryd af Dig;
 Trofast har Du mig ledsaget,
 Kjærlig har Du styrket mig.

6.

Gud! Dig være Priis og Hæder
 For din hulde Miskundhed!
 Tak for alle Dagens Glæder!
 Giv os nu i Nat din Fred!

VIII.

Mel.

1.

[286] See, Lysset haver os forladt!
 Forfulgt af skyggesfulde Nat,
 Gaar Solen nu til andre Egne.
 O, Gud! Du er hos os endnu,

Selv Mørket gennemskuer Du,
Du virker, styrer allevegne.

2.

Af jeg idag nød Sundheds Held,
Afh mine Sygler gik saa vel,
Din Kjærlighed jeg ene skylder.

Nu kalder stille Hvilestund
Til vante Ro, til Søvnens Blund,
Men barnlig Tak min Sjæl opfylder.

3.

Jeg tillidsfuld, o Gud, til Dig
Med Bøn og Sang henvender mig,
Tilbeder Dig, algode Fader!
Dg søger Lise, Haab og Fred
I Tanken om din Misfandhed,
Som ingensinde os forlader.

4.

O, lad min Andagt lykkes vel!
Dpliv og styrk og bøj min Sjæl,
Afh Dyd og Buisdom jeg kan lære.
Gjør Nattens Hvile blid og sød,
Dg lad engang en salig Død
Indlede mig til evig Ære!

A f t e n s b ø n .

M e l .

1.

[287] Tiden skrider, Dagen rinder,
Solen daler, Mørket blinder

Lyset med en Aftensky.
 Sjæl og Hjerte! møder begge,
 Takker Gud, I kan nedlægge
 Eder under Herrens Ly!

2.

Beder, lover, tegner fage
 Herrens mange Naades Dage,
 Regner dennem i en Sum!
 Tænker, taler, sukker, raaber!
 Djet græde Bodedraaber,
 Før det falder hen i Slum!

3.

Hjerte Gud! jeg mig nedkaster
 Og begræder alle Laster,
 Som idag besmitted mig;
 Jesus, Du dem undertræde,
 Lær mig ved din Mand at græde
 Over dennem hjertelig.

4.

Tak, min søde Gud og Fader,
 Som fra Sjæls og Legems Skader
 Haver friet mig ved din Haand;
 Lad endnu din store Naade
 Fri mig ud af Mattens Naade
 Ved dit Dje og din Haand!

5.

Viger bort, I Syndedrømme,
 Flyder ind, I Glædestrømme
 Fra Guds Himle i mit Sind!
 Vaag min Sjæl, og lad dig ikke

Drage ind i Satans Strikke,
Maar nu Søvnen gjør mig blind!

6.

O Gaf saa hen, min Krop, at slumme!
Dog, mens Søvn din Sands vil dumme,
Skal min Jesus staa mig bi,
Og give paa mig Fred og Frelse,
O Give rolig Søvn og Helse
Og mig fra Ulykke frie!

7.

O Sov da, sov i Jesu Arme!
O Biger alle Verdens Barme,
O Jeg er i min Jesu Skød!
O Han mig skal af Mørket føre,
O Han min sidste Søvn vil gjøre
O Salig, rolig, sagt' og sød!

B o r d b o n n e r .

[288] Vor Digt og Dug er alt bered;
O Gud! for din Barmhjertighed
O Betsigne disse Gaver saa,
O At vi kan Legemstyrke faae!
O Du mætte hver, som hungrig er
O Og Suk for Brød til Himlen bær!

Giv Fred og Frugtbarhed om Land,
 Betsigne Jorden, Luft og Vand,
 Bespiis vor Sjæl med Livsens Brød,
 Som Jesus tjente med sin Død,
 Og lær os med en ydmyg Aand
 At tage alting af din Haand.

II.

1.

[289] Vort Maaltid vi beslutte nu
 Og folde vore Hænder,
 At komme Dig, vor Gud, ihu
 Med Tak, til Jordens Ender:
 For Ro og Fred,
 For Førlighed
 Og dette Maaltids Spise,
 Af Luft og Vand,
 Af Skov og Land,
 Vi Dig af Hjertet prise.

2.

O Gud! hvor mangen løber om
 Og efter Brødet leder,
 Hvis fattig Haand er ofte tom,
 Hvor bønlig han end beder;
 Hvor mangen gaaer
 Med Værk og Saar,
 Beklemt, og lider ilde,
 Og raaber paa

D En Bid at faae
 H Af det, vi haanlig spille!

3.

D, lad os ej vor Brødkurv hen
 E Bag Laas og Lukke sætte,
 F Før at en hungrig Jesu Ben
 G Sit Stykke faaer af dette,
 H Som over er
 H Af Levninger,
 E Til Trøst i Hungers Vaade;
 E Vort Forraads Tal
 D Ej mindstes skal,
 H Men vore til i Naade!

4.

D Gud signe os i Jesu Navn!
 G Som vil os daglig mætte,
 E Vi gaae nu hen vort Bærl og Gavn
 E I Guds Frygt at forrette.
 D Gid i vort Brød
 D En andens Nød
 E Og Sved vi aldrig ælte,
 H At vor Ufjel
 E Den Armes Sjæl
 G Skal slet i Taarer smelte!

5.

H Naar da i Verden intet Brød
 E Vor Tunge meer vil smage,
 D Gid da imellem Liv og Død
 E Vi Livets Brød maa tage

Med Troens Haand,
 I Herrens Mand
 Til Døden os beskikke,
 Og Livets Flod
 I Jesu Blod
 For sidste Gang inddrikke!

III.

Mel. Herre Christ Gud Faders Enbaarne.

[290] Dig bede vi Børnene dine,
 O Herre, Fader sød!
 Formindsf vor Sorg og Pine,
 Giv os vort daglige Brød,
 Ophold os kjærlig Livet,
 Som Du os selv har givet,
 Indtil vi det evige faae!

Der hohe Gang imhülle!
Zu dem Bode
Zu dem Bode
Zu dem Bode
Zu dem Bode
Zu dem Bode

III.

VII.

Zillag.

Engelsch und Deutsch

Stimmen der Deutschen Sprache
Substantive (Nomen)
des Nennens der Sachen

1. Die Welt ist unser Haus.
Die Zeit ist unser Leben.
Die Arbeit ist unser Brot.
Die Wissenschaft ist unser Licht.

2. Die Natur ist unser Herr.
Die Götter sind unser Schicksal.
Die Tugend ist unser Ruhm.
Die Güte ist unser Glück.

3. Die Liebe ist unser Band.
Die Freundschaft ist unser Schutz.
Die Gerechtigkeit ist unser Recht.
Die Wahrheit ist unser Ziel.

Sang ved Dødens Komme,

skreven af den berømte Digter

Johannes Ewald

faa Rætter før hans Endeligt.

1.

[291] Udruft Dig, Helt fra Golgatha,
Løft højt dit røde Skjold,
Til Synd og Død, Du seer det ja,
Angribe mig med Bold!

2.

Løft højt dit Glavind i din Harm
Mod dem, som trodse Dig!
Nedstyrt dem med en vældig Arm
Fra Lyset og fra mig!

3.

Da skal jeg, sikker ved din Haand,
Ej frygte Døden meer;
Og glad seer da min frelste Mand
Paa sit nedbrudte Leer.

Marby Kirkegaard.

Til Hukommelse af Sognepræsten Søren In-
gemann, som der ligger begravet med sit eneste
Barn i Armen.

Af

Prof. B. S. Ingemann.

τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

1.

[292] Hist, hvor Kirkemuren hegner
Om de Dødes Fred,
Hvor det sorte Kors betegner
Fromme Christnes Hvilested,
Der en liden Græstov gjemmer
Pralfri, uden Bautasteen,
Mellem Hjordens trætte Lemmer
Sjælehyrdens Been.

2.

Fremmed Vandringmand heniler
Ad den Kirkesti,
Spørger ikke, hvo der hviler,
Vandrer fold den Grav forbi;
Vogt dig, Vandrer! du ej træder
Græsfet ned med ublid Fod,
Hvor det stille Savn begræder
Hylden, from og god.

3.

Men hvis dog en Fremmed spørger:
Sig, hvi staaer du der,

G Blege Ungling! tavst og sørger?
 G Hvem har du begravet her?
 G Da skal Taaren i mit Dje
 G Bidne vemodsfuld og klar,
 G Mens jeg skuer mod det Høje:
 G Det min sidste Broder var.

4.

G Og den Fremmede skal høre
 G Hyrdens gode Navn,
 G Og jeg skal hans Hjerte røre
 G Ved mit stille tunge Savn;
 G Men naar Taaren er henrunden,
 G Skal jeg komme fro ihu,
 G Hvad du var i Prøvestunden,
 G Hvad din Sjæl er nu.

5.

G Her du stod, en Blomst paa Heden,
 G Sjælden, skøn og stor;
 G Spirende for Evigheden,
 G Falmed den paa Jord.
 G Stormen havde Frøet baaret
 G Fra et fremmed Land;
 G Til et Himmeltræ udkaaret
 G Faldt det her i Sand.

6.

G Derfor var det, Blomsten dukked
 G Sig saa vemodsfuld,
 G Derfor den i Stormen sukked,
 G Sank i sorten Muld.

Men jeg ved det, Muldet dækker
 Kun det faldne Løv,
 Dg en Cherub Blomsten vækker
 Herlig af sit Stov.

7.

Dg hvert Aar, naar Vaaren kommer
 Med de Blomster smaa,
 Naar den milde varme Sommer
 Over Gravene mon gaae;
 Da skal venlig og fortrolig
 Blaa Kjærminder klynge sig,
 Broder! til den snevre Bolig,
 Hvor du hviler dig.

8.

Dg i Kirkens stille Skygge
 Skal en Lillie groe
 Dg med barnlig Uskyld smykke
 Hytten, hvor de Gode boe,
 Hvor Uskyldigheden hviler
 Tryk udi sin Faders Arm
 Dg i Døden til dig smiler,
 Langt fra Verdens Larm.

9.

Der skal Fredens blide Engel
 Venlig sætte sig,
 Biste med sin Lilliestengel,
 Mens du sover sødelig;
 Dg naar Aftenlusten soever
 Gjennem Gravens Blomster hen,

O Bøjer Lillien sig og bæver,
 O Hvister Engelen:

10.

O Fred med Hyrden! Fred med eder,
 O Som han havde kjær!
 O Ej i Graven om ham leder,
 O Ederø Ben er ikke der!
 O Søger ikke blandt de Døde
 O Ham, som lever evig hist!
 O Græder ej! I ham skal møde
 O Fro hos Jesum Christ."

Bed Sognepræsten for Taarnby Menighed paa
 Amager **Hr. P. D. Bruuns** Embedsju-
 bilæum d. 24de September 1834.

Af

Pastor C. J. Boye.

Rel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1.

[293] Som Skyens Dug, der falder ned
 Og vender ej tilbage,
 Men giver Marken Frugtbarhed,
 Bereder Høstens Dage,
 Saa gaaer dit Ord, o Gud!
 Med Kraft til Verden ud;
 Held den, som Du betroer
 Til Udsæd Livsens Ord
 Din Løn du la'er ham tage.

(22)

2.

Ej Glands og Højhed er hans Krav,
 Det kan han godt undvære,
 Hans Magt er Jesu Hyrdestav,
 Og Kjærlighed hans Væge,
 Hans Værk er Christi Sag,
 Hans Liv en Pindsedag;
 Med Mandens Kraft og Trøst
 Belsigner Du hans Røst,
 Hvad vil han meer begjere?

3.

En Ordets Tjener for Dig staaer,
 Dig Tak for alt at sige;
 Du skjenked ham halvhundred Mar
 Til Gjerning for dit Rige.
 Hans lange Arbejdsdag
 Du saae med Velbehag,
 For Glæder og for Savn
 Lovpriser han dit Navn,
 Og seer mod Himlens Rige.

4.

Med fælles Tak, o Gud! dit Navn
 Med ham vi alle prise,
 Ud Kirkesti til Jesu Favn
 Du lod ham Vejen vise;
 Hav Tak for Hyrdestav,
 For Lyset, Du ham gav,
 For hvert hans Trøstens Ord
 Bed Grav og Naadebord,
 For Troens Fred og Lise!

5.

G Han staaer i Templet, vel bered',
 G Med Simeon at bede:
 G Din Tjener fare hjem med Fred,
 G Jeg fik min Frelser's Glæde!
 G Vi bede: giv ham Du
 G En Nad af Nar endnu,
 G Med venlig Aftenglands
 G Bestraal hans Jubelkrands!
 G O! hør os alle bede!

L æ r e b o g e n ,

Til min Søster paa hendes Confirmation'sdag,

Af

Prof. Chr. Wilster.

1.

G [294] BARNET voxer tidlig fra sin Skammel,
 G Bliver snart til Duffketoj for klog;
 G Ingen, blev han nok saa høj og gammel,
 G Voxer fra sin lille Lærebog.

2.

G Den er simpel, ja, det maa den være!
 G Simpel er til BARNET FADER'S Kost,
 G Simpelt er jo SMILET til den kjære
 G Spæde GLUT ved kjærligt MODERBRYST,

3.

G Simpel er hver Blomst, som Engen klæder,
 G Simpel FUGLENS Sang i Mark og Lund,

Simple ere Barnets skyldfri Glæder,
 Og dets fromme Drøm i stille Blund,

4.

Alt hvad Hjertet elsker ret og ærer,
 Sandt og Godt seer altid simpelt ud:
 Derfor samme Præg og Stempel bærer
 Lærebogen og dens Ord om Gud.

5.

Læg et Ord blot dybt i Hjertets Gjemme,
 Saa har Foden Lys paa Livets Sti,
 Lad det lyde gennem Broderstemme:
 "Vær et Barn og sæt din Fryd deri!"

6.

Muligt du mit Ord ej ret kan fatte,
 Alvor synes mørk for Ungdoms Sjæl,
 Gaader er os Helligdommens Skatte
 Paa vor Barndomsalders Grændsefjæl.

7.

Læg dog derfor ej mit Digt tilside,
 Læs det aarlig blot en enkelt Gang!
 Men et Ord maa Søster endnu vide,
 Før jeg slutter denne Brodersang.

8.

Mangen Bog mit Hjerte ret forlyster,
 Snart i eget, snart i fremmed Sprog,
 Ingen fandt jeg dog, hvis Sandhed træster
 Meer mig end den lille Lærebog.

9.

Og som Moders Smil ihu mig rinde,
 Naar som Barn jeg artig var og god,
 Saa med hellig Fryd jeg har i Minde
 Meget, som i Lærebogen stod.

10.

O Gjem da Bogens Ord! o lad dem være
 Nok saa simple; kun du elsker dem!
 Store Træ'r, som rige Frugter bære,
 Vorte af en lille Kjerne frem.

11.

Og som af en liden Kilde flyder
 Mægtig Flod, med mange Arme smaa,
 Spire alle skjøne milde Dyder
 Af et helligt Frø i Hjertets Braa!

Kong Svend og Biskop
 Wilhelm.

1.

[295] Ut nær ved Kirke stander Slot,
 Det sagtens kan sig seje,
 Men Haand i Haand man Bisp og Drot
 Kun sjælden seer for Dje;
 Dog Danmark saae som Ben hos Ben
 Wilhelmus Bisp og Konning Svend.
 De Benner ene lignes kan
 Ved David og hans Jonathan.

2.

Alt med de Venner Verden saae
 Saa underlig en Handel,
 Hvad Verden aldrig kan forstaae,
 Det er de Frommes Vandel;
 De tugte mest, hvem de har kjær,
 Det kalder Verden Daarefærd,
 Det kalder Verden Galenskab.

3.

Det var en hellig Tulefest
 Og Kongen gjorde Gilde,
 Velbaaren var hver Tulegjæst,
 Men mangen døde ilde,
 Hver Gjæst blev hed af Mjød og Biin,
 Det bøded mangen Ridder fin.
 For Biin og Brede vogte sig
 Hver christen Drot paa Torderig!

4.

Det ringed efter hellig Skif,
 Det var en Nytaarsmorgen,
 Og Bispen ind i Kirken gif,
 Han gif derind med Sorgen;
 O, Bee! en Tidende saa ond
 Ham bar den aarle Morgenstund,
 Og Billum elskede Kong Svend,
 Som Jonathan sin Hjertensven.

5.

Der var en Plet paa Choret's Gulv,
 Den var saa rød at skue,

O Den kom, da Knud lod myrde Ulv
 O Alt i den Kirkestue;
 O Nu lavet var der rundtomkring
 O Af Ulvens Søn saa rød en Ring,
 O Vel sørge maatte Kongens Ben,
 O Thi Ulvens Søn det var Kong Svend.

6.

O Kong Svend han arlede sit Skind,
 O Han lod sig Sværd omspænde,
 O Han agted sig i Kirken ind
 O Med Ridderne og Svende;
 O Derinde led en Nytaarsfang,
 O Men huult og mat fra Chor det Klang,
 O Om mørken Bisp og røden Flod
 O De sorte Klerke blege stod.

7.

O Sig søje Stunder Kongen gav,
 O Han vilde brat indgange,
 O Men der stod Bisp med sin Stav
 O I Messesklæder lange,
 O Han løstet Stav og stødte Pig
 O Mod Kongens Bryst saa dristelig.
 O De Frommes Kjærlighed er sær,
 O De tugte mest, hvem de har kjær.

8.

O Hvad vil du Ulf i Faareslok?
 O Saa mæled Christi Hyrde,
 O Fikst du endnu af Blod ej nok,
 O Har end du lyst at myrde?

Nej gaf herfra, du Ildværksmand,
 Og vid, du est i Kirkens Band!
 Men Willum elsked dog Kong Svend,
 Som Jonathan sin Hjertensven.

9.

De Hirdmænd gif paa Bispen ind
 Alt med de dragne Sværde,
 Men Herrens Præst ej veg et Trin,
 Han var ej at forfærde,
 Guds Engle stod ham bi og nær
 Og døde de hvæsse Sværd,
 Han tænkte kun paa Gud og Svend,
 Sin kjære faldne Hjertensven.

10.

Alt som en Støtte stiv og kold,
 Og bleg som Lig i Torde,
 Saa stod enstund den Konning bold,
 Dernæst han tog til Orde:
 O, rør ham ej, han staaer i Gud,
 Han staaer paa Bagt for Christi Brud!
 Saa maatte mod den Herre bold
 Fra Kirke gaae før Messehold.

11.

Bisp Willum staaer for Alterbord,
 Sit Kyrie han qvæder,
 Kong Svend han kysser sorten Jord
 I Poenitentseklæder,
 Der ligger han med nøgen Fod,
 Hans Pude er en Taareflod;

C Men hvo den meste Pine led,
 C Det Gud i Himmerig kun ved.

12.

C Sit Kyrie eleison qvad
 C Den Bisp med Graad og Smerte:
 C Miskund Dig, Herre, og forlad,
 C Bevæg din Tjeners Hjerter!
 C Med Amen led i Kirkechor:
 C Kong Svend han kysser sorten Jord!
 C Fra Altret brat den Biskop gif
 C Med Graad paa Kind, med Fryd i Blik.

13.

C For Kirkebor Bisp Billum stod
 C I Messesklæder lange,
 C Og Kongen laa i Saareflod
 C Saa angerfuld og bange;
 C Han skjalv for Gud, som hævner Blod,
 C Han skristed for den Herre god,
 C Og naar der skristes saa paa Jord,
 C Da vorder Fryd i Englechor.

14.

C Du Angerstaarer har udest,
 C Saa monne Bispen tale,
 C Af Kirkens Band er du udløst,
 C Og Gud dit Sind husvare!
 C Saa tog han Kongen i sin Favn,
 C Belsigned ham i Jesu Navn,
 C Og Billum elskedes af Svend,
 C Som David af sin Hjertensven.

15.

Kong Svend han stod i Guld og Staal
 Med sorgelig Gebærde,
 Saa gjorde han sit Skriftemaal
 For læge Mænd og Lærde;
 Han Kirken gav saa rig en Bod
 Og Taarer i hvert Dje stod,
 Men ved det Skriftemaal i Nord
 De Engle sang et Gammenschor.

16.

Nu frygted Svend af Hjertensgrund
 Sin Gud og tog sig vare;
 Og der nu kom hans Tid og Stund,
 Fra Verden at bortfare,
 Et Tegn man paa de Benner saae,
 Som Verden aldrig kan forstaae,
 At følges ad i Død og Grav,
 Det kalder Verden Galenskab.

17.

Bisp Billum stod i Kirkechor:
 Nu graver flink, I Svende!
 Og graver bredt, thi brat i Jord
 Skal sænkes Rister tvende,
 Og være vil jeg hos Kong Svend
 I Graven end, som Ben hos Ben.
 De Benner ene lignes kan
 Bed David og hans Jonathan.

18.

Det klang saa huult i Choret hen
 Alt fra det dybe Stade:

Vi bygge Huus til døde Mænd
 Med Hakke og med Spade,
 Er du deroppe død, saa ti,
 Men est du levende, da bi!
 De vidste ej, man elske kan
 Som Billum og som Jonathan.

19.

Vilhelmus svang sin Bispestav,
 Da bævede de Svende:
 I grave skal i Hast en Grav,
 Der rummer Kister tvende!
 Har Ormene kanskee jer lært,
 At alt er Lant, som tykkes sært;
 Min Kiste skal i Jorden staae,
 Naar de med Svend til Graven gaae.

20.

Og det var Rigens gode Mænd,
 De ginge med den Døde,
 Den Bisp uddrog med Klerk og Svend,
 Det Konge-Lig at møde;
 Det blev saa underlig en Færd,
 Han mødtes med den Herre kjær,
 At som hos Gud, man tænke kan,
 At David mødte Jonathan.

21.

Den Bisp uddrog til Tordefærd
 Med lærde Mænd og Klerke,
 At Kongens Lig var brat heel nær,
 Han paa sig kunde mærke:

Hold stille nu, du Rjøresvend,
 Tilfods jeg møde vil min Ven!
 De mødtes, som man vide kan,
 At David mødte Jonathan.

22.

Han bredte ud sit Klædebon
 Og knælede med Smerte,
 Mod Himlen løfted han sin Haand,
 Til Himlens Gud sit Hjerte;
 Han bad saa inderlig og tyst,
 At Engle hørte det med Lyst,
 De Sjælen bar saa sagte hen,
 Hos Gud den fandt sin Hjertensven.

23.

Han hviler blødt og sover sødt,
 Saa hvisskede de Klerke,
 At Legemet var koldt og dødt,
 Tilsidst de fik at mærke;
 Og med sin Kaabe, med sin Stav,
 Hans Lig før Kongens kom i Grav.
 De Venner ene lignes kan
 Bed David og hans Jonathan.

24.

At nær ved Kirke stander Slot,
 Det sagtens kan sig føje,
 Men Haand i Haand man Bisp og Drot
 Kun sjælden seer for Dje;
 Men Danmark saae som Ven hos Ven
 Vilhelmus Bisp og Konning Svend,

Det end har seet et andet Par
 I Absalon og Baldemar.

Den b o d f æ r d i g e F a n g e .

den svenske Kong Erik XIV i hans Fangenskab.

Met.

1.

[296] Gud! hvem skal jeg klage
 Den Sorrig, jeg maa drage,
 Saa arm og syndefuld?
 Ak! Ak, min store Brøde!
 For mig dog Jesus døde,
 For mig saa naadefuld!

2.

Jeg er en fattig Fange,
 Og mine Grændser trange
 Som Strandingsmand paa D,
 Jeg kan ej Frihed finde,
 For Livet vil udrinde,
 For Gud mig lader døe.

3.

Ta, jeg fra Ham er vegen,
 I Syndens Lyst besvegen,
 Som Fisken i sit Garn;
 Min Bøn jeg knap kan stamme,
 Gud! vil du den annamme?
 Tilgiv dit faldne Barn!

4.

I Nætter og i Dage
 Jeg maa mig selv anklage,
 Min Dom er Hjertets Røst;
 O, Gud! Du mig bevare
 Fra Satans falske Snare,
 Send mig din milde Trøst!

5.

O, Jesu Christ, Du kjære!
 Hvad end jeg her skal lære,
 Tænk Du paa mig tilsidst!
 Hvad end jeg her skal friste,
 O, lad mig dog ej miste
 Din Greskrone hist!

6.

O Du, som Straffen sender,
 Til Dig jeg mig henvender,
 Betroer Dig al mit Vel;
 Din Ild mod Synden luer,
 Men Du min Anger skuer,
 O Herre, frels min Sjæl!

Psalme

af

Helten, den svenske Kong Gustav
Adolph,

affjungen af hans Hær om Morgenens før Sla-
get ved Lützen 1632, hvori han faldt.

Met.

1.

[297] Forfærdes ej, du lille Hob!

Højt Fjendehærens Larm og Raab

Fra alle Sider gjalde;

De juble ved din Undergang,

Men deres Fryd ej bliver lang,

Eh! lad ej Modet falde!

2.

Din Sag er Guds; gåk til dit Kald,

Dg i hans Haand dig anbefal,

Saa møder ingen Fare!

Hans Gideon er med paa Jord,

Som Herrens Folk og Herrens Ord

Skal naadelig forsvare,

3.

I Jesu Navn vort Haab er vist,

At de Troløses Bold og List

Dem selv tilintetgjører;

Der venter dem kun Spot og Skam,

Gud er med os, vi er med ham,

Dg Sejren os tilhører.

Det sidste Stykke.

Mel.

1.

[298] Af Sorg der ej findes i Verden
saa lidt,

Vi fødes til Uro og Smerte;

Selv Glæden den tynde Finering er tidt,

Der skjuler et ormstukkert Hjerte.

Men Snedkeren bygger det Huus dog forvist,

Hvor Kummer og Møje forsvinde tilsidst.

2.

Paa Rivets den haarde og kumrede Sti
De høyle med megen Umage;

Af Knorterne jævne de en udaf ti,

Af Splinter bli'er mange tilbage.

Men Snedkren den Bane udhøvler dig net,

Hvor sidst du henglider saa stille og let.

3.

Hvad hjælper det vel, at med Sver og Slid
De filte paa Staternes Ramme?

Kun Utaf de høste for Møje og Slid,

Dg Verden bli'er altid den samme.

Men Snedkeren filter de Planker forvist,

Der jævner al Anstød og Kummer tilsidst.

4.

De tømre den Snekke med megen Umag,

Der kæmper mod vildene Belger;

Den knuses omfider i Stormens Brag
 Og dybt sig i Afgrunden delger.
 Naar Snedkerens Snekke dig tager i Favn,
 Den bærer dig trygt til forønskede Havn.

5.

Her pløje tilsammen de Riger og Land,
 Her lime de Dvinden til Manden;
 Men Pløjningen giver sig ofte forsand,
 Og Pimningen gaaer fra hinanden.
 Men Snedkeren pløjer og limer tilsidst,
 Hvad ingen adskiller paa Jorden forvist.

6.

Og aldrig saa mange dit Arbejde saae,
 Omfider du vilt dog udraabe:
 Slet intet er varigt, bestandig jeg saae,
 De Fuskere ere tilhobe!
 Men sidst du det Stykke hos Snedkeren seer,
 Hvorover du aldrig beklager dig meer.

Til Sjælen.

1.

[299] Sig, du nedfaldne spæde asmægtige
 Broder af Engle! sig, hví udspreder du
 Fjerløse Binger? Ak, forgjeves
 Flagrer du op mod din første Bolig!
 Ret som naar Ornenes næppe bedunede
 Unge forvoven glemmer sin Moders Røst

Og, flavrende paa Redens Kanter,
 Styrter og vaagner i kolde Skygger;
 (Paa Myrens Fodsti føler den krybende
 Sin tabte Højhed, føler sig Dru endnu
 Og higer, som dens ædle Brødre,
 Efter din Straale, Dagens Hersker!)
 Som den da drømmer Kræfter og hoppende
 Ofte udstrækker skaldede Bingebeen
 Forgjeves, til den sømme Moder
 Bærer den selv til sin høje Rede:
 Saa skal ej heller du, som utrættelig
 Flager og hopper højt fra dit kolde Muld,
 O, faldne Sjæl! saa skal du aldrig
 Stride dig op til dit lyse Udspring;
 Aldrig, før Manden, under hvis Binger du
 Fordum oplivet undrende fandt dig selv
 (Og i dit Selv et Svælg af Glæde,
 Berdners Vel og Algodheds Lovsang),
 Aldrig, før Han, som tænder Cherubernes
 Flammende Tanker, medynksfuld bærer dig
 Op til de Himle, som du Arme
 Trodsig forlodst, at udspejde Mørket.

Herlig, af! herlig var du, da Jubelsang
 Bakte dig, da dit blivende Djekast
 Saae Godheds Værk og Wiisdoms Under
 Svæve uflørede trindt omkring dig;
 Natten, med al sin blendende giftige
 Taage undflyede Dagskæret af din Glæde,

Du rene Gnist af den Fuldkomne!

Skygger forsvandt i din lyse Omkreds.
 Men da nu evig Biiidsdom opelskte dig,
 Men da din Flamme vorte, da Kjærlighed
 Opsyldte den med Kraft og gav den
 Evner og Drift, at velsigne Verdner,
 O! da istemte Dalenes Tusender
 Daglig din Lovsang, Bjergene svarte dem,
 Du følte dig i deres Glæde,
 Følte dig stor og din Skaber værdig.

Herlig, ak! herlig var du, o faldne Sjæl!
 Lyg var din Bolig. Ak, du erindrer det;
 Dybt i dit Mulm, i Slangers Hule,
 Tænker du dig de forsvundne Straaler;
 Blussende ved det Leer, som du kryber i,
 Bæmmet ved Brimlens frække Fortrolighed,
 Opsvinger du dig, vild, utrættet,
 Højt, som en springende Hval, mod Solen!
 Føler du ej din Tunghed, og glemmer du
 Evig din Afmagt og de forsøgte Fald?
 Og seer du ej dig selv, du Dyndets
 Borger! og blues for lyse Himle?
 O, da frembryde Lynild af Sinais
 Truende Skygger! Glimt af Retsfærdighed
 Udsprede Stoltheds Drøm og Dandskabs
 Giftige Dunster og Nattens Blendværk!
 O, da bestraale Dommerens Djekast
 Pølen, hvori du brusende tumler dig,

At den maa være dig og al din
 Sammer et Spejl, som du ej kan undflye!
 See dig, o see din hjælplose Nøgenhed!
 See dig nedbøjet under din Last af Leer,
 Udtært af Qualm og Gift, du blege
 Gispende Gjenfærd af Jordens Herster!
 Mørkets ubumske Flygtning! Og tør du da
 Dristig beskylde Glands af den Helligste?
 Bedst du et Figentræ, hvis Blade
 Skjule dit Dynd for hans Brede's Ansyn?

Arme Redfaldne, vaagn af din stolte Drom!
 Vaagn og, ydmyget under din Brodes Bægt,
 Udbred din Angst og al din Sammer
 Sukkende for dine Dnsfers Fader!
 Da skal Han ynkes over den døende [Bred,
 Gnist af sin Land, som ulmer paa Nattens
 Da skal Han redde den fra Mørkets
 Dvælende Damp og det kolde Mismod,
 Da skal en salig Straale fra Golgatha
 Bise den Strøm, som Sjæle kan luttres i,
 Og Dfferet, hvis Blod kan stille
 Dommerens Harm, som nedstyrter Gledne,
 Da skal du henrykt see det, at Lysets Land
 Dalende spreder kjærlige Binger ud,
 Og zittrende, vemodig, smeltet
 Føle hans Bink og hans Glæders Lande;
 Svulmende af hans voxende Straalers Ild,
 Skal da din Lovsang stræbe at møde Ham,

Dg undrende skal de Ufaldne
Høre den Helliges Priis fra Dybet!

Men da, o Himmel! naar nu hans evige
Kjærligheds Flamme vældig omspænder dig,
Naar Han opløfter dig fra Dybet,
Op fra dit Mulm, til Algodheds Trone,
Naar du fra Naadens Arme, nu gysende,
Næppe tør see det Svælg, som du frelstes af:
O, da skal Takkens ømme Belyst
Fylde din Sang og din høje Harpe,
Da skal din Taare højt som Cherubers Chor
Prise den Mand, som rev dig af Nattens Favn,
Dg alle Himlene skal svare:
Stor er den Mand, som opløfter Faldne!

Det Svundne er det
Bundne.

1.

[300] "Hvi biger du saa underlig tilbage?
"Det Forbigangne er jo dog forbi!
"Hvad søger du i de forsvundne Dage?
"Er du ej mæt af Livets Gjøgleri?
"Skal endelig de Døde dig det lære,
"At intet vorder, blomstrer, for at være,
"At selv du brat skal visne som et Straa?"

2.

"See dig omkring kun i din egen Alder!
"See dig kun om i Mark og Eng og Skov,

"Hvor Blomsten visner og hvor Løvet falder,
 "Hvor Agren fures af den skarpe Plov!
 "Den blinked nys i Solens Skin som Guldet,
 "Dens Glimmer svandt, og atter nu i Muldet
 "Udstrøes Sæd til Vært og Bram og Fald."

3.

"Lad Djet stirre i dit eget Indre,
 "Kom Tankerne og Dnskerne ihu!
 "Har Verelen du kunnet der forhindre,
 "Er det, som leved, ikke Skygge nu?
 "Hvi vil du da din Sjæl unyttig plage,
 "For ret at lære af de gamle Dage:
 "Forfængeligt er alting under Sol!"

4.

"Vil snedig du kanskee dig selv bedrage,
 "Tildrømme dig, hvad ej du vaagen har,
 "En mægtig Nad af stolte Levedage?
 "D, vorder du ej Daarligheden vaer!
 "Vil Styrke du og Liv af Skygger laane,
 "Du og med dem maa bløde, blegne, daane;
 "Med hvem du lever, maa du ogsaa døe."

5.

"Du mener vel de Bises Steen at finde?
 "See, hvor de tumle sig de Folkesærd,
 "Som Bobler brat de løfte sig og svinde,
 "Beherskede af Verdens føre Vær!
 "Den blinde Skjæbne og de stærke Drifter
 "Det altid er, som Lyst og Dval udskifter,
 "Dg Lykkens Daarskab er kun Daaren god."

6.

"See! hvor de vise Mænd sig bygge Huse,
 "Alt efter Vinkel, efter Maalesnor;
 "See Tidens Bølger, hvor de trodsig bruse
 "Dg levne ifkun deres eget Spor!
 "I dem nedsank Pallads saavel som Hytte,
 "Dg ingen Biisdom kan sit Værk beskytte,
 "Thi Godt og Ondt er Skjæbnen lige kjær."

7.

"Vil du kanskee af Krøniken fornæmme,
 "Hvordan udviklet blev din egen Dld?
 "D! er den skjøn, see til, at du kan glemme
 "Dens Banemand, den lede Bexeltrold!
 "Dg er den ond, da spildt er din Umage,
 "Thi er den Frugten af de mange Dage,
 "Mon da den ændres kan af dine faa?"

8.

"Er det saa sødt at høre Sagas Taler,
 "Hvordan heel sært det sig begivet har,
 "At Hellas Alger bærer Hestehaler
 "For Mandehovderne, den fordum bar,
 "At Heltesæd blev Trælle under Naget,
 "At Tyrker sove, hvor Hellener vaaged,
 "At Uglen tuder, hvor Minervas sang?"

9.

"Er det saa lysteligt et Syn at skue,
 "Hvordan den Klerk opkrøb paa Kejserstol,
 "Hvordan de Helte med den røde Sue,
 "Kom til at vogte Faar paa Kapitol,
 "Hvordan de sank, de Byer og de Buer,"

"Hvordan de slukkedes, de blanke Luer,
 "Den Friheds, Kraftens, Musens Alterild?"

10.

"Er det saa tresteligt, af Sagas Tale
 "At faae den Bished, det er Livets Lov:
 "Dets Luer sig i Tidens Bølger svale
 "Dg al dets Herlighed er Fortids Rov,
 "At hvad sig end vil over Hoben hæve,
 "Kun mægter svagt at sukke og at bæve
 "Som Hjertet i den visne Verdensurt?"

11.

"Saa vær da flog, og lad de gamle Tider
 "Med Fred i Graven, hvor de sjunke ned!
 "Det nytter ej, du stræber og du strider,
 "Det blomstrer aldrig meer, det Urtebed;
 "So meer du stirrer paa de Blommer fine,
 "Desmere voxer og din Sorg og Pine,
 "Det er de Blomster, som du elsker op." —

12.

Forstum, du Frister! med din Lyvetale,
 Forstum, bortvig i Jesu Christi Navn,
 Dg tro kun ej, at Tidens Aftenvale
 Tilhører dig, du hæse Natteravn!
 Nej, tie Fuglene og falder Lovet,
 En hellig Fugl dog svæver over Støvet,
 Som over Vandene i Verdens Baar.

13.

De svandt, de svandt, de Fortids favre Dage,
 Den svaledes, den stærke Lueild,

Dog meer end Mindet have vi tilbage,
 Thi hvad der leved, var ej Skyggespil,
 Og Han, som livned, hvad der er forsvundet
 Hans Liv er ej med Slægternes udrundet
 Og er vi Hans, da har vi Liv i Ham.

14.

Da, vist vi kan med fromme Mander leve,
 Hvis Støv nedsank i Moderstøvet's Favn;
 Herrens Navn det var, de Daad bedreve,
 Og vi er Et med dem i Herrens Navn;
 Ham vi tør os deres Liv tilegne,
 Had kun vort Støv med deres bløde, blegne,
 Vor Mand med deres er i Himmerig!

15.

De Bises Steen? O, vist er den at finde
 Hjerteaarerne af Sagaffeld!
 Vel dybt forborgen ligger den derinde,
 Men fra dens Leje risler ud et Bæld,
 Og naar i det vi Djnene vil bade,
 Da see vi Stenen, hvor vi end har Stade,
 Til den forvandler sig vor Djesteen.

16.

Da see vi det, hvorfor al Verdens Bise
 Omsonst har bygget paa et varigt Huus,
 Vi grue kan, men maae dog Herren prise,
 Maar Babelstaarne synke ned i Gruus;
 All Gru for Skjæbnen sig i intet taber,
 Thi med os Skjæbnen knæler for sin Skaber:
 Den er hans Arm, den er hans Mandepust.

17.

Vi see det vel: sig Tidens Bølger vælte
 Med Gny og Grumbhed over Sagas Mark,
 Bortskulle Folkesærd og skjule Helte,
 Men sikkert sidde vi i Herrens Ark;
 Paa Bjergetop os løfter vilde Bove,
 Men spiller mat paa Arkens faste Bove
 Og synker, kløvet af dens hvassse Kjol.

18.

Sa denne Ark, det, Frister, maa du sande!
 Har trodsset Tiderne i Jakobs Bejr,
 Adsplyttet Boverne som Jordens Bænde,
 Sin Bimpel ført mod Verdens fire Bejr!
 Sa, Tidens Strøm og Verdens Hvirvelvinde
 Maae selv opløste den paa høje Linde,
 Paa Ararat, hvor evig den skal staae.

19.

Maa Tidens Mand som Træl da Herren følge,
 Er Skjæbnens Storm kun Røsten af hans
 Høverer Arken over Tidens Bølge, [Ord
 Og styrer Herren viselig dens Ror:
 O! hvilken Fryd i den at overfare
 De forbigangne Tiders Bølgeskare,
 I Kamp, i Kraft, til Havn i Himmerig

20.

Sa, skulde alt imod de stærke Fjæle
 Sig Luebølgen vælte nu med Gny
 Og løste Arken med de otte Sjæle
 Fra Verdens Brynde til den klare Sky

Vi vilde dog med store Helteskare
 Paa Herrens Argo over Havet fare,
 Dg arle glade deres Gyldenskind!

21.

Men nu, om Arken under hvalvte Bue
 End synes faldet af Cherubers Favn,
 Dg straaler meer ej Lampens klare Lue
 Saa himmelsk herlig paa Jehovas Navn,
 Dg blomstre længer ej de Liljer fagre
 Om Arken trindt paa gyldne Tempelagre:
 Dog end mod Sky den vender ej sin Stavn.

22.

Endnu engang, du vedst det, lede Frister!
 Det bør sig Arken udi Jakobs Lejr
 At frelles fra forbausede Philister,
 At smykke Zion og nedtrykke Sejer,
 Dg Cherubimer skal den atter favne
 Dg Liljer snoe sig om dens høje Stavn
 Dg Lampen straalet paa Jehovas Navn.

23.

Za, i en liflig hellig Aftensvale
 Skal Aftensolen skinne paa dens Flag,
 Dg om dens Færd skal sjunge Nattergale
 Fra høje Mast med søde Toneslag,
 Dg som de sjunge, skal af Grav sig skynde
 De sjunkne Blomster med forklaret Ynde
 Dg krandsse Arken til sin Himmelfart.

24.

Za, Tidens Bølger skal med Dands sig lejre
 Om Herrens gamle herliggjorte Ark
 Dg under Sang forkynde højt dens Seire
 Paa Orlogsfærden over Sagas Mark,
 Forkynde højt, de maatte dem adlyde
 Dg kunde ej dens mindste Nagle bryde,
 Thi evigt er det Himlens Gophertræ.

25.

Det vedst du, Frister! og du ved tillige
 At denne Tidens høje Bølgesang,
 Som tjener Sandhed, truer Røgnens Rige
 Forkynder højt dets nære Undergang,
 Dets Undergang, evindeligt begravet
 I Nattens Mulm, ja midt i Luchavet
 Der tænker fræk at tænde Herrens Ark.

26.

Det vilde du da snedig forebygge,
 Indbilde os med Løgn og Gjeglevid,
 At Skyggens Legeme er selv en Skygge
 At alt er dødt i den forsvundne Tid,
 At vilde, blinde ere alle Kræfter,
 At vild er Loven, som de ledes efter,
 At blindt er det, som seer og tæmmer alt.

27.

Du gamle Daare! Mener du at fange
 I flige Snarer, hvem sin Gud har kjær?
 Er Han nu død, som før saa mange Gange
 Dem sønderhuggede med Wandens Sværd?
 Har nu du lært med Kunst at døve Oddem
 Har nu du lært at stampe imod Braaddem
 Med Løgn at blende Sandheds klare Sol?

28.

Nej, Frister! nej, du skal os ej bedaare
 Mod hver en Puil vi løfte Troens Skjold
 Paa Haabets Snekke vi med Sagas Nær
 Tilbage roe i den forsvundne Old;
 Naar Arkens Spor vi finde da og følges
 Da og erobre vi fra Tidens Bølge
 Alt hvad der sank af Evighedens Et.

Anmrk. B. 20. Argo hed det Skib, hvorpaa
 Jason med mange af Oldtidens Helte jagtede
 at være sejlet for at hente en sjælden Skat,
 kaldet det gyldne Vædderskind. — B. 24. Go
 phertræ, maaskee Gyprestræ. S. 1 Mosch. 6, 144

Begyndelses: Register.

A.

	Side.
0 If Sorg der ej findes i Verden saa lidt.	520.
1 If Gud! Du kjæreste Fader min.	465.
2 If Herre! jeg saa modig er.	397.
3 Aldrig er jeg uden Baade.	454.
4 Alene til Dig, Herre Jesu Christ.	457.
5 Allevægne hvor jeg vanker.	263.
6 Mit Kjød er Hø; saa let og sage.	284.
7 Alting tjener dem til Gode.	252.
8 Alvidende! Du kjender mig.	118.
9 At nær ved Kirke stander Slot.	509.

B.

0 Barnet voxer tidlig fra sin Skammel.	507.
1 Bevar mit Dre! lad det ej.	473.
2 Bevar, o Gud! i Nat min Fader og min Moder.	489.
3 Bliv hos os, Mester! Dagen hælder.	262.
4 Blomstre som en Rosengaard.	424.
5 Bort Verden af mit Sind og Dje.	97.
6 Bøj mit Hjerte, gode Fader.	467.

C.

0 Christne! lad os samle Kræfter.	183.
1 Kristus! Du er Rankens Stamme.	179.

D.

	Side.
Dagen atter Afsted tager.	491.
Dagen nu igjen frembrøder.	480.
Dagen nu sin Afsted tager.	487.
David's faldefærdig Hytte.	70.
De hellig tre Konger saa lystig og glad.	42.
De Rige byd, at de sig ej.	111.
De Toner ej klage saa saare.	307.
Den Glæde, Verden giver.	100.
Den Sjæl, som Gud i Sandhed kjender.	156.
Den yndigste Rose er funden.	343.
Der gives saa bange Tider.	165.
Der ligger en Stad i det tyrkiske Land.	420.
Det kimer nu til Julefest.	345.
Det koster meer, end man fra først betænker.	190.
Det lakker nu ad Aften brat.	469.
Dig bede vi Børnene dine.	498.
Dig, Gud! at kalde Fader.	184.
Dig rumme ej Himle.	414.
Din Kirke, gode Gud.	461.
Din Kraft er i den Svage stærk.	474.
Du bange Sjæl! hør Trøstens Bud.	220.
Du er alene værd, o Gud for alle Guder.	196.
Du, Herre! naadig til os saae.	403.
Du seer, o Gud! min Længsel.	288.
Du, som under Korsets Byrde.	62.

E.

Ej Livets Sorg, ej Jordens Nøje.	458.
Elsker Forældre! Adlyder og ærer.	202.
Er du skriftklog paa Guds Rige.	92.
Er Kirkerne øde.	434.
Et Barn er fød i Bethlehem.	35.
Et fremmed Land Ægypten er.	371.

	Side.
Et helligt Liv, en salig Død.	266.
Et Sovestue det er min Grav.	300.
Evide Fader! som Kjærlig regjerer.	16.

F.

Fader! er den Hytte lav.	459.
Falder paa dig Modgangs Hede.	233.
Far, Verden, farvel.	95.
Forsærdes ej, du lille Hob.	519.
Forleen mig Kraft at elske Dig.	462.
Forsmægtende jeg vankede om.	449.
Frist op! endnu engang.	39.
Fryd dig, du Christi Brud.	334.
Frygt dog ej den Dag imorgen.	106.
Frygt, mit Barn, den sande Gud.	327.
Fuldendet er dit Værk, fuldendet.	259.
Fuldendt er Raadens store Værk.	386.

G.

Gaa nu hen og grav min Grav.	274.
Gak under Jesu Kors at staae.	376.
Giv mig, Gud, en Psalme = Tunge.	20.
Giv os, o Gud! vort daglige Brød.	464.
Giv Drengh, I Folk i alle Verdens Riger.	108.
Gjensed mig, Herre! til dit Billede at bære.	169.
Gjer Døren høj, gjer Porten vid.	339.
Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord.	336.
Guddomsstraale, Himmellue.	86.
Gud, fer din Trone dine Børn nedfalde.	116.
Gud har fra Evidhed givet sin Søn os til Herre.	31.
Gud hellig Aand! i Tro os lær.	391.
Gud hellig Aand! opsyld med Lyst.	91.
Gud! hvem skal jeg klage.	517.
Gud lever! Skal jeg sørge da.	247.

	Side.
Gud, Retfærd's Gud, Du Hellige, Du Høje.	396.
Gud skal alting mage.	249.
Guds Ord blev aldrig bundet.	323.
Guds Vilje jeg ved.	177.
Gyd, o Naadens milde Fader.	182.

H.

Han gjennem skabte Himle brød.	32.
Her komme dine arme Smaa.	354.
Her mødes alle Beje.	279.
Herre Christ, jeg søger Dig.	230.
Herre, evig stor i Tre.	9.
Herre, Gud! hvor agtes ringe.	436.
Herre, jeg har handlet ilde.	113.
Herre, jeg maa klage.	123.
Herre Jesu Christ.	264.
Herre! lad dit Naadens Rige.	478.
Himmelske Fader! Agt i din Naade.	452.
Hist, hvor Kirkemuren hegner.	502.
Hjerte Fader! straf mig ej.	134.
Hjerte! sig, hvi kan du klage.	234.
Hold, fromme Sjæl, din Kirkegang.	382.
Hvad gaær mig Verden an.	98.
Hvad høver jeg i Paradiis.	132.
Hvi er du dog saa forrigfuld.	227.
Hvi higer du saa underlig tilbage.	525.
Hvi skælver du, naar sig Drkanen hæver.	15.
Hvi vil du dig saa klage.	238.
Hvo ikkun lader Herren raade.	153.
Hvo Jesum med sin Mund bekjender.	120.
Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.	269.
Hvor blev Guds Jord et dejligt Sted.	200.
Hvor dejlig skal Guds Kirke staae.	317.
Hvor end jeg vanke.	121.

	Side.
Hvor hastig svinde Livets Dage.	294.
Hvor kan du dog i Synden lee.	139.
Hvor salig er den lille Flok.	168.
Hvor smukt gjør Jesu Ydmyghed.	43.
Hvordan takke vi vor Herre.	125.
Hyggelig, rolig.	23.
Hør, o Gud! med Velbehag.	405.
J.	
J denne søde Juletid.	340.
J dit Tempel møde vi.	333.
J Døden Jesus blunded.	67.
J Gravens mærke tavse Gjemme.	300.
J Herrens Huus det toner.	409.
J min Nød og Smerte.	218.
J Verden er ej Nød saa stor.	151.
Jnderlig nu jeg længes.	271.
Jngen Højhed, ingen Ære.	186.
J (Jod).	
Jeg er rede.	224.
Jeg er svag, men Gud er god.	113.
Jeg frygter ej for Dødens Braad.	75.
Jeg frygter ej, thi Død og Grav.	290.
Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.	149.
Jeg gaaer til Graven, hvor jeg gaaer.	296.
Jeg lægges i Jorden i hvide Liin.	308.
Jeg løfter højt op Dine mine.	449.
Jeg ved en Urt baade dejlig og bold.	472.
Jeg ved mig intet bedre Raad.	215.
Jeg ved, paa hvem jeg bygger.	160.
Jeg vil nu gaae til Herrens Bord.	369.
Jerusalem! Din Aske jeg bestuer.	46.
Jesu! Dine dybe Wunder.	245.
Jesu! din søde Forening at smoge.	373.

	Side.
Jesús er mit Liv i Live.	69.
Jesús gaaer i Nød og Trængsel.	52.
Jesús lever! Graven brast.	68.

K.

Kirken den er et gammelt Huus.	417.
Kirken er som Himmerige.	408.
Kjender du det lille snævre Kammer.	298.
Kom hen til mig, du trætte Sjæl.	261.
Kom, Hjerte, tag dit Regnebræt.	128.
Kom vel ihu, du bange Hjerte.	257.
Kommer hid kun med de Smaa.	413.
Korsfets Død min Jesús døde.	66.

L.

Lad mig, Gud! ej fra Dig vanke.	490.
Lad Sorgen og Smerten lindres nu.	310.
Led os, Herre, ved din Haand.	463.
Let kun med billig Klage.	286.
Lidt kun det baader, at Mesteren Huset opbygger.	401.
Lov og Priis og evig Ære.	428.
Lov og Tak og evig Ære.	457.
Lover Herren, han er nær.	8.
Lyksalig den, som ydmyg troer.	176.
Lær mig, o Skov! at visne glad.	450.

M.

Mangen Vej paa Jorden gives.	287.
Medens Peder endnu taler.	58.
Med Spottens Rør i fromme Hænder.	60.
Midt i Natten, midt i Vinters Hjerte.	349.
Min Jesús han er min.	255.
Min Sjæl, hvad kan du meer begjere.	163.
Min Sjæl, om du vil nogen Tid.	204.

W	Mit Hjerte altid vanke.	36.
W	Rægtigste Christe! Menighedens Herre.	407.

N.

N	Naar Falskhed borger Englebragt.	85.
N	Naar Herren saaer sin gode Sæd.	432.
N	Naar jeg betænker den Tid og Stund.	312.
N	Naar jeg med hellig Agtsomhed.	115.
N	Naar mig den sidste Ben forlader.	451.
N	Naar mit Dje.	244.
N	Naar sidstegang jeg strider.	456.
N	Naglet til et Kors paa Jorden.	65.
N	Nat, Søvn og Leje nu farvel.	479.
N	Nattens Skjul er falden paa.	483.
N	Nu er Mørkets Time kommen.	55.
N	Nu, Gud ske Lov, at Stunden.	303.
N	Nu har jeg vunden.	305.
N	Nu hvile Mark og By og Skove.	484.
N	Nu lader os fremtræde.	364.
N	Nu rinder op vor Pindsefest.	389.
N	Nu rinder Solen op.	476.
N	Nu staaer mit Hjertes Længsel.	289.

D.

D	D, du Jesu hellig Navn.	455.
D	D! du, som daglig glad og sund.	136.
D	D, Død! hvor er du haard og streng.	292.
D	D Gud, min Gud! det bange Hjerte.	394.
D	D Gud, som Tiden vender.	358.
D	D Gud! vor Billies Behag.	475.
D	D, havde jeg Singer og var jeg en Fugl.	441.
D	D hellig Aand, Du Skat saa skøn.	466.
D	D hellig Aand, vor Bistand vær.	84.
D	D, hvor yndig.	174.

	Side.
D Jesu Christ! from, mild og god.	195.
D, Jesu! Troens dyre Skat.	188.
D, Menneſke! opmærksom vær.	143.
D prægtig Morgenglands.	385.
D Rigmands Søn af Evighed.	348.
D, store Gud! om jeg endog.	12.
D, store Gud! vi love Dig.	3.
D vaagner op af Verdens Drømme.	110.
Om end Dig alle svige.	162.
Dp, al den Ting, som Gud har gjort.	6.
Dp min Land, op fra dit Leer.	454.
Dp, thi Dagen nu frembryder.	319.
Dp! vaag og bed.	191.
Dphøj dig ej af Verdens Tre.	105.
Ordet var fra Arilds Tid.	320.
Ordets Sæd i Hjertets Ager.	142.

R.

Rørende Festdag, saa underlig stille.	48.
---------------------------------------	-----

S.

Saa samles vi til vore Fædre.	278.
Salig, hvo med Kraft og Tro.	206.
Savn og Nøje.	226.
See, hvor nu Jesus træder.	368.
See, Lyset haver os forladt.	492.
See ned i Naade, Himlens Fader.	488.
Sig, du nedfaldne spæde asmægtige.	521.
Sig kun et Ord.	437.
Sig Maanen langsomt hæver.	481.
Sin Dpfart haver Christus gjort.	387.
Sit Indtog haver Christus holdt.	337.
Skal Kjærlighed sin Prove staae.	206.
Solen daler, Lyset svinder.	488.

	Side.
Solen i sin klare Glæde.	214.
Solskivens Streg.	458.
Som Bølgen harmfuld banker.	221.
Som den gyldne Sol frembryder.	379.
Som den gyldne Sol udbryder.	429.
Som Gud mig fører, vil jeg gaae.	254.
Som Hønen flukker mindelig.	416.
Som Klippen Herrens Løfter staae.	77.
Som Markens Blomst henvisner sage.	276.
Som Skyens Dug, der falder ned.	505.
Som tørstige Hjort monne sige.	231.
Sorrig og Glæde.	217.
Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.	212.
Spørg tidt dig selv, naar Dagen hælder.	181.
Staa fast, min Sjæl! staa fast.	193.
Stedsse maa jeg derpaa grunde.	167.
Stejl og torret er den Vej.	229.
Stemmer alle op at sjunge.	361.
Stille, stille! Zions Døtre smaa.	444.
Stirrer ej i Graven ned.	302.
Stjernernes Skaber og Himmelens Drot.	29.
Store Prophet med himmelske Lære.	72.
Stor er Du, Gud! hvordan jeg end Dig skuer.	25.
Synden gjør Menneket blind og lam.	147.
Synes det i Kors og Pine.	237.
Søde Jesu, Davids Rod.	465.
Søde Jesu, hvilken Flid.	73.
Søde Jesu! vi er her.	332.
Søndag Morgen fra de Døde.	331.
Sønnen af Guds Faderhjerter.	33.
Sørger, du endnu min Sjæl.	223.

I.

Tak for al din Fødsels Glæde.	465.
-------------------------------	------

	Side, 30
Tak skee Dig, Gud, at jeg kan tænke.	285.28
Tak skee Dig, Gud, for denne Dag.	490.00
Talsmand, som paa Jorderige.	83.8
Tiden skrider, Dagen rinder.	493.80
Til Andagt kalder Herrens Dag.	329.00
Til Ende Aaret hast.	355.22
Til mangen Bemodstanke kalder.	282.28
Til Zion drager Christus frem.	45.24
Trods den beseglede Steen.	30.00
Troen, Haabet, Kjærlighed.	154.40
Træd frem, min Sjæl! paa Aarets Morgen.	366.00
Tusind Aar stod Christi Kirke.	439.00

U.

Udbryd, hver Sjæl, i Sejerssang.	381.18
Udrust Dig, helt fra Golgatha.	501.10

V.

Var I ikke Galilæer.	392.00
Bed Babylons Floder.	422.00
Bee mig, at jeg saa mangelund.	145.24
Berdens Børn har mange Benner.	159.00
Berdens Lyst forgjæves er.	102.20
Vi med Bedrøvelse tidt efter Jesum lede.	242.00
Vi samles for dit Afsyn her.	334.40
Vi takke Dig, vor Fader, Gud.	463.00
Vil du for Naadens Afsyn staae.	199.00
Vor Dist og Dug er alt bered.	495.20
Vor Gud er evig viis og stor.	1001
Vor Gud er i det Høje.	1771
Vor Gud er trofast! Han er Gud.	2110
Vor Gud han er saa fast en Borg.	211.11
Vor Kirke dør vel lukkes op.	412.21
Vor Konge signe Du, o Gud.	471.17

	Side.
o Kor Sjel blev dertil fødte og baaren.	129.
o Kort Løsen er vor Tro og Daab.	88.
o Kort Maaltid vi beslutte nu.	496.
o Kar i Korset tro og stille.	208.
o Kar lovet Du, som evig vaager.	8.
o Kar takket, Herre! Du, som staaer.	76.
o Kar trostigt, mit Hjerte! bedrøv dig ej meer.	240.

Trykfejl.

Side 20. Linie 4, f. n.: for, læs: h o s.

— 113. Nr. 64, læs: 62.

— 300. 1ste Vers hører Bli v! til 4de Linie. sin

— 374. I 4de Vers er 6te Linie udglemt, tm
saa Indende:

Som kun gjør udvortes ærbar og fin,

— 417. B. 1. og Ung, læs: og paa Ung a B r

— 428. Læs i 1ste Linie af Nr. 233:

Lov og Priis og evig Tre

— 429: Mel. er: Nu velan vær frist tilmode. sde

— 496: Mel. til II er: Mit Haab og Trost
og al Tillid.

